

FAŞİST BASKI VE TERÖRE KARŞI MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM!

**DÜZEN
SİYASETİNİN
KİRLİ
BOHÇASI**

2

**Bakırköy Belediyesi'nden grevci işçiler:
"BİRİ 'ALLAH' DİĞERİ 'EMEK'
DİYEREK ALDATIYOR!"**

12

**CHP YOKSULLUĞU
BİTİRİR Mİ?**

6

Düzen siyasetinin kirli bohçası

Geçtiğimiz hafta AKP içinde yaşanan “kriz” çokça tartışıldı. Son dönemlerde ABD nezdinde prestijini giderek yitiren AKP içeride de pek parlak bir tablo sunmuyor. İçinde biriktirdiği iç gerilimler yavaş yavaş açığa çıkıyor. Hepsinin ortak kaygısı seçim süreci olduğu için o döneme kadar böylesi gerilimlerde şimdilik bir şekilde mutabakata varacaklarına ise şüphe yoktur.

Bildiğiniz Erdoğan...

Tayyip Erdoğan artık şaşırmadığımız, kendisinden beklenen şekilde tavrını sürdürüyor. Ondan “doğru bulmadığı, onaylamadığı” pek çok şey duyduk geçmişte. Bu şekilde “tek adam” olduğu algısı yaratmayı ortalama kamuoyu nezdinde başardı da denilebilir. Bu sayede işleri yürütmeyi başardıkları için sermaye düzeninden nemalanan kesimlerle özel bir sıkıntı da yaşamadı. Kutu kutu paralar, tape tape yolsuzluk iddiaları bile AKP’yi çökertemedi. “Tek adam” olmanın avantajlarıyla istenilen ihaleler kolayca birilerine verildi, istenilen yasalar çıktı, istenilen dosyalar hasıraltı edildi vb. İhtirasları, kaprisleri, hoyratlığı olsa da tüm bunlar esasa ilişkin problem yaratmadı.

Erdoğan’ın hoyratça davranışlarını, oldukça heveskâr biçimde istediği başkanlık sistemi ile perçinleştirmek, tek güç haline gelmek istediği biliniyor. O pratikte bunu uygulamaya başladı bile. Kendisinden habersiz ve onayı dışında bir şey olamayacağını altını döne döne çizmek istiyor. Hakan Fidan’ın milletvekili adaylığını onaylamaması, Merkez Bankası ve faiz tartışmaları ile gerilimi yükseltmesi, son olarak da Kürt sorunu üzerinden “çözüm sürecine” ilişkin yapılan açıklamaları doğru bulmadığını belirtmesiyle tartışmaları alevlendirdi.

AKP içinde, belki de beklemediği bir çıkışla Bülent Arınç şahsında, “çatlak seslerin” olduğu da artık biliniyor. Bülent Arınç’ın bu çıkışı yapmasını farklı yorumlayanlar da var. Arınç’ın “süreci hükümetimiz yönetiyor” türünden çıkışlarını, seçim öncesi kişiliksiz bir hükümete prestij kazandırmak için danışıklı-dövüş sayanlar da var. Sonrasında gelişenlere baktığımızda bundan daha fazlası olduğu ortada. Ancak ortak kaygı seçimleri kazanmak olduğu için şimdilik çok derinleşecek bir sürece girilmeyeceği de ortada.

Ama bir kere “büyü bozuldu”

Bu tartışmalar vesilesiyle “büyü bozuluyor” uyarıları da kalemşörleri tarafından Erdoğan’a ve AKP’ye iletiliyor. Zira kendileri de gayet iyi biliyorlar ki üzerine bastıkları zemin hayli kaygandır. Öncelikle burjuva siyaset sahnesinin fitratında bu vardır. Şimdiye kadarki AKP pratiği burjuva siyaseti konusunda yeteneklerini gösterdi. Örneğin, Gülen Cemaati ile girişilen rant kavgasından bir şekilde çıkabildiler. Ancak bu tek başına AKP’ye güven verebilecek bir durum değildir. Bilindiği gibi neo-Osmanlılık

Yapılması gereken işçi sınıfının bağımsız sınıf çıkarları etrafından örgütlenmek, hırsızlığı, yağmacılığı, rantçılığı, yolsuzluğu tescillenmiş bu kirli düzene karşı mücadele etmektir. Bunun yolu da seçim sandıklarından değil, fabrika işgallerinden, grevlerden, sokak direnişlerden geçmektedir.

hayallerinin de etkisiyle Ortadoğu’da istenilen “model ülke” olmayı beceremeyen AKP’nin, efendisi ABD tarafından artık pek de hoş karşılanmadığı da herkesin malumu. Buna ek olarak ekonomik alanda derinleşen kriz, Kürt sorunu konusundaki inkarcı gelenekle “çözüm süreci”ni birlikte yürütmeye çalışmalarının handikapları ve de tabii ki Haziran Direnişi gibi yeni bir toplumsal tepkiyi bir daha atlatamayacak oluşu gibi etmenlerle birlikte AKP için iç gerilimlerini idare etmek pek de kolay olmayacaktır.

Arınç’ın bu çıkışı AKP içinde pek de yüksek sesle bir itirazla karşılanmadı. Melih Gökçek dışında kendini parlayan olmadı. Gökçek’in bu çıkışı bile başka kriz dinamiklerini açığa çıkaran bir etken oldu. Burjuva düzen siyasetinin bohçasından saçılan pislikler AKP’de işlerin nasıl döndüğünü gösterdi. O sıkça kullandıkları “davalarının” nasıl olduğu da görülmüş oldu. Hükümet sözcüsünün ağzından dava arkadaşının ne denli hırsız, haysiyetsiz olduğunu duyduk. Devamında Arınç’ın Gökçek kendisine dava açarsa “davalı mı davacı mı zarar görür bilmem” tehditleri, seçimlerden sonra açıklanacak diğer kirli işleri gibi, ne denli çürümüş ve kokuşmuş olduklarını, AKP’nin her zerresine kadar yolsuzluğa battığını, yağma ve talan partisi olarak hangi davayı savunduklarını görmüş olduk. Öyle ki Erdoğan da “Meselesi koltuk olanlar, ucuz kahramanlık

sevdalıları” diye ‘dava arkadaşlarından’ şikayet etti. Hatırlanırsa 17-25 Aralık yolsuzluk sürecinde eski çevre bakanı da bir “sinirli” anında kirli bohçanın ağzını açmak istemiş, ancak bu hızla toplanmıştı. Ancak birbirleriyle burjuva siyasetinin kirli ipleriyle bağlı olanlar arasında böylesi krizlerin bitmeyeceği ve AKP’nin bunları eskisi kadar kolay atlatamayacağı da açığa çıkmış oldu.

Ekleme gerekir ki, ortada başkanlık sistemiyle tek başına iktidarını tescilleme isteyen Erdoğan oldukça, Davutoğlu hükümetiyle aralarında hep sorun olacağı artık herkesin malumudur. Erdoğan kendi istekleri olmayınca “Anayasal görevden alma yetkileri” de dahil nüfuzunu kullanmak isteyecek, bu tehdit Demokles’in Kılıcı misali, her zaman Davutoğlu’nun başında sallanacaktır.

Burjuva siyasetin kendi iç dalaşmaları sürerken, işçi ve emekçilere seçim sandıkları işaret edilmeye devam ediyor. İşçi ve emekçilere tüm pisliliğiyle açığa çıkmış burjuva düzen siyasetinin oy destekçisi olmaları söyleniyor. Oysa yapılması gereken işçi sınıfının bağımsız sınıf çıkarları etrafından örgütlenmek, hırsızlığı, yağmacılığı, rantçılığı, yolsuzluğu tescillenmiş bu kirli düzene karşı mücadele etmektir. Bunun yolu da seçim sandıklarından değil, fabrika işgallerinden, grevlerden, sokak direnişlerden geçmektedir.

Dinci-gerici iktidarda çatlak sesler

Seçim atmosferinin giderek yoğunlaştığı şu günlerde, düzen siyaseti iktidar partisi AKP'deki iç çatışmalarla 'sarsılıyor.' Son günlerde "Kürt sorunu yoktur" söylemini sıklıkla dile getirmeye başlayan Tayyip Erdoğan'ın 28 Şubat'ta hükümet ve Kürt hareketi tarafından "çözüm sürecine" ilişkin yapılan açıklamaları doğru bulmadığını belirtmesiyle iyice gün yüzüne çıkan iç tartışmalar, AKP içindeki rant ve egemenlik kavgasını bir kez daha gösterdi. 'Çatışmanın' köklerinin daha öncesine dayandığı biliniyor; "şeffaflık paketi"nin gündeme gelmesi, Hakan Fidan'ın MİT Müsteşarlığı'ndan istifa etmesi gibi farklı süreçlerde 'çatışma' görülmüştü. Buna karşın, elbette taraflar arasında ipler tümüyle koparılmadı henüz. Ancak sadece şu son günlerde ortaya çıkanlar bile AKP'nin içindeki çürümüşlüğü göstermeye yetti.

Çok yönlü kriz iç çatışmayı derinleştirdi

AKP esasında dinci-gerici güçlerin bir koalisyonu olarak hükümet partisi oldu. İktidar olma süreci ile birlikte sermaye düzeninin pastasından aldığı payın giderek büyümesi, rantın ve koltukların paylaşımı tartışmalarını doğurdu. Önceki küçük tartışma ve ayrışmalar bir yana, özellikle Gülen Cemaati ile girilen çatışma rant kavgasının en belirgin hali oldu.

AKP içinde yaşanan iç çatışmaları derinleştiren, çatlakların onarılamayacak boyutlara varmasına neden olan şey ise siyasal, ekonomik ve uluslararası alanda yaşanan kriz oldu. Öyle ya, AKP'nin de siyasal açıdan paraleli olan Müslüman Kardeşler hareketinin çöküşü, emperyalizmle yapılan işbirliği üzerinden şekillenen 'model olma' vasfının Suriye'ye yönelik saldırganlık sürecinde yitirilmesi, ekonomik alanda bir türlü önü alınamayan kriz ve bunun yarattığı basınç, Kürt sorunu karşısında izlenen politikanın Türk sermaye devletine çıkardığı fatura vb. etkenler AKP'nin her açıdan köşeye sıkışmasına neden oldu. Ayrıca, milyonların sokağa döküldüğü Haziran Direnişi de AKP'nin bu çok yönlü krizinin toplumsal alanda perçinlenmesi anlamı taşıdı. Tüm bunların gerici koalisyon içindeki çatlakları derinleştirmesi de kaçınılmaz bir sonuçtu.

Bugün yaşanan tartışmalar da, gerici iktidarın böylesine çok yönlü bir kriz içinde debelenmesinin sonuçlarından biridir. Diğer etkenlerin yanında, sözünü ettiğimiz kriz bugün de AKP içinde 'huzursuzlukların' ve 'çatışmaların' ortaya çıkmasının zemini ve esas nedeni olmaktadır.

Şefin 'tek adam' ihtirası

Tayyip Erdoğan'ın cumhurbaşkanlığı koltuğuna oturduğundan bu yana fiili olarak AKP başkanı ve başbakan gibi davranmasının hükümet kanadında rahatsızlık yarattığı önceden beri ifade ediliyordu. 'Tek adam' olarak davranan Erdoğan'ın hükümeti hiçe sayarak tüm ipleri kendine bağlamasının AKP içinde tartışma yarattığı gündeme gelmişti.

Kürt hareketi ve hükümetin "çözüm sürecine"

ilişkin açıklamaları Erdoğan'ın yurtdışında olduğu sırada yapmaları, beraberinde hükümetin Erdoğan'ı etkisiz hale getirmeye çalıştığı yorumlarını da doğurmuştu. Hatta Erdoğan'ın "beni saraya hapsedmek istediler" şeklinde dert yandığına dair haberler de düştü burjuva basına.

Hükümetin Erdoğan'dan habersiz adımlar atmış olması en azından şimdilik çok olası değil. Fakat Erdoğan'ın itirazlarını bilerek ve öngörerek hamle yapmaları, bazı tartışmaların yaşanmasının göze alındığını da gösteriyor.

Seçim yaklaştı, koltuk savaşı kızıştı

AKP içindeki tartışmaların açık bir biçim alarak gündeme gelmesinin zamanlaması tesadüf değil. Düzen siyasetinde tüm planların 7 Haziran seçimlerine göre yapıldığı bugünlerde AKP içinde de koltuk kavgası yaşanması kaçınılmazdı. Zira daha önceki seçim dönemlerinde de benzer tartışmalar yaşanmıştı. Hükümet ve Erdoğan arasındaki ilk açıklamaların ardından Ankara Büyükşehir Belediyesi Başkanı Melih Gökçek'in Bülent Arınç'ı hedef göstermesi açıkça koltuk kavgasının ifadesiydi. Hükümet kanadını temsilen Arınç'a tepki göstererek Erdoğan'a yaranmaya çalışan Gökçek'in açıklaması, tartışmayı iyice alevlendirdi. Arınç'ın Bakanlar Kurulu'nun ardından düzenlediği basın toplantısında kullandığı ifadeler çatışmanın sertleşeceğinin de sinyali aynı zamanda.

Dinci-gerici iktidarda sona doğru...

Bugün yaşanan çatışmalar henüz AKP'nin

iktidar gücünü kaybetmesine yol açacak düzeyde değil elbette. Ancak önümüzdeki günlerde devam etmesi muhtemel görünen tartışmalar dinci-gerici AKP iktidarının tüm pislğini bir kez daha işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin önüne serebilir. Arınç'ın itiraf niteliğindeki açıklamaları bunun ilk örneklerinden.

"Bu denli çürümüş, bu denli kokuşmuş, bu denli kontrolden çıkmış bir iktidarın varlığını hele de güçlenerek sürdürmesi düşünülemez. Dinci gerici AKP iktidarı bunun için artık ne gerekli politik ve moral güce, ne de bunu olanaklı kılacak bir toplumsal desteğe (ki seçmen desteğinden daha farklı bir şeydir bu), dolayısıyla toplumsal-siyasal meşruiyete sahiptir. Seçmenin önemli bir bölümünün desteğini halen de koruyor olması bu konuda yanıltıcı olmamalıdır. Zira daha da önemli, nitelikli ve dinamik olan öteki bir kesiminin de tepki, öfke ve nefretinin baş hedefidir. Haziran Direnişi sırasında resmi rakamlara göre on milyon civarında insanın dinci iktidarı günler boyunca sokaklarda protesto etmesi sıradan bir olay değildir.

Gelişmelerin yönünü bugünden kestirmek yine de kolay değildir. Bunu belirleyecek başlıca etkenler arasında, birikmiş toplumsal-siyasal-kültürel gerilimlerin yeni toplumsal patlamalar olarak kendini göstermesi, çöküntüye varacak bir ekonomik krizin toplumsal patlamalara da yeni güç katacak çok yönlü sonuçları ve nihayet Kürt sorunundaki muhtemel gelişmeler sayılabilir. Bunlara, sayılan bu etkenlerin hemen tümünü de kendi hesap ve tercihleri için şu veya bu ölçüde kullanma olanağına sahip emperyalist merkezlerin ve onlarla kader birliği içindeki işbirlikçi sermaye çevrelerinin alacağı muhtemel tutumları da eklemek gerekir." (Geçiş sürecinde sermaye düzeni / Ekim, sayı 295, Şubat 2015)

AKP'de çatlak ve düzen gerçeği

Giderek ağırlaşan sosyal, ekonomik ve siyasal koşulların zeminini döşediği AKP içindeki gerilim, yüz binlerin Newroz alanlarına aktığı bir evrede patlak verdi. Ortaya çıkan bu çatırdama, Erdoğan'ın Kürt hareketiyle yürütülen "çözüm süreci" görüşmelerinde İzleme Heyeti çıkışı ve Arınç'ın açıklamalarının ardından derinleşme eğilimi içine girerek sürecektir.

Düzen siyasetinin baş aktörü AKP cephesinde, Haziran Direnişi, 17-25 Aralık yolsuzluk ve rüşvet operasyonları ve Erdoğan'ın tek adamlık ihtirasları sonucu yaşanan gerilimler hükümet sözcüsü Bülent Arınç'ın açıklamaları ile yeni bir evreye taşındı.

23 Mart'ta Çankaya Köşkü'nde toplanan Bakanlar Kurulu'nun ardından açıklamalarda bulunan Bülent Arınç'ın, kendisini 'paralelci' olmakla suçlayan ve istifasını isteyen Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek'e açtığı yayılım ateşiyle AKP'deki yarılma yeni bir boyut kazandı.

Rant, yağma, yolsuzluk itirafı

Arınç, AKP'nin şefi Erdoğan'ın "çözüm süreci"nde İzleme Heyeti ve Dolmabahçe görüşmesine dair hükümete yönelik eleştirileri ve 'otorite benim' mesajını verdiği açıklamalarının ardından Kaçak Saray'a biatını dile getirip fırtınayı dindirme yönünde bir hamle yaparken, AKP'deki yarılmayı derinleştirecek başka ifadeler de kullandı.

Kürt sorununda "çözüm süreci"nde Erdoğan'ın "Bu süreci ben başlattım. Söz söylemek benim hakkım" yönündeki sözlerini onaylayıp Erdoğan'a ılımlı mesajlar gönderen Arınç'ın konuşması, AKP'nin boğazına kadar battığı kirli ilişkiler, yolsuzluk ve rantın da itirafı niteliğindedir. Gökçek'in kendisine istifa çağrısı üzerine konuşan Arınç, şunları söyledi:

"Gökçek bazı tweetler atmış. İstifa et ya da gereği yapılınsın diye. Öncelikle bu terbiyesizce bir açıklamadır. Evet, içerde bazı arkadaşlarıma nasıl cevap vermem gerektiğini sorduğumda 'muhatap almayın' dediler. Ama bir şey demeden geçmemek gerek. Benim görevden alınmamı isteyecek kadar haysiyetli insan değildir. Onun istediği noktaya çok defa geldim ve feda ettim. Benimki makam, çıkar, para, adam kandırma sevdası değil."

Yandaş medyada panik

Arınç'ın konuşmasında Gökçek'e yönelik ifadeleri

yandaş medyada panik havası yarattı. AKP'de derinleşmesi muhtemel yarılmayı sansürlenmeye başlayan yandaş basın Arınç'ın konuşmasını makaslayarak AKP içi gerilimi örtbas etme yoluna gitti. Yandaş basının bazı organları Arınç'ın açıklamalarını 'mecburen' görmek zorunda kalırken Arınç'ın konuşması ilerleyen saatlerde manşetlerden çıkarılarak gözden kaybedildi.

Yangını söndürme girişimleri

Dinci-gerici AKP içindeki yangını söndürmek için itfaiyeci rolüne soyunan isim ise Ahmet Davutoğlu oldu. Melih Gökçek'le bir görüşme gerçekleştiren Davutoğlu, gerilimin daha da büyümemesi yönünde uyarılarda bulunduğunu açıkladı.

AKP'nin eski kurmaylarından Kültür ve Turizm eski Bakanı Ertuğrul Günay, AKP içindeki asıl gerilimin Gökçek ve Arınç arasında değil, hükümetle Erdoğan arasında olduğu yorumunda bulundu.

AKP'de gerilim büyüyecek

7 Haziran seçimlerine giderken kendi tabanının yanı sıra milliyetçi oyları devşirme peşinde olduğu görülen Erdoğan'ın Kürt sorunu çerçevesinde söylemlerini sertleştirilmesi dikkat çekiyor. Diğer yandan, Erdoğan'ın başkanlık sistemi hedefinin gelinen yerde AKP içerisinde belli kesimlerde de rahatsızlık yaratmaya, yeni gerilimlere kapı aralamaya başladığı hissediliyor.

Öte yandan Erdoğan, "Kürt sorunu yoktur" açıklamalarının ardından ayar verme niteliğindeki söylemlerinde dozu arttırıyor.

Erdoğan'ın sağ kolu Binali Yıldırım'ın 2014 Aralık ortasında Erdoğan'ın Bakanlar Kurulu'nu toplayacağını duyuran kişi olmasından bu yana AKP'deki iç gerilimler dışarıya daha çok yansıyor.

Davutoğlu'nun 'şeffaflık ve şehir rantının kısıtlanması' projelerini dile getirmesinin ardından Erdoğan tarafından paylaşılması, Merkez Bankası'nın bağımsızlığı ve faiz tartışmaları, Hakan Fidan'ın MİT'ten istifa edip AKP'den aday olduktan sonra Erdoğan'ın talimatıyla geri döndürülmesi ve en son "çözüm süreci"nde İzleme Heyeti nedeniyle çıkan tartışmalar ve 7 Haziran seçimlerinde meclisten koltuk kapma savaşının AKP'deki iç gerilimleri tetiklediği görülüyor.

Kaçeroğlu davasında delil var, tutuklama yok

Kobanê'ye destek eylemleri sırasında Ekrem Kaçeroğlu'nun İzmir'de faşistler tarafından katledilmesiyle ilgili davanın 25 Mart'ta görülen ilk duruşmasında mahkeme somut delillere rağmen tutuklama talebini reddederek duruşmayı 24 Haziran'a erteledi.

Mahkeme öncesi İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri, Kaçeroğlu Ailesi'ne destek olmak ve davayı sahiplendiklerini göstermek için eylem gerçekleştirdi. Bayraklı Adliyesi önünde yapılan eylemde basın açıklamasını KESK İzmir Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü ve Eğitim Sen İzmir 4 No'lu Şube Başkanı Cevat Düziç okudu. Açıklamanın ardından HDP İzmir Eşbaşkanı Cavit Uğur söz aldı. Uğur, Kaçeroğlu davasının önemli olduğunu söyleyerek başladığı konuşmasında devletin, kolluk güçlerinin "insan öldürüp" sonrasında serbestçe dolaşmasının "adalet" anlayışına uymadığını ifade etti.

İzmir 8. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen ilk duruşmaya Kaçeroğlu Ailesi ve avukatlarının yanı sıra "adam öldürme" suçundan müebbet hapis cezası istemiyle tutuksuz yargılanan 4 sanık katıldı.

Kaçeroğlu Ailesi'nin avukatları, Reşit Aktaş'ın hedef gözeterek ateş ettiğinin ve aynı anda Kaçeroğlu'nun yere düştüğünün görüntülerde yer aldığını belirterek tutuklanmalarını talep etti. Buna karşın sanıklar 'kendilerini savunduklarını', 'neden kendilerine saldırıldığını anlamadıklarını' iddia ettiler.

Avukatların taleplerini ve somut delilleri görmezden gelen mahkeme heyeti tutuklama talebini reddederek duruşmayı 24 Haziran'a erteledi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Kobanêli ailelere saldırı

İŞİD çetelerinin saldırıları nedeniyle evlerini terk ederek Adana'da kurdukları çadırlarda yaşayan Kobanêli aileler saldırıya uğradı.

Adana'nın Yüreğir ilçesine bağlı Bahçelievler Mahallesi'ndeki boş bir alana kurdukları çadırlarda yaşayan ailelere taş, sopa ve bıçaklarla saldırılar çadırları kullanılamaz hale getirdi.

Saldırı sırasında iki Kobanêli yaralanırken saldırganlar mahalle halkının tepki göstermesiyle uzaklaştırıldı. Saldırının ardından can güvenlikleri olmadığını söyleyen Kobanêli aileler eşyalarını kamyonetlere yükleyerek çevredeki tanıdıklarının evlerine gitti.

İç Güvenlik Paketi'nden internet erişim engeline....

İki yol: direniş ve zafer!

T. Kor

Dinci-gerici AKP iktidarı tüm devlet aygıtlarıyla baskı ve zor rejimini pekiştiriyor. Yasama, yürütme ve yargı işçi sınıfı ve emekçilerin, ezilen halkların ve gençliğin özgürlük, eşitlik ve gelecek arayışının birleşmemesi, her bir talebin kendi sınırında kalması için var gücüyle saldırıyor. Bu saldırı kimi zaman bir tutuklama, kimi zaman yasalarda kısıtlama olarak karşımıza çıkıyor. AKP iktidarının son dönemdeki politik hamleleri de bunun yeni bir düzeye taşındığını kanıtlıyor. Zira AKP iktidarı "İç Güvenlik Paketi" adı altında polis rejiminin fiili uygulamalarını yasalastıran ve daha azgın saldırının önünü açacak olan torba yasanın 63 ikincil maddesini önce geri çekerek, ardından da bunlardan 2'sini yeniden gündeme getirip kalanını iptal ederek meclisteki çalışmaları tamamladı.

Paket, yakın zamanda onaylaması için cumhurbaşkanlığına sunulmak için bekleyedursun, bu arada sermaye hükümetinin internette sansür yasası meclisten geçirildi. Mecliste daha önce onaylanan ancak Anayasa Mahkemesi'nin yasayı iptal etmesi nedeniyle bürokratik süreci başa sarılan 'erişim engelleme yasası' şimdi yeniden yasalastırıldı ve bu sayede Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı'na (TİB) yargıdan önce sansür kararı alma avantajı yaratıldı.

İç Güvenlik Paketi ve internet sansür yasası meclisteki sürecini tamamladığı sırada, bu sefer de hapishanelerdeki baskıyı arttıracak yasa tasarısı meclise sunuldu. Gardiyanları cellat yapacak yeni yasada "kademeli müdahale" adı altında gardiyanlara silah kullanma yetkisi dahi tanınıyor.

Sac ayağını oluşturan bu üç yasanın ardı ardına meclise taşınması tesadüf değil elbet! AKP arka arkaya geçirdiği yasalarıyla sistemin güvenliğini esas alıyor. Bu açıdan, düzen için tehdit olduğunu düşündüğü tüm alanlara saldırıyor. Sokakta, internette ve hapishanelerde eylem, protesto, tepki vb.'ni baskıyla ezmek istiyor. Lakin bu baskı yasalarını hükümsüz sayanlar için iki yol var. İlki direnenek yasaları işlemez hale getirmek. Ötekisi ise baskı yasalarını parçalayarak zafere yürümek.

Sermaye devleti on yılları bulan deneyimleriyle baskı yasalarının yeterli olmadığını, bu yasaların işçi ve emekçileri bir süre dizginlese dahi mevcut korku duvarını yükseltmediğini biliyor. Zira bu ülke topraklarında kapitalist cumhuriyetin çıkışından beri geleneği hak arayanın katledilmesine dayanırken bugün çıkan yasalardaki yasakçılık, hapis tehdidi bundan daha ileri değildir. Bunun için darbe gibi faşist baskı aygıtının yüzünü en açık ortaya koyduğu bu topraklarda işçi ve emekçilerin mücadelesi, devrimci hareket hiçbir dönem tamamen 'kazınmadı'. Köklerinden yeniden yükselen mücadele bu deneyimlerle tüm baskı yasalarını hükümsüz sayarak direnmeyi sürdürdü. Ne 12 Eylül zindanları ne DGM'ler teslimiyeti sağladı. Bugün de Terörle Mücadele Kanunu'yla yetkili özel mahkemeler, F tipi hapishaneler aynı kaderi yaşıyor. Yine direnenler var ve yine olacak. Bunun için dozajı arttırmayı deneyenler karşılarında hep mücadele edenleri görüyorlar.

Fakat bu direniş yolunun bir adım ilerisi daha

var. Devrimci bakışla militan ruhu birleştirenlerin taleplerini istemekten öte koparıp alma gücü vardır. Taksim 1 Mayısı böylesi bir direnişle kazanılmış, düzenin sınıf savaşındaki pervasızlığıyla yeniden gasp edilmiştir. 2013'te Taksim'de yürüyüşleri de yasaklayan, meydanı basın açıklamalarına da kapatan bu ikinci saldırı devrimci ve ilerici güçlerin, direnişçi işçilerin eylemleriyle teşhir edilmiş, 2013 yılının Mayıs ayı militan eylemlerle geçmişti.

Bu dönemde Gezi Parkı'nın talana açılmasına karşı duran güçlere karşı estirilen polis terörü kırılma anı oldu. Devrimci ve ilerici güçlerin, direnişçi işçilerin eylemlerindeki pervasızlık bir grup çevrecinin parkı savunma adıyla yaptığı eylemlerde de yaşanmış, çadırları yakan, şafak baskınlarıyla parkı gaza boğan polise öfke, direnişe dönüşmüştü. Ve 31 Mayıs'tan sonrası Haziran Direnişi olarak tarihe kazandı. İşçi sınıfının ve emekçilerin baskı rejimi karşısında sokağa çıkan direniş ruhu onlarca kentte meydanları doldurarak, polis gücünün tüm baskı araçlarına rağmen bertaraf edilebileceğini gösterdi. Ne TOMA ne biber gazı polislerin yenilgisini engelleyebildi. Polislerin meydanlardan çekilmek zorunda kalması esasında sermaye devletinin geleceğini de gösterdi. Haziran Direnişi bir işaret fişegiydi. Mayıs ayında yasaklara karşı meydanları bırakmayan devrimcilerin politikası milyonlarla vücut bularak alanları özgürleştirdi. Haziran, on yılların biriken öfkesinin bir süreç için örgütsüz ve plansız açığa çıkışıydı. Bunun için bir süre sonra eylem şekli değişerek meydanlar yeniden düzene kaldı. Lakin bir kuşak artık zor yoluyla, baskı altında tutulamayacağını, direnişle zaferin de örülebileceğini öğrendi. Umut tazeleyen direniş ruhu büyüdü, devrimcilerden kitlelere yayıldı.

Haziran Direnişi'nin polis terörüyle aşıldığını, tutuklama terörü ve binlerce sanıklı davaların yeniden korku duvarlarını ördüğünü düşünenler, hareketin yenilgiyle geri çekildiğini öne sürerken Berkin Elvan'ın uğurlaması, 6-8 Ekim Kobanê eylemleri, Özgecan'ın katillerine tepki eylemleriyle bugüne gelindi. Artık yeni bir ruhun varlığını, baskı ve zorbalık düzeninin yeni saldırı yasalarının, korku duvarlarına yeni bir tuğla olsa da aşılmasının zor olmadığını görüyoruz.

Şimdi tüm korku imparatorluğu direniş ve zafer yolunu yürütenler karşısında açmızın içindedir. İşçi sınıfının grevlerini yasaklayanlar, meydanları

kapatanlar biliyor ki kitleler öfkesini biriktiriyor. Ve bu baskı düzeni ancak daha fazla zorbalıkla ayakta durmaya çalışırken bize düşen yeni Haziran Direnişleri yani yeni Mayıs eylemliliklerini örmektir.

Haziran Direnişi sadece Gezi Parkı eylemi değil tüm Mayıs ayı boyunca İstiklal Caddesi yasaklandığında kararlı bir iradeyle alana çıkan devrimcilerin, işçilerin eylemlerinin son halkasıdır. Meydanları özgürleştiren bir grup çevrecinin direnişiyle devrimcilerin, işçi ve emekçilerin barikat barikat militan çatışmasının buluşmasıdır. Bu irade nasıl ki 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlatan, resmi bayram ilan ettiren basıncı yarattıysa Gezi Parkı'nın talanını da durdurmuştur.

Şimdi meydanları yasaklayanlar İç Güvenlik Paketi, internet sansür yasası hazırlıyor. Bu kavga daveti karşısında devrimci ve ilerici güçlere düşense yeni bir direniş iradesi örmek, işçi ve emekçilerin hak ve gelecek mücadelesiyle buluşturarak baskı yasalarını parçalayacak geleceğin yolunu döşemektir. Bu yasaları tanımayan iradenin örülmesi, yasaları sokakta yok sayarak fiili-meşru tutumun hayat bulması esastır. Zira her baskı yasası ancak ona baştan boyun eğen ve icazet sınırlarını kabullenenlerle hayat bulur. Eğer ona karşı bir direniş varsa hükümsüz kalacak ve aşılması mümkün olacaktır. Bunun için bizim yolumuz Haziran Direnişi'ni yaratan Mayıs eylemlerinin yoludur. Devrimci irade militan sokak mücadelesi çizgisini İç Güvenlik Paketi'yle gelen her dayatma karşısında meşruluğuyla savunacak, sokaklarda yasayı yok sayacaktır. Ve bu irade işçi sınıfının militan mücadele çizgisiyle birleştikçe sermaye düzeninin çözümsüzlüğü yenilgilere dönüşecektir. Bunun için Mayıs eylemliliklerinin bir diğer sac ayağının Greif işgali olduğu da unutulmamalıdır.

İç Güvenlik Paketi yasada fuları, poşuyu yasaklasın; biz yine kızıl fulularla sokakta olacağız. Çatışmada önde taş atana daha çok ceza verilecek; devrimciler yine önde olacak. Fabrikada üretim durdurmak, fabrikayı işgal etmek 'özel mülkiyete saldırı' denecek; sınıf devrimcileri yeni Greif işgalleri yaratacak. Grev yasada yasakken greve çıkan Kavel işçileri, DGM'yi ezen metal işçileri tarihimize bugün biz direnmeye ve zafer yolunda yürümeye devam ediyoruz. Sınıfın militan öfkesi büyüdükçe kapitalist devletin kendini yeniden üreten ve baskı yasaları da her geçen gün ağırlaşan sömürü cehennemi de parçalanacaktır.

CHP yoksulluğu bitirir mi?

Seçim atmosferinin giderek yoğunlaştığı şu günlerde düzen partileri sahte vaatlerini ardına sıralamaya başladılar. Vaatler arasında öyle şeyler var ki, bunların düzen partileri tarafından gerçekleştirilmesi eşyanın tabiatına aykırı. Bu türden vaatlerin en çarpıcı örneklerinden biri bizzat genel başkanı tarafından yapılan açıklamalarla CHP tarafından dile getirildi.

CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu, Dünya İş Konseyi Liderler Konferansı'nda yaptığı konuşmada ülkedeki yoksulluğu çözeceklerini öne sürdü. Kılıçdaroğlu şöyle konuştu: "Ben söz veriyorum; 4 senelik CHP iktidarında Türkiye'de yoksulluk sıfırlanacaktır, kimse yoksul olmayacaktır." Türkiye'nin "gelişmiş ülkelerle" rekabet edebilecek bir düzeye ulaşmasını istediklerini belirten Kılıçdaroğlu, yoksulluğu nasıl çözeceklerine ilişkin olarak da şu 'planı' açıkladı:

"Vergi politikaları, kamu harcamaları, sosyal destek programları ile gelir dağılımı dengelenir. Bir ülkede çocuklar yatağa aç girmezse, huzur bulursunuz. İşsizlik, yoksulluk, sefalet varsa, o ülkede barışı sağlayamazsınız. Temel amacımız, mutlu ve huzurlu bir Türkiye, herkesin işinin, aşının olduğu bir Türkiye. Devleti yönetenin akılcı politikaları ile sorunu çözersiniz. Yani vergi politikasını, bütçe politikasını, sosyal destek programını buna göre yaparsınız, yoksulların tamamını sosyal destek programına alırsınız. Ben söz veriyorum, 4 senelik CHP iktidarında Türkiye'de yoksulluk sıfırlanacaktır, kimse yoksul olmayacaktır."

Yoksulluğun kaynağı nedir?

Yeryüzünde tüm insanlığa yetecek kadar kaynak bulunmaktadır ancak bunların insanlar arasındaki paylaşımı konusunda yaşanan sorun, dünya nüfusunun büyük bölümünün bu imkanlardan yararlanmasını engellemektedir. Sınıfların varlığı ve aralarındaki egemenlik ilişkileri, dünya kaynaklarının paylaşımında belirleyici olmaktadır.

Sınıflı toplumların bugünkü düzeyi olan kapitalizmde, düzene egemen olan patronlar, emekçi kitleler karşısında dünyanın tüm kaynakları üzerinde hak iddia etmektedirler. Üretim araçlarındaki özel mülkiyetin verdiği güçle dünyayı kendilerine parselleyen kapitalistler, emekçi kitlelerin bu kaynaklardan yararlanmasını da kendileri için bir kâr

kapısına çevirmişlerdir. Patronlar, emekçi kitlelerin yaşamak için temin etmek zorunda oldukları ürünleri onlara satmaktadır. Bunun için de emekçi kitlelerin satın alabilme gücü kazanmaları ve yine bunun için patronların himayesinde ücret karşılığı çalışmaları gerekmektedir. Bu ilişki patronlara çift yönlü kâr olarak geri dönmektedir. Hem emek sömürsü hem de üretilen malların yeniden emekçilere satılması... Doğal olarak aynı sistem Türkiye'de de vardır.

İşte yoksulluk bu denklem içinde karşılık bulmaktadır. Kendilerini dünyanın sahibi ilan eden patronlar kârlarına kâr katarken, emekçiler bu sistem içinde hem daha fazla sömürüye tabi tutulmakta hem de dünya kaynaklarından yararlanması daha olanaksız hale getirilmektedir.

Kısacası, yoksulluğun kaynağı emek sömürsüne dayalı düzendir. Bugünkü haliyle de kapitalizmdir.

Sadakacı zihniyet yoksulluğu çözebilir mi?

Yoksulluğu yaratan şey kapitalizm olduğuna, onu giderek derinleştiren şey de bir avuç kapitalistin gözü dönmüş kâr hırsı olduğuna göre, sorunun çözümü de bu sömürü ilişkisinin ortadan kaldırılması, üretim araçlarının toplumsal mülkiyete alınmasıyla paylaşımını da buna uygun yapılmasıdır. Yani sosyalizmdir.

Peki Kılıçdaroğlu'nun yoksulluğun çözümü

için hazırladığı 'yol haritası' bu çerçevede nereye oturmaktadır. "Sosyal yardımlarla" yoksulluğun çözülebileceğini iddia etmek, işçi ve emekçi kitleleri sadakayla kandırmaktan öte bir anlam taşımamaktadır. Patronlar refah ve şatafatı her gün kat be kat arttırırken işçi ve emekçiler hangi sosyal yardımlarla refaha erişebilir?

Şöyle soralım: Yakın zamanda açıklanan ve dünyadaki en zengin 100 kişi arasında yer alan patronların yararlandığı "dünya nimetlerinden" işçi ve emekçilerin de yararlanabilmesi için ne gibi sosyal yardımlar yapılabilir? Bu konuda bir reçete hazırlanabilir mi?

Yoksulluğun çözümünün sömürü ilişkilerinin ortadan kaldırılması olduğunu söyledik. Peki CHP bunu yapabilecek bir iddia, kapasite ve sınıfsal kimliğe sahip midir? Varlığını, patronların egemen olduğu düzenin bekasına adayan, tepe yöneticisinden alt kademelerine kadar patronlar tarafından yönetilen ve ayakta tutulan bir partinin bu sömürü ilişkisine çomak sokması beklenebilir mi? "Taşeron köleliktir" demagogisi yapan, ancak yönetiminde olduğu belediyelerde taşeronluk sistemini koruyan, üstelik taşeron köleliğine isyan eden işçilerin karşısına baskı ve zorbalıkla çıkan bir partinin yoksulluk konusundaki vaatleri de bundan farklı olamaz elbet. İşte tüm bu nedenlerle CHP'nin yoksulluğu çözebilmesi eşyanın tabiatına aykırıdır.

Garip Dede Dergâhı'nın suyu kesildi

Sözde "Alevi açılımları" ile Alevi emekçileri kandırmaya, "Alevi okulları" ile de kendi Alevilerini yetiştirmeye çalışan sermaye düzeni, kendisine yandaşlık yapmayan Alevi örgütlerini cezalandırıyor.

İstanbul Küçükçekmece'deki Garip Dede Dergâhı da Alevilere yönelik ayrımcılığa ve eşitsizliğe tepki olarak 'sivil itaatsizlik' eylemi yapıyor, bir süredir su ve elektrik faturalarını ödemiyordu. Alevi örgütünün

tutumunu karşısında devlet de boş durmadı. İSKİ 21 Mart'ta Garip Dede Dergâhı'nın suyunu kesti. Garip Dede Dergâhı'nda iki cenaze olması nedeniyle zorluklar yaşandı.

Konuyla ilgili olarak yapılan basın açıklamasında, sermaye devletinin saldırı karşısında geri adım atılmayacağı, elektrik ve su faturalarının ödenmeyeceği söylendi.

"Gelişmiş" ülkeler örneği...

Kılıçdaroğlu'nun rekabet etmek istediği "gelişmiş" ülkelerde de bu açıdan farklı bir tablo yok. "Dünyanın en gelişmiş ülkeleri" sayılan ABD, İngiltere, Almanya, Rusya, Çin vb. ülkelerde yoksulluğun had safhada olması tam da bunu göstermektedir. "Gelişmişlik" sıfatı sadece bir avuç kapitaliste bakılarak kullanılmaktadır. Oysa işçi ve emekçi kitlelerin durumu dünyanın her yerinde aynıdır.

Davutoğlu Türk-İş'i ziyaret ederse...

Demagoji, riyakarlık ve yalan diz boyu!

Sermaye hükümetinin başbakanı Ahmet Davutoğlu, Türk-İş'i ziyaret etti. Tarihi işçi sınıfına ihanetten oluşan, yönetimi işçi sınıfının içindeki patron ajanı gibi çalışan Türk-İş, yine sermayeye hizmet eden bir partinin-devletin temsilcisini kendi mekânında ağırladı. Davutoğlu'na göre, normalde Türk-İş Davutoğlu'nun ayağına gidecekmiş! Fakat Davutoğlu "emeğin-emekçinin değerini bildiği için", "Emeğin ayağına gidilir. Emeğe saygı gösterilir. Emekçiyle onun mekânında buluşulur" diyerek sözde emekçilerin halinden anladığını iddia etti. Ayrıca bunu söylerken Türk-İş'i de 'emekçilerin kendi mekânı' olarak nitelendirdi.

Kriz, mücadele eğilimi ve sermayenin hazırlıkları

Sermaye düzeni 2001 ve 2008 yıllarındaki krizlerde kendi açısından son derece zor zamanlar yaşadı. Bu krizlerde işçi sınıfı kitlesel boyutlara varacak şekilde yıkıma uğradı. İşçi ve emekçiler yoksullaşırken, krizi fırsata çeviren sermaye sınıfı daha da zenginleşti. Çalışma koşulları ağırlaştı, ücretler eridi. İşçi sınıfı sağlık hakkı, sosyal haklar, çalışma şartları vb. alanlarda birçok hak gaspına uğradı. Çalışma hayatı tam anlamıyla taşeronlaştırıldı. İş cinayetleri gün be gün çoğaldı ve kitlesel boyutlara ulaştı.

Geçtiğimiz dönemlerde yaşanan kriz hala işçi sınıfının yaşamını köleleştirmeye devam etmektedir. Fakat öncekilerden kısmen farklı olarak, bu sefer işçi sınıfı önüne konulan yıkıma karşı mücadele eğilimine girmektedir. Hatırlanırsa 2008'de ABD'de başlayıp dünyaya yayılan finansal kriz tüm dünyada emekçilere dönük saldırılarla dengelenebilmişti. Bu saldırılara karşı Türkiye'de işçiler sendikalaşma eğilimine girmiş ve mücadele yolunu seçmişlerdi. Birçok yerde lokal direnişler yaşanmıştı.

Şimdi de -henüz sermaye medyası aracılığı ile ilan edilmiş olmasa da- yaşanan kriz ya da önceki krizlerin yansımaları nedeniyle her geçen gün kötüleşen yaşam koşulları işçi sınıfını eylemli bir hata çekmektedir. Tekel direnişine uzanan süreç Greif ve metal grevlerine kadar süregelmektedir. İşçi sınıfı saflarındaki örgütlenme ve mücadele eğilimi sermaye sınıfını da birtakım "önlemler" almaya yöneltmektedir. Sendikalar yasası ile sınıfa dönük saldırılar ayyuka çıkmış olsa da sermaye sınıfı saldırılarında dur durak bilmemekte ve kendince ömrünü uzatmaya çalışmaktadır. Ayrıca İç Güvenlik Yasası'yla, sokağa çıkan işçi ve emekçiler ile devrimci ve ilerici güçlere dönük de tamamlayıcı saldırılara hazırlanmaktadır.

"Acil" sorunları: İşçileri aldatabilmek

Geleceğe dönük hareket eden sermaye devleti çeşitli temaslarla bu saldırılarını güvenceye almaya çalışmaktadır. Ahmet Davutoğlu'nun Türk-İş ziyareti bu hesap üzerinden okunmalıdır. Davutoğlu, yine kendi ifadesine göre, göreve geldiğinde ilk iş olarak patron ve işçi sendikaları ile görüşmüş. Türk-İş'i ziyaretinde bunu

belirtmiştir: "Ben göreve ilk geldiğim zaman işveren ve işçi sendikaları-konfederasyonları ile yan yana geldim. İlk el attığım konu iş güvenliği oldu."

Bir saat süren görüşmeyi Davutoğlu iki başlık altında özetledi. "Acil olarak çözülmesi gereken sorunlar ve yapısal sorunlar." Basına yapılan konuşmadan anlaşılacaktır ki, acil olarak çözülmesi gereken sorunlara örnek olarak karayolu işçilerinin kadro talebi dile getirilmektedir. Davutoğlu, "Karayolu işçileri ile ilgili bir mutabakata varıldı" gibi içeriği tam anlaşılmayan bir açıklama ile işçileri yine oyalamaya çalışıyor. Bir süredir kazanılmış haklarının peşini bırakmayan karayolu işçilerinin tepkilerinin farkındalar. Yatağan işçilerinin güncel olarak verdikleri mücadele de ortada... Muhtemelen "acil olarak çözülmesi gereken sorunlar" diye kastettikleri sorunlar bunlar.

"Yapısal sorunlar" ve demagojiler

En az bu sorunlar kadar kritik olan yasa tasarıları da bir saatlik görüşmenin "yapısal sorunlar" diye nitelendirilen başlığı altındadır. Davutoğlu konuşmasında bu başlıkları gizlememektedir. Buna göre, kadınlara dönük hazırlanan yasa paketinden iş güvenliği yasasına kadar bir dizi saldırı gündemdedir. AKP hükümeti döneminde kadınların iş yaşamındaki sorunları artmış, kölelikleri katmerlenmiştir. Ayrıca şiddete maruz kalan, tacize ve tecavüze uğrayan kadınların sayısı kat be kat artmıştır. Ve buna rağmen Davutoğlu, sözde işçi temsilcileri ile aynı masada arsızca "Kadın sendikacıları üst düzeylerde görmek arzumuz idi. Kadınlarımız emek dünyasına en fazla katkı sağlayan, aslında emekçileri yetiştiriyorlar"

diyebilmektedir. Dinci gericiğin AKP hükümeti döneminde daha da arttığı ve bununla bağlantılı olarak çeşitli kurum ve kişilerin kadınlar üzerinden yaptığı gerici açıklamalar bilinmektedir. Yani Davutoğlu, bu açıklamalarında had safhada yüzüzlük yapmaktadır.

"Emekçilerin dünyasına hiçbir zaman yabancı olmamış bir iktidarız. Bu sorunları her zaman birlikte ele aldık" diye demagoji yapan Davutoğlu, "önümüzdeki günlerde iş güvenliği yasası meclisten çıkacak. Soma'da kaybettiğimiz bir işçinin eşi ve kızı ile bir aradaydık. Devlet, hükümet ve bizler hayatını kaybetmiş işçilerin ailesinin ferdi olarak kendimizi görüyoruz" diyerek Soma'da yuhalandıkları gerçeğinin üzerini örtmeye çalıştı. Hükümetleri döneminde Soma, Torunlar, Ermenek ve adını saymakla bitiremeyeceğimiz daha birçok yerde işçi katliamları yaşanmıştır. Bu gerçek gün gibi orta yerde dururken sözde işçi temsilcisinin ve Davutoğlu'nun, o masanın gerisinde ağzından işçi kanı damlamaktadır. Yani yüzlerindeki maskenin arkasında birer katil yatmaktadır.

Aynı açıklamada Davutoğlu, 12 yıldır emekçilerin haklarını koruma ve geliştirme bakışı ile hareket ettikleri ve edebileceklerini iddia etmektedir. Bunun böyle olup olmadığını tezgâh başındaki her işçi rahatlıkla görebilir. İşçi sınıfının yaşadığı geçim sıkıntısı tüm gerçekleri göstermektedir.

Bu sömürücü sınıfa, onun temsilcisi sıfatı ile ekranlarda boy gösteren Davutoğulları'na ve onun koltuk değnekliğini yapan sendikal bürokrasiye yanıtı işçi sınıfı örgütlenerek, hakları ve gelecekleri için savaşıyor olacaktır. Tarih bunun böyle olduğunu sayısız kez göstermiştir.

Sömürü ve yağma politikaları devam ediyor...

İşsizlik fonundan işçiye pay yok!

Kapitalist sömürü düzeninde işçi ve emekçiler kölelik koşullarında çalışıp, her geçen gün daha da kötüleşen yaşam koşullarıyla boğuşmak zorunda kalıyorlar. Bir yandan da bu tabloyu işsizlik sorunu tamamlıyor. Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) Aralık 2014 İşgücü İstatistikleri'ne göre işsizlik rekor kırmış durumda. İşsizlik verilerinde en ciddi artış ise gençlerde, kadınlarda ve üniversite mezunlarında görülmekte.

İşçi sınıfı ve emekçiler bu tabloyla boğuşurken patronlar ve onların temsilcileri ise işçi ve emekçileri daha fazla nasıl sömürebileceklerinin planlarını yapıyorlar. İşçi ve emekçilerin başta kıdem tazminatı olmak üzere kazanılmış tüm haklarına göz diken sermayedarlar tüm sosyal hakların tırpanlanması için gerekli yasal düzenlemelerin yapılmasını AKP hükümetinden beklerken, bir yandan da ikiyüzlüce açıklamalarla kendilerini meşrulaştırmaya çalışıyorlar.

Patronlara mobbing uygulanıyor, bakanlarının kalbi sıkışıyor...

Sermaye temsilcilerinin, işçi ve emekçilerin mağduriyetleri karşısında kendilerini aklamak için yaptıkları açıklamalardan biri de geçtiğimiz günlerde Antalya Ticaret ve Sanayi Odası (ATSO) Başkanı Davut Çetin tarafından yapıldı. Pek çok işçi ve emekçi mesai, tatil gibi almaları gereken ücretleri almadan, hatta sigortasız çalışmak zorunda bırakılırken, bu zat büyük bir ikiyüzlülükle, işçilerin fazla mesai ücreti gibi sosyal haklarını talep etmelerini "mobbing" olarak değerlendirdi ve şöyle dedi:

"Arkadaşlarımız diyor ki, bazı çalışanlar da patronlar üzerinde mobbing yapıyor. Sayıları az da olsa bazı çalışanlar, fazla mesai ücreti, tatil ücreti, iş akdi feshi konularında biraz kötü niyetle, mevzuatı kullanarak işverene adeta taciz uyguluyor. Yani patrona da mobbing yapılıyor."

Başta kıdem tazminatı olmak üzere işçi ve emekçilerin bin bir mücadele ile kazandığı tüm haklarından doğası gereği rahatsız olan sermaye sınıfı, kendileri için dikensiz gül bahçesi istiyor. Sermayenin taleplerini yerine getirme konusunda büyük başarı sağlayan AKP iktidarı içinse "kıdem tazminatı sorunu"nun çözülmemiş olması "ruh daraltıcı" bir hal almış durumda. İşçi ve emekçilerin bilinçlerini bulandırmak için sık sık iyi polis-kötü polis oyununu devreye sokan AKP iktidarı adına Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, sendikalardan şikayet

edip işçi ve emekçilerin kıdem tazminatı hakkının savunuculuğunu yaptı ve şöyle dedi:

"İşçilerin yüzde 86'sı kıdem tazminatı alamıyor. Bir türlü çözemedik, konuşulmuyor bile. Ruhum daraldı. Bunu düzeltmemiz lazım. İşçi lehine düzeltmek lazım. Sendikaların tavrı sermaye yanlısı gibi görünüyor. İşçinin hesabına hiç kimsenin denetiminde olmadan bu paranın yatmasını sağlamaya çalışıyoruz."

Kıdem tazminatı fona aktarılmadı, peki işsizlik fonu nereye gidiyor?

Sermaye devleti ve onun temsilcileri işçi ve emekçilerin en büyük güvencesi olan kıdem tazminatı hakkını "fona devretme" adı altında gasp etmeye çalışırken işsizlik fonu ise AKP iktidarı tarafından yağmalanmaya devam ediliyor. Bakan Çelik, işsizlik fonunda 81 milyar 393 milyon lira biriktiğini açıkladı. Fakat işsizlik ödeneği olarak işçi ve emekçilerin kullandığı miktar sadece 8 milyar 462 milyon.

İşsizlik fonu, sermayenin yaşadığı ekonomik krizin hemen ardından, 2002 yılında, sözde işçi ve emekçilerin işsiz olduğu dönemlerde kullanmaları için oluşturulmuştu. Bu kapsamda fonun gelir kaynağı için brüt maaşı üzerinden çalışanlardan %1, devletten %1 ve patrone da %2 olmak üzere kesintiler yapılıyor. Ancak aradan geçen sürede sık sık kamuoyunun gündemine geldiği gibi, işsizlik fonu ihtiyacı olan işçi ve emekçilerden ziyade AKP iktidarı ve yandaşları

tarafından yağmalanıyor. Yeri geliyor krizi fırsata çeviren patronlara "ödenek", yeri geliyor "GAP" ve "DAP" gibi projelere kaynak oluyor.

Bir işçinin işsizlik fonundan yararlanabilmesi için son 3 yıl içerisinde 600 gün prim ödemesi, bu 600 günün son 120 gününün kesintisiz olması gerekiyor. Kısacası işçilerin, özellikle de taşeron sistemde, esnek çalışma koşullarında çalışan işçilerin işsizlik fonundan yararlanması neredeyse imkansız hale getirilmeye çalışılıyor. Ancak fondan yararlanamayacak olsa da her işçinin maaşından kesintiler yapılmaya devam ediliyor. Fonda biriken paranın ancak %9,4'ü işsizlik parası olarak ödendiğine göre çalışanlardan %1, devletten %1 ve patrone da %2 olmak üzere yapılan kesintiler tekrar patronların ve sermaye devletinin "ihtiyaçları" için birikmiş oluyor.

Sermayenin talanına karşı mücadeleye!

İşsizlik fonu ile ilgili CHP'li bir milletvekilinin soru önermesine Kalkınma Bakanı Cevdet Yılmaz'ın verdiği yanıt ise fonun kullanımı ile ilgili keyfilik gözler önüne seriyor. Yılmaz, fondan aktarılabilecek kaynaklarla finanse edilecek yatırım projelerine ilişkin 2008 ve 2009 yıllarında Yüksek Planlama Kurulu'nda karar alındığını, ancak sonraki yıllarda karar bulunmadığını söyledi. Böylece işsizlik fonunun yağmalanması karşısında sermaye devleti ve onun sözcüsü AKP hükümetinin kılıf uydurma ihtiyacı bile hissetmediği görülüyor.

Sadece işsizlik fonunun nasıl kullanıldığına bakmak bile işçi ve emekçilerin kıdem tazminatı hakkının fona devredilmesine neden karşı çıkmak zorunda olduğunu gösteriyor. Sermaye devleti ve onun temsilcilerinin yaptıkları her toplantının temel gündemlerinden birisini oluşturan kıdem tazminatının fona devredilmesinin ve sosyal hakların tırpanlanmasının önüne geçebilmek, bununla birlikte işsizlik fonu gibi kaynakların sermayenin talanına açılmasına "dur" demek içinse tek yol işçi ve emekçilerin örgütlü birliğini güçlendirmekten geçiyor.

Trabzon'da ücret gaspına tepki

Trabzon'da TOKİ tarafından yaptırılan Ağız ve Diş Sağlığı Merkezi'nin inşaatında çalışan işçiler aylardır gasp edilen ücretlerinin ödenmesi için direnişe başladı. İnşaatın girişine "Bu şantiyede açlık grevi var. Hakkımızı istiyoruz" yazılması yapan işçiler, 'iflas' bahanesi ile gasp edilen ücretlerinin ödenmesini istedi.

Mehmet Taş adlı işçi iki aydır maaş alamadığını belirterek "Şu anda hepimiz perişanız. Yetkililerin bu soruna bir çare bulmasını istiyoruz" dedi.

Ferdi Yıldız isimli işçi ise 6 aydır inşaatla çalıştığını ancak 5 aydır maaş alamadığını belirtti. Yıldız, evlerine ekmeğe götüremediklerine dikkat çekerek borçlarla ayakta kalabildiklerini söyledi.

Greif'te işçi kıyımı:

DİSK/Tekstil patronları suskun!

Greif işçilerinin 60 günlük işgal eylemi ve kararlı direnişi sonucunda taşeron işçilerinin geçtiğimiz aylarda kadroya alındığı Greif'in Dudullu'daki fabrikasında taşerondan kadroya geçirilen işçiler okuma-yazma bilmedikleri gerekçesiyle işten atıldı.

Amerikan tekeli Greif'le satış sözleşmesi imzalayan DİSK/Tekstil Sendikası ise işten çıkarmalar karşısında suskun kalmakla yetindi. Sendika yönetimi, atılan işçilere seslerini çıkarmamalarını istedi.

İşçiler işten atılıyor

Evrensel'in haberine göre DİSK/Tekstil'in örgütlü olduğu Greif'in Dudullu Fabrikası'nda yıllardır çalışan işçilerden okur yazar olmayanlar işten atılmaya başlandı.

Gazeteye konuşan Greif işçisi Seyhan Kaykusuz da 3,5 yıldır fabrikada çalışanlardan. Taşeron işçilerinin fabrika kadrosuna alınmasının ardından işçilerden okuma-yazma bilmeyenleri çıkardıklarını dile getiren Kaykusuz 13 Mart'ta kapı önüne konmuş. DİSK/Tekstil'e üye olduktan sonra aynı gerekçeyle 45 işçinin peyder pey işten atıldığı bilgisini veren Kaykusuz, şu soruyu sordu: "Yıllardır aynı şekilde çalışırken şimdi okuma-yazma bilmek neden önemli oldu?"

Seyhan Kaykusuz'un eşi Erol Kaykusuz, günde 12

ilaç aldığını, şeker hastası ve yüksek tansiyon hastası olduğunu belirterek rica etmelerine karşın sendika yöneticilerinin de kendilerine sahip çıkmadığını söyledi. Kaykusuz, görüştüğü DİSK/Tekstil İstanbul Şube Başkanı Kazım Doğan'ın "Greif'in adı hiçbir yerde geçmesin eşini temizlik firmasına verelim" teklifinde bulunduğunu söyledi.

İşyeri Sendika Temsilcisi Cihangir Şahan ise Dudullu fabrikasında hiçbir işçinin çıkarılmadığını, eğitim verileceğini ve işçilerin eski şartları neyse aynı şekilde devam edeceklerini iddia etti. Ancak işçilerden Güllü Kaykusuz Ocak ayında okuma yazma bilmediği sebebiyle işten çıkarıldığını dile getirerek Şahan'ı yalanladı.

Direnişin kazanımı

10 Şubat 2014 tarihinde Amerikan tekeli Greif çuval fabrikasının İstanbul'da Hadımköy ve Dudullu fabrikalarında çalışan yüzlerce işçi taşeron köleliğine karşı fabrika işgali başlatmıştı.

Her iki fabrikada işgal eylemi sürerken DİSK/Tekstil patronlarının müdahalesiyle Dudullu'daki işgal eylemi sonlandırılmıştı. İşgal eyleminden neredeyse bir yıl sonra Greif yönetimi taşeron işçilerinin kadroya geçirilmesi konusunda adım atmıştı.

günü kutlaması yapıldı.

Öğleden sonra ise bir grup maden işçisi Ereğli'ye giderek orada açılacak olan standı destek verdi. İlk gün oldukça yoğun ilgiye konu olan standda yüzlerce imza toplandı. İşçileri 25 Mart'ta Zonguldak Demokrasi Platformu ve BES yöneticileri ziyaret etti.

Maden işçileri TTK'ya bağlı Kozlu işletmesinde de stand açarak imza çalışmalarını tüm havza genelinde sürdürmeye devam ediyor.

Kızıl Bayrak / Zonguldak

Hain Budak teşhir ediliyor

Onlarca fabrikada binlerce tekstil işçisine ihanet ederek patronların çıkarlarının daimi temsilcisi olduğunu gösteren ve son olarak Greif işçilerine ihanet eden DİSK/Tekstil patronu Rıdvan Budak teşhir ediliyor.

7 Haziran seçimlerinde meclise kapak atmak için CHP İstanbul 3. Bölge'den aday adayı olan Budak sınıf devrimcilerinin yürüttüğü faaliyetle teşhir ediliyor.

Esenyurt'ta teşhir çalışmaları

24 Mart günü asılan ozalitle Budak Esenyurt'ta teşhir edildi. Esenyurt Tabela'daki Boy Düğün Salonu'nda düzen partisi CHP'nin aday tanıtım toplantısı öncesinde düzen partisi ve onun aday işçi ve emekçilere teşhir edildi.

Esenyurt BDSP bu işçi düşmanını teşhir etmek için salonun etrafındaki üst geçide, billboardlara ve bankamatiklere "Greif işçilerini satan işçi düşmanı, hain Rıdvan Budak hesap verecek/BDSP" ozalitlelerini yapıştırdı.

Ayrıca, Budak'ın Avcılar ve Küçükçekmece'deki seçim pankartlarına "işçi düşmanı", "hain" yazan sınıf devrimcileri, Atakent ve Masko'daki pankartlara da yazılmalar yaptılar.

Greif belgeseli işçilerle buluşuyor

Greif işgalini anlatan "İşgal / 60 Uzun Gün" adlı belgeselin gösterimleri çeşitli bölgelerde devam ediyor.

Gazi'de gösterim

21 Mart'ta İstanbul Gazi Mahallesi Rengin Sanat Atölyesi'nde gerçekleştirilen gösterim öncesinde Greif işgalinin işçi sınıfı mücadelesindeki yeri üzerine kısa bir konuşma yapıldı.

İlgiyle izlenen belgeselin ardından Greif işgali ve işçi sınıfı mücadelesi üzerine söyleşi gerçekleştirildi. Söyleşide Greif direnişçisi Engin Yılgin katılımcıların sorularını cevapladı.

Bursa'da gösterim

Bursa'da İşçilerin Birliği Derneği Temsilciliği'nde gösterilen belgesel, katılanlar tarafından beğeniyle izlendi. Gösterimin ardından Greif işgali süresince yaşananlardan yola çıkılarak sınıfın yüz yüze kaldığı sorunlar üzerine sohbetler edildi. Tüm sendikaları eline geçiren bürokrasiye karşı mücadelenin önemine vurgu yapıldı.

Zonguldak'ta kampanya sürüyor

Zonguldak'ta maden işçileri başlattıkları imza kampanyasını sürdürüyor. Baretleri ile stand başında duran maden işçilerine 20 Mart'ta TTK Kozlu işletmesi işçileri ve GMİS Kozlu Şubesi destek oldu. Bu sırada Kozlu Şube Başkanı Hüseyin Kolçak tarafından doğum günü olan bir maden işçisine pasta kesilerek doğum

“Hedefimiz sınıfın örgütlü birliği!”

Kayseri İşçi Derneği Yönetim Kurulu Üyesi Haydar Baran'la, kent sınıf yapısı, ‘İşçilerin Birliği Kurultayı’ ve derneğin 1 Mayıs hedefleri üzerine konuştuk...

- Kayseri bölgesinde uzun yıllardır devrimci sınıf faaliyeti yürütüyorsunuz. Bölge işçi sınıfının genel yapısına dair neler söyleyebilirsiniz?

- Kayseri işçiler açısından adı cehennem olan bir kent. Çalışma koşulları son derece ağır. Mobilya sektöründe Kayseri, gerek büyük firmaların yoğunlaştığı gerekse de firma başına düşen istihdamın yüksek olduğu bir sektörel hareketliliği temsil etmektedir. Kanepe, koltuk ve yatak üretimi ile ön plana çıkan Kayseri, teknolojiye yaptığı yatırımlar ve yüksek fabrikasyon düzeni ile Türkiye'nin mobilya merkezi konumundadır. 3 bin 500'ü aşkın kayıtlı firma sayısı ile sektörün en büyük aktörleri Kayseri'de yer almaktadır. Bununla birlikte TÜİK verilerine göre Kayseri'de firma başına 11,5 kişilik istihdam Türkiye ortalamasının çok üzerindedir. Mobilya sektöründe yaklaşık 40 bin kişi çalışmaktadır.

Kayseri'de Merkez Çelik, Boy Çelik, Has Çelik, Femaş vb. metal sektöründe önemli fabrikalar da bulunuyor. Metal sektöründe toplam 25 bin civarında işçi çalışıyor. Kayseri genelinde sendikalaşma oranı yüzde 10 civarında. Bunların büyük çoğunluğunda sendikalar işyerlerine bizzat patronlar tarafından getirilmiştir.

Tabandan gelen, patronların denetiminden dışındaki sendikalaşma çabalarının önünü kesmek için patronlar kolektif bir işbirliği içinde hareket etmişler. Ceha'da olduğu gibi, denetimleri dışındaki sendikalaşma çabasını boğmak için özel çaba içine girmişlerdir

- Kayseri son aylarda Boytaş işçilerinin büyük eylemiyle adını duyurdu. Hem bu eylemin yarattığı sonuçlar hem de son dönemde çeşitli fabrikalardaki örgütlenme deneyimleriyle ilgili neler söyleyebilirsiniz? Sınıfın saflarında bir kaynama olduğunu söyleyebilir miyiz?

- Düşük ücretler, sendikasızlık, sendikacı olan fabrikalardaki sendika yönetimlerinin işbirlikçi tutumu Kayseri'de işçi kitleleri içinde büyük bir öfkenin ve kaynaşmanın birikmesine yol açıyor. Bazen bu öfke bir anda, tıpkı Boytaş'ta olduğu gibi, radikal eylemler biçiminde ortaya çıkabiliyor. Boytaş'ta yaşanan fiili grev bu durumun en açık göstergesidir.

- Bölgede yürüttüğünüz devrimci sınıf faaliyetlerinde ve bölge işçi sınıfına seslenişinizde nasıl tepkilerle karşılaşıyorsunuz?

- Kayseri İşçi Derneği devrimci sınıf faaliyeti içinde giderek daha fazla öne çıkmaya başladı. Derneğimiz her geçen gün daha fazla işçi tarafından bilinir hale geliyor. Zira derneğin tanıtımına yönelik özel bir çaba içindeyiz. İşçilerin karşılaştıkları haksızlığa karşı derneğimize yaptıkları başvurular artıyor. Derneğin amacını, hedefini kısa ve özlü bir şekilde ortaya koyan tanıtım kartlarının yoğun olarak dağıtılması bu artışın etkenlerinden biridir.

Kayseri İşçi Bülteni ve Karayolu İşçileri Bülteni devrimci sınıf mücadelesini güçlendiren araçlar içinde yer alıyor. Bültenlere sınıfın ilgisinin artarak sürdüğünü rahatlıkla söyleyebiliriz. İşçilerin kendileri ile bülten arasında kurduğu bağ güçleniyor. Daha fazla işçi bültenlere katkı sunuyor.

Ayrıca sürekliliği olan işçi eğitim toplantılarında ilgi artıyor. Her gün daha fazla işçi somut yakıcı sorunlarından doğru sınıf devrimcileriyle buluşuyor. Bu durum patronların ve düzen güçlerinin de dikkatini çekiyor. Zira işçilerin haklarına ve geleceklerine daha fazla sahip çıkmaları patronların korkulu rüyasıdır. 2013 Kasım'ında düzenlenen operasyonun hedefi sınıf devrimcileri olmuştur. Operasyonla hedeflenen sınıf devrimcilerini hedefe çakarak işçiler arasında korku dalgasını büyütme. Bu operasyon aynı zamanda işçilerin hakları ve geleceğine sahip çıkması için emek veren sınıf devrimcilerini etkisizleştirmek içindi. Tüm bu baskılara rağmen işçilerle olan bağımızı koparmayı başaramadılar.

- Karayollarındaki taşeron köleliği ve taşeron işçilerinin örgütlenmesi de temel gündemlerinizden biri...

- Evet... Karayollarında yaşanan özelleştirme saldırısı ve taşeron köleliğine karşı, sanırım en etkin politik faaliyet ve eylemler Kayseri'de gerçekleştirildi. Sendika ağalarının düzenini yıkmaya hedefli tutumu ete-kemiğe büründürülen çalışmanın altında da sınıf devrimcilerinin imzası vardı. Yaklaşık üç yıldır çıkarılan **Karayolu İşçileri Bülteni** de işçilerin aydınlanmasında önemli bir yerde duruyor.

- Geçtiğimiz hafta sonu Kayseri'de 'İşçilerin

Birliği Kurultayı' gerçekleştirdiniz. Katılan işçi bileşeni, yapılan tartışmalar ve ortaya çıkan sonuç düşünüldüğünde, kurultay nasıl bir işlev taşıdı?

- Kurultaya katılan işçilerin ağırlıklı kısmı mobilya ve metal iş kolunda çalışıyordu. Kurultayda temel hedefimiz işçileri, ortak sorunların çözümünde örgütlü birliğin önemi konusunda aydınlatmak ve taraflandırmaktı. Bu anlamda asgari bir başarı elde edildi. Tebliğlerden, serbest kürsüye kadar kurultayın tüm aşamalarında işçilerin özneleşmesine önem verdik. Bunda belli bir başarı da sağladığımızı düşünüyorum. Daha önemli olansa, işçilerin örgütlü birliğe dair bilincinin gelişiminde kurultayın yakaladığı asgari başarıdır.

- Kurultayın ardından bölgede yürütülecek devrimci sınıf faaliyetinin ve dolayısıyla 1 Mayıs'a uzanan süreçte Kİ-DER'in hedefleri neler?

- Kurultay aynı zamanda 1 Mayıs'a yönelik özel çabamızın başlangıç noktasıydı. Bu yıl Kayseri İşçi Derneği olarak hedefimiz, Kayseri 1 Mayıs'ını işçi katılımı yönünden önceki yılları aşan bir düzeye getirmektir. Özelden de derneğin 1 Mayıs'a niceliksel katkısını büyütme. İşçi sınıfının güncel talepleriyle birlikte siyasal taleplerini, gelecek hedeflerini, ortaya koyan 1 Mayıs hedefini pratikleştirmek için çaba göstereceğiz. AKP iktidarının yasaklarını, statükolarını bozma, iktidara karşı yeni mevziler elde etme, daha fazla işçiyi örgütlenme ve emeğin korunması mücadelesini büyütme çabası içinde olacağız. 1 Mayıs'ın birleşik ve kitlesel olması kadar, devrimci içeriğinin karartılmaması için de çaba göstereceğiz.

Kızıl Bayrak / Kayseri

Kayseri’de işçiler birliği ve mücadeleyi tartıştı

Kayseri İşçilerin Birliği Kurultayı, 22 Mart Pazar günü Hacıbektaş Kültür Derneği Toplantı Salonu’nda gerçekleştirildi.

Kurultay Hazırlık Komitesi adına DİSK / Devrimci Yapı-İş Kayseri Bölge Temsilcisi ve Kayseri İşçi Derneği Yöneticisi **Haydar Baran**’ın konuşmasıyla başlayan kurultayda işçi sınıfına birleşme ve mücadele etme çağrısı yapıldı.

Baran, işçi sınıfını yakıcı sorunlara karşı mücadeleye çağırarak tüm sorunların çözümünün işçilerin örgütlü birliğinden geçtiğini hatırlattı. İşçilerin örgütlü birliğinin, sermayeyi koruyan düzen için ölüm çanlarının çalmaya başlaması anlamına geldiğini belirten Baran, Kayseri özelinde ve Türkiye genelinde işçilerin karşı karşıya kaldığı sorunları dile getirdi. Kayseri’de sigortasız çalışan işçilerin oranının yüzde 43 olduğunu belirten Baran “Sigortasız işçi çalıştıran patronlar kârlarını devasa oranda büyütüyorlar. Devlet ve kurumları da sigortasız işçi çalıştırma eziyetine örtülü destek veriyorlar” dedi. Kayseri’nin iş kazalarının en fazla yaşandığı 6. kent olduğunu ifade eden Baran, “Devletliler işçi sağlığı ve güvenliğini kar uğruna hiçe sayan düzene tam destek veriyorlar” ifadelerini kullandı.

Kürsü işçi ve emekçilerin...

Baran’ın konuşmasının ardından kürsü kurultaya katılan işçi ve emekçilere bırakıldı.

Bir **öncü karayolu işçisi**, taşeron köleliği ve yarattığı sonuçlar konusunda bilgi verdi. Karayollarında özelleştirme süreci üzerine açıklamalarda bulundu. Özelleştirmeye geçit vermemek için en kestirme yolun işçilerin birliği olduğunu, birleşen karayolu işçilerinin yenilmeyeceğini belirtti.

Bir **organize sanayi işçisi** “Biz işçiyiz, Kürt-Türk fark etmiyor. Eziliyoruz. Öyleyse birlik olup savaşım, sömürünün kaynağı olan sömürü düzenine karşı mücadele etmeliyiz” diye konuştu.

Kurultayda konuşan **bir işçi** ise Türkiye’nin iş cinayetlerinde Avrupa’da birinci, dünyada üçüncü olmasının tek nedeninin patronların kar hırsı olduğunu sözlerine ekledi.

Fabrikalarda göstermelik iş güveliği yazılarından bahseden işçi şöyle konuştu:

“Fabrikaya ilk girdiğimizde karşımızda bir tabela görürüz. Tabelada ‘Önce iş güvenliği’ yazar. Ancak

bu ifade fabrikada önce kâr güvenliği diye değişir. Zira güvenlik önlemleri bir tabeladan ibarettir. Bir de utanmadan bizim eğitimsizliğimize bağlarlar. Ölen işçilerin ailelerine üç kuruş para vererek susturmaya çalışırlar. Tüm bunları yaşayan biz işçiler, hala susuyorsak bunun bir tek nedeni var. Çünkü birliğimiz yok. Biz birleşsek bize ölümü reva gören patronların da, patronları koruyan düzenin de dumanını attırırız.”

Kurultayda söz alan bir **metal işçisi** sigortasız işçi çalıştıran patronlara tepki göstererek Cingilioğlu metal fabrikası örneğini verdi. Bu fabrikada sigortasız çalışmaya karşı yürütülen mücadele sonucunda bu sorunun büyük oranda çözüldüğünü söyledi.

Kurultayda **DGB** adına yapılan konuşmada, gençliğin her dönemde ve 15-16 Haziran Direnişi sırasında işçi sınıfının yanında saf tuttuğu belirtildi. DGB sözcüsü “Gençliğin yolu işçi sınıfının yoludur” dedi.

Söz alan **bir işçi** sorunlarını dile getirdi. İşçilerin birliğinin ‘ekmek ve su gibi ihtiyaç’ olduğunu belirtti. “İşçiler birleşirse sömürü son bulur” dedi.

Ezgiler işçilerin birliği için...

Kayseri’nin yerel sanatçısı **Hüseyin Söylemez**, türkülerıyla kurultaya renk ve coşku kattı. Kayseri İşçi Derneği üyesi bir işçi olan **Abdullah Güner** de bağlamasıyla sahneye çıktı. Son olarak sahne alan **Grup Eylül** sergilediği performansla kurultaya gelen işçi ve gençleri coşturdu.

Yaklaşık 100 işçi ve emekçinin katıldığı kurultaya yoğun kar yağışı nedeniyle zorunlu mesaide olan karayolu işçilerinin katılımı sınırlı oldu. Buna rağmen kurultay hem nitelik, hem de nicelik açısından anlamlı bir adım oldu.

Kızıl Bayrak / Kayseri

Hak-İş Boydak’a sahip çıktı

Kayseri’de Boydak Grubu’na bağlı Boytaş’ın fabrikalarında binlerce ağaç işçisinin iş bırakma eyleminin ardından sendika ağaları ve Boydak patronu toplu iş sözleşmesini imzaladılar.

TİS imza töreni Hak-İş’in AKP ve sermaye işbirlikçisi yüzünü bir kez daha gösterdi. Törende yapılan konuşmalarda Boydak ve Hak-İş cephesinden

verilen mesajlar Boydak’ın fabrikalarında kurulan işbirlikçi sendikal düzenin özü ve özeti niteliğindedir.

Hak-İş’e hizmetlerinden dolayı teşekkür ettiği konuşmasında Boydak ‘iş barışı’ adı altında sınıf işbirliğine dikkat çekti. Her zaman için işin merkezine işçileri koyduklarını iddia eden Boydak, Hak-İş’e yönelik övgülerini sıraladı.

Hak-İş ağası Mahmut Arslan ise, patronlarına şükranlarını sunduğu konuşmasında Boydak’la aynı telden çaldı. Hak-İş’in ‘her zaman işçi ve işveren ilişkilerini bir aile olarak gördüğünü’ söyleyen Arslan, Boydak’a aynı gemideyiz mesajını verdi.

Arslan konuşmasına şu sözlerle devam etti: “Biz işletmenin şartlarını, rekabet gücünü, verimini ve geleceğe ait hedeflerini de dikkate alan bir sendikal anlayışı temsil ediyoruz. Sadece ücret talep eden sadece daha fazla zam isteyen ve sadece kendi bakış açısı ile kendi taleplerini dile getiren sendikacıları biz HAK-İŞ’in sendikacılığına uygun bulmuyoruz. Tam tersi taleplerimizi haklarımızı, sonuna kadar savunacağız ama geleceğimizi ekmeğimizi aşımızı gördüğümüz bu işletmeye de sahip çıkacağız. Biz bu anlayış içerisinde hareket ediyoruz. Bu anlayış doğrultusunda uzun yıllardır. Buradayız ve olmaya da devam edeceğiz.”

“Biri ‘Allah’ diğeri ‘emek’ diyerek aldatıyor”

CHP’li Bakırköy Belediyesi bünyesinde faaliyet gösteren Bakırköy Yapı İnşaat Ulaşım Hizmetleri AŞ’de (BYUAŞ) çalışan ve toplu sözleşme hakkı için greve çıkan Belediye-İş üyesi işçilerle konuştuk.

- Greve çıkış sürecine nasıl geldiniz?

Mehmet Atan: Bu 5-6 ay önce başlayan bir süreç. İşverenimizle toplu iş sözleşmesi yapılacaktı. Buna dair sendikamızın yürüttüğü çalışmalar vardı. Diğer yandan işverenin uyguladığı mobbingler vardı. Mobbinglerin yanı sıra bizimle dalga geçtiler. Sendikal örgütlülüğümüzü feshetmeyi amaçladılar. “Biz tekrar yapılandırırız, yönlendiririz”, “Kaynak sıkıntılarımız var. Siz de bize yardımcı olun” gibi söylemlerde bulundular. Bu şekilde hem sendikamıza hem de işçi arkadaşlarımıza baskılar yapıldı.

Ben de mobbing yaşadım. Hiç ilgisi olmadığı alanlara gönderilerek çalıştırılan arkadaşlarımız var. İşten atılan 4 arkadaşımız var. Bunlardan biri işyeri baştemsilcisi. Bu uygulamaların yapılmasındaki temel amaç “neden sendikalaştınız” veya “bizim yönlendirdiğimiz sendikaya neden üye olmadınız.” Burada da tabii kendisine “devrimci” diyen bir sendika, ismi de öyle olan ama kendisinin rengini sarıya evrilten bir sendika... “Grev kırıcı rolünü nasıl üstlenirim”, “orada örgütlenmeleri nasıl yürütürüm, nasıl kendime üyeleri kaydırabilirim” gibi düşüncelerle çalışmalar yürüttüler. Tabii arkadaşlarımız örgütlü olduğu için o omurgayı bozamadılar. Net duruşu gösterdi arkadaşlarımız.

Ve bu grev bir kişi de gitse sonuna kadar devam edecek. Ama sayı olarak da üstünüz. Haklarımızı alacağımızı düşünüyoruz. Başka yolu yok.

- BYUAŞ’ta kaç kişi çalışıyor?

- 576 kişi çalışıyor. Bunun içinde sendikalı olanlar var. Grevde ise şu an 60 kişiyiz. Bir hamle yaptılar. Yedekleri bölge çalışmaya yolladılar. Biz onu da kırdık. Bu çadır küçük görünebilir ama direniş büyüyecek. Halk da sahipleniyor. Olumlu tepkiler alıyor.

“Mahirler’den, Denizler’den geldik, onların kavgasını yürütüyoruz” diyorlar ama “işçi-emekçi düşmanınız” mesajı var burada. Biz bunu böyle algılıyoruz. Bunu kişisel olarak algılamıyoruz. Tamamen geçmişten gelen o sorumlulukla bu söylemleri değiştirmelerini pratikte de uygulamalarını bekliyoruz. Denizler, Mahirler bugün hayatta olsaydı, bu söylemlere müsaade etmezlerdi. Biz de müsaade etmeyeceğiz. Direnişimizi her gün büyüteceğiz.

- Bakırköylü emekçilerin tepkileri nasıl?

- Şu an içeride bir defterimiz var. Geliyor halkımız orada duygularını ifade ediyor. Yanımızda olduklarını belirtiyorlar. Elleri pastalarla, böreklerle geliyorlar. Kimi suyla geliyor. Herkes maddi ve manevi desteğini sunuyor bize. Yanımızda olduklarını her zaman bizlere hissettiriyorlar.

Birebir yaşadığım bir olay var. Bir annemiz geldi. “Belediyenin personeli misiniz?” dedi. “Evet belediyenin işçisiyiz” dedik. Arkasını döndü ve ağlayarak gitti. Üzülük bu duruma.

Mehmet Atan

Uğur Kaya

Rahime Duman

Başkanın kendisi de çadırımızı ziyarete geldi. Ama oradaki tutumu da tabii nasıl algılayalım. Politik bir söylem mi, yoksa bizimle dalga mı geçti bilmiyorum ama...

“Çadırınız güzelmiş, konforluymuş, 5-6 yıl sizi götürür bu çadır” gibi söylemlerde bulundu. “Umarım binleri bulur direnişiniz” dedi. Kendisi buraya gelmeden önce de belediye meclis üyesini gönderdi, “Başkanımız gelse tepkiniz ne olur? Yuhlar mısınız, alkışlar mısınız” diye sordu. Biz “Çayımızı hazırlarız, ağırınız” dedik. Ki öyle de yaptık. Sanırım bu manevralar bizim örgütlülüğümüzü ölçmeye yönelik. Kimse bizim örgütlülüğümüzü ölçmesin. Biz örgütlüyüz ve sonuna kadar da gideceğiz.

Mayıs ayında Yunus Emre kadrosunun bir sözleşmesi olacak. Onları da tabii yanımızda görmek istiyoruz.

“İnanılmaz bir ilgi ve destek var”

- Bundan sonra neler yapmayı düşünüyorsunuz? Bir eylem planınız var mı?

- Çeşitli etkinliklerimiz olacak. Halktan gelen birtakım talepler var. “İmza standı oluşturun, imza atmak istiyoruz” gibi. CHP’li seçmenlerin çok büyük bir feryadı var, “neden seçim arefesinde böyle bir tutum içesindeler” diye. “Partimizi yıpratmaya mı çalışıyorlar”, “partililiğinden şüphe duymaya başladık.” Bunun dışında da tepkiler yükselmeye başladı. Kentsel dönüşüm projelerinde halkın rahatsız olduğu bazı noktalar var. Belediye yönetimi halkın gözünde itibar yitiriyor. Biz öyle okuyoruz.

Bunun dışında halkla birlikte etkinlikler yürüteceğiz. Konser ve söyleşiler olabilir, forum açabiliriz.

Sosyal medya üzerinden inanılmaz bir ilgi ve destek var. Bunu büyüteceğiz. Yapılması gereken ne varsa önümüzdeki süreçte bunların hepsini hayata geçireceğiz. Güçlüyüz, örgütlüyüz ve kazanacağız!

- Örgütlenme süreciniz nasıl başladı?

Uğur Kaya (Belediye-İş Sendikası Baştemsilcisi): Her şeyden önce toplu iş sözleşmesi yetkimiz gelmişti. O sürenin tamamını kullandık. Burada müzakere süreçlerinin hepsini geçirdik. Meclis üyelerini bilgilendirdik. İlçe başkanını bilgilendirdik. Ankara genel merkezden yerel yönetimlerden sorumlu Veli Ağbaba’yı, Yakup Akkaya’yı, yeni il başkanı olmuş Murat Karayalçın’ı, kendisine bir dosya sunarak bilgilendirdik. Bize “1 Ocak’a kadar müsaade edin” dediler.

Ağustos’ta başlayan bir süreçti bu. Yasal süreci bekleyerek bugüne kadar geldik. Biz 1 Ocak’a kadar onların ricası üzerine işçi arkadaşlarımızdan tepki almamıza rağmen sendika yönetimi olarak, onlara tolerans gösterelim dedik. Fakat 1 Ocak’ta verilen sözler tutulmadı. Ardından “bir süre daha bize izin verin” dediler. Şubat’a gelindi. Ardından yasal süre tıkanmaya başladı. Son uyarılar neticesinde de en son geçtiğimiz Cuma günü son gününde yaptığımız görüşmelerde de bir sonuç alamadık.

Yetkimizin düşmemesi için mecburen sokağa çıkmak zorunda kaldık. CHP’nin parti programı açısından bakıldığında gayet haklı talepler. Kemal Kılıçdaroğlu’nun “taşeronu gömeceğiz” açıklamaları var. Biz şunu söylüyoruz: “Hükümet olmayabilirsiniz. Ama kendinizin iktidarda olduğu belediyeler var. Dolayısıyla başka yerlerde bir şey yapmadan önce kapınızın önünü süpürün, daha tutarlı olursunuz” diyoruz.

Belediye başkanı bir alınganlık gösteriyor, “Beni burada bitirmeye çalışıyorlar” gibi. Öyle bir şey yok. 90 gün maaş almayan işçiler var. Artı temizlik işçilerini sınıflandırarak maaşlarını 1500 liradan 1050 liraya düşürdüler. Sonuçta bu kavgayı gerçekten işçiler başlatmadı. Bizzat işveren başlattı. Birilerinin “Allah” diyerek aldatmasıyla diğerlerinin “emek” diyerek aldatması arasında hiçbir fark yok. Önce tutarlı olsunlar. Yani işçileriyle barışsınlar.

Belediye başkanı olan kişiler şunu da bilmek zorundalar. Birilerinin oylarıyla seçilmiş insanlar. Burada yaşanan şeylerden de ona oy veren birçok

kişinin de haberi yok. İşçilerin tek talebi var; evlerine eklemek götürmek. Ama onların tek hedefi var buradan zengin olup gitmek. Aramızdaki fark bu.

Bizim açımızdan önemli olan toplu iş sözleşmesinin imzalanması ve atılan arkadaşlarımızın işe geri alınması. Ekstra bir para talebimiz yok. Yani kuralı çalışmaktan kurallı çalışmaya geçmek istiyoruz.

- BYUAŞ hakkında bilgi verebilir misiniz?

- BYUAŞ önceden 118 kişiden oluşuyordu.

Belediyenin kurduğu bir şirket. İdari ve mali yönden belediyeye bağlı.

Tabelada neyin yazdığı önemli değil. AKP'li de CHP'li de olabilir. Ama sistem aynı. Hiçbir yerde değişmiyor. İştah kabartan bir durum. Yani hizmet ihalesi adı altında rant yaratma. Bunun bir kere kesinlikle ortadan kalkması lazım. Bu düzelen kadar da biz mücadelemize devam edeceğiz.

BYUAŞ'ta temizlik işçisi de var, terapisti de var. Yüzme havuzu antrenörü, basketbol antrenörü de var, çaycılıktan ofis elemanına dek. Park-bahçelerde, fen işlerinde, Bakırköy'ün her yerinde çalışıyorlar BYUAŞ işçileri.

Son hali ile dışarıdaki firmalardan ihaleyi kendi bünyesine aldı belediye. Bu süreçten sonra üye sayısı arttı. İşçiler bize üye olmaya başladılar. Biz de üye olan herkesle ilgili toplu iş sözleşmesi yürütmek zorundayız. Bunu hukuken yapmak durumundayız. Bir sendika bunu yapmadığı takdirde kendini inkar etmiş olur.

- Bundan sonraki planlarınız nedir?

- Aslında Türkiye'de 17 milyon üzerinde örgütsüz işçi var. Yeni sendikaların, konfederasyonların tamamının işkolunda tek bir sendika haline gelmesi için mücadele ediyoruz. Yani sonuçta siyasi partiler kendilerine göre sendikalar üretiyorlar. Sendikal bürokrasiye karşı da işçilerin mücadele vermesi lazım. Çok uzun soluklu bir şey ama biz burada bir kıvılcım yakıp bunun birçok yere örnek olması sorumluluğuyla hareket ediyoruz. Eminim güzel şeyler çıkacak buradan.

- Belediye ile tekrardan görüştünüz mü?

- Yapılan son görüşmeden sonuç çıkmadı. Çadırı buradan geçerken mecburen ziyaret etti. Bir müzakere olacaksa da önce atılan 3 işçi arkadaşımız alınacak. Ciddi bir toplu sözleşme masası kurulacak. Çadırı kaldırım konuşalım derlerse de bu saatten sonra olması mümkün değil. Çadırın kalkması ancak toplu iş sözleşmesinin imzalanmasından sonra olabilir.

"İş güvencesi istiyoruz"

- Talepleriniz neler?

- **Rahime Duman (Belediye-İş İşyeri Temsilcisi):** Biz her şeyden önce insanca bir yaşam, açlık sınırlarına dayandırılmış ücretlerimizin yükseltilmesi için örgütlendik. Sendikal örgütlülüğümüzün amacı buydu. Gittikçe büyüdük, sendikalı olduk, sendikalı olduktan sonra, bir sonraki adım olarak toplu sözleşmeyle iş güvencesi, iş garantisini kesinleştirmek istedik.

Bu arada sendikal faaliyetlerimiz sebebiyle mobbinglere maruz kaldık. Buna maruz kalanlardan biri de benim. Taşeron işçi temsilcisiyim. Hayvan barınağına sürüldüm. Mesele tabii hayvan barınağına sürülme meselesi değil, orada da çalışan arkadaşlarımız var. Amaç cezalandırmak, kitleden uzaklaştırmak. Bakırköy Belediye Başkanlığı son güne kadar bir mutabakat sağlamadı. Yasal olarak da greve çıkmamız gerekti.

Biz burada üç gün oturma eylemi yaptık. 'Mobbingler durdurulsun', 'haksız bir şekilde çıkarılan arkadaşlarımızın geri iadesi' ve 'toplular sözleşme'.

Biz "150 lira daha fazla verin" diye buralarda beklemiyoruz, biz her sözleşme döneminde dışarıda kalma endişesiyle yaşamaktan yorulduk. Bizi hiç kimse örgütlemiyor, bizi Belediye-İş 2 No'lu Şube örgütledi, biz kendimiz gittik ve sendikaya üye olduk.

Kılıçdaroğlu seçim bildirgesinde ne diyorsa ben şahsım ve arkadaşlarımız adına onu talep ediyorum. "Taşeronu gömeceğim" dedi. Biz de taşeronun gömülmesini talep ediyoruz, CHP'li bir belediyenin taşeron işçileri olarak. "İşinize aşınıza sahip çıkın" dedi, işimize aşımıza sahip çıkıyoruz. "Kadınlar hakkınızı savunun" dedi. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde billboardlara Lenin'in sözlerini yazarak olmuyor kadına sahip çıkmak. Ben bir kadın temsilciyim. Özgecan için sığınma evi açmakla olmuyor sadece kadına sahip çıkmak. Ben mobbinglerin durdurulmasını, arkadaşlarımızın işe iadelerini istiyorum. İş güvencesi istiyorum.

Öte yandan bir de başka bir sendika burada örgütlenmeye çalışıyor. Onunla da mücadele ediyoruz. Sendikalar ahlakına hiç uymayan bir şekilde, toplu sözleşme sürecinde olan bir yere gelip örgütlenme yapılırken ben işimden alınıyorum, benim yerime diğer işverenin desteklediği iddia edilen sendikaya geçen bir arkadaş yönetici olarak ödüllendiriliyor.

- BYUAŞ'ta kaç kişi örgütlü?

- En son 210 kişiydi, ancak tam rakamı bilemiyorum.

- Grevde olmayan işçilerin tavırları nasıl oldu?

- İşyerindeki arkadaşlarımız bizleri destekliyorlar. Greve çıktığımız için onlara ekstra iş yüklemeye çalışıyorlar, ama arkadaşlarımız burada olmasalar bile orada bizim haklarımızı korumaya devam ediyorlar. Mesela danışma görevi yapan bir arkadaşımıza "git havuzu temizle" diyorlar. Arkadaşımız "ben arkadaşlarımızın emeğine ihanet etmem, benim görevim budur, temizlemeyeceğim" diyor.

- Kadrolu işçilerden destek aldınız mı?

- Burada Belediye-İş 2 No'lu Şube'nin örgütlendiği 3 ayrı yapı var. Kadrolular, Yunus Emre Tiyatrosu personeli ve taşeron işçisi; bütün arkadaşlarımız destekler. Mesai saati var, mobbing onları da kapsıyor ve olmaları gerektiği kadar buradalar. Desteklerini her zaman hissediyoruz.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Bakırköy Belediyesi'nde TİS hakkı için grev

İstanbul'da CHP'li Bakırköy Belediyesi bünyesinde faaliyet gösteren BYUAŞ'ta Belediye-İş Sendikası üyesi işçiler belediye yönetiminin toplu sözleşme haklarını tanımaması üzerine greve çıktılar.

Greve coşkulu başlangıç

21 Mart sabahı coşkulu bir yürüyüş gerçekleştiren işçiler belediye binasına grev pankartını astı. Öğle saatlerinde ise İncirli-Dikilitaş'ta bir araya gelindi. Özgürlük Meydanı'na yürüyen işçilere belediye emekçileri de destek verdi. Eylemde Tüm Bel-Sen 1 No'lu Şube Başkanı Kadri Kılıcı ve Türk-İş 1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak konuştu. Belediye-İş İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Erol Özdemir, BYUAŞ'ta yetki almalarından bu yana belediye yönetiminin kendileri ile masaya oturmadığını söyledi.

Eylemin ardından meydana grev çadırlarını kuran işçiler belediye binasına yürüdü ve pankartlarını buraya astı. Eyleme Tüm Bel-Sen ve Türk-İş'e bağlı sendikaların yöneticilerinin yanı sıra BDSP, DDSB, EÖÇ ve DİP de destek verdi.

Kerimoğlu'nun küstahlığına tepki

Grevci işçiler 23 Mart sabahı, Yunus Emre Kültür Merkezi'nde çalışan işçiler ve kadrolu işçilerle toplantı yaptı. Süreci değerlendiren işçiler daha sonra sloganlarla Özgürlük Meydanı'ndaki grev çadırına geldi. Bakırköy'de yaşayan birçok işçi, emekçi ve öğrenci de işçilerin çadırını ziyaret etti.

Grevci işçiler, grev çadırına gelerek 'Çadırınız güzelmiş. 6 yıl kalabilirsiniz' gibi küstahça söylemlerde bulunan Belediye Başkanı Bülent Kerimoğlu'na "Biz 6 yıl kalabiliriz. Ancak o kalabilir mi, meçhul!" şeklinde tepki gösterdiler.

BDSP'den dayanışma çağırısı

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu da grevdeki BYUAŞ işçileri ile dayanışmayı yükseltmek için afiş çalışması yaptı. İşçilere Kızıl Bayrak gazetesini ulaştıran sınıf devrimcileri, Özgürlük Meydanı'na da grevle dayanışmaya çağırın ozalitler astı.

İşçilerle sınıf dayanışması

Grevin 4. gününde işçileri Sultangazi ve Gaziosmanpaşa belediyelerinde çalışan Belediye-İş üyesi işçiler ziyaret etti. İşçiler hep birlikte halay çekerek dayanışmayı büyüttü.

CHP'li Bakırköy Belediye Başkanı Bülent Kerimoğlu, başkan yardımcılara ve belediyeye bağlı tüm müdürlüklere gönderdiği yazıda greve katılanların adlarının insan kaynakları müdürlüğüne acilen bildirilmesini istedi. Kerimoğlu, greve katılan işçilerin yemekhaneye ve servislere alınmamasını isterken diğer yandan da sigortalarının kesilmesini emretti.

Grevin 5. gününde işçileri Tek Gıda-İş Sendikası, UID-DER ve HTKP ziyaret etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Hedef 1 Mayıs

Ümraniye'de devrimci sınıf faaliyeti

İstanbul Ümraniye'de düzenlenen toplantıda dünya ve ülke gündemine yönelik değerlendirmeler yapılırken işçi ve emekçileri bekleyen yeni sosyal yıkım saldırıları, İç Güvenlik Paketi değerlendirildi. Toplantıda pratik planlamaları hayata geçirebilmek için de 1 Mayıs için hazırlık komitesi oluşturuldu.

Bu kapsamda 'İŞGAL-60 Uzun Gün'

Greif belgeselinin gösterimi 4 Nisan akşamı gerçekleştirilecek. Çağrı materyalleri hazırlanırken birebir ziyaretler, fabrika dağıtımları yapılmaya başlandı. **İşçi Bülteni**'nin son sayısı Dudullu OSB, İMES, Yenidoğan ve Taşdelen'de pek çok fabrikaya dağıtılmaya başlandı.

Dudullu OSB'deki Greif fabrikasında taşeronun kaldırılması ile birlikte başlayan işten atma saldırısına müdahale edebilmek için sabah vardiyasına bültenler ulaştırıldı.

Dudullu OSB'deki ENTES fabrikasına da dağıtım gerçekleştirildi. Dağıtımda fabrika müdürü ve özel güvenliklerin dağıtımını engellemeye yönelik hamleleri boşa düşürüldü. Diğer fabrika dağıtımlarında da faaliyetin engellenmesine yönelik sözlü tacizler kendini gösterdi.

Emekçi Kadın Komisyonu, 31 Mart Salı günü Divan işçilerini ziyaret edecek ve işçilerin gıda ihtiyaçlarını karşılayacak bir faaliyet örgütleyecek.

Toplantıda seçim sürecinin 1 Mayıs çalışmalarında ön planda olacağı ve bu sürece nasıl yaklaşılması gerekliliğine dair tartışmalar yapılırken, ilk olarak seçimler ve 1 Mayıs konulu bir seminer gerçekleştirilecek.

Kartal BDSP'den toplantı

Kartal BDSP, 22 Mart Pazar günü gerçekleştirdiği toplantıda dünyadaki gelişmeleri ve siyasal süreci değerlendirdi. 1 Mayıs hazırlıklarını planladı.

Düzen cephesinden kitle eylemlerine dair hazırlıkların çok yoğun bir şekilde sürdüğü tespitinin yapıldığı toplantıda komünistler cephesinden de bir dizi hazırlığın yapılması gerektiği üzerine konuşuldu.

1 Mayıs hazırlıklarının planlandığı toplantıda düzen partilerinin teşhirini yapan ve işçilerin çalışma koşullarını anlatan kısa oyunlar, şiir, derleme, halkoyunları gibi kültür-sanat faaliyetlerinin hazırlanması üzerine somut planlamalar yapıldı.

Seçim gündemine dair daha önceki seçim faaliyetlerinde çıkarılan bildirgeler ile seçim gündemli yazıların derlenerek birlikte okunması ve Kızıl Bayrak gazetesinin bu süre zarfında kolektif okunup tartışılması kararlaştırıldı.

“Derneğimize açılan kapatma davası meşru değildir!”

İstanbul Küçükçekmece'de geçtiğimiz yılın Eylül ayında İşçilerin Birliği Derneği'ne yönelik polis destekli gerici-faşist çeteler tarafından gerçekleştirilen saldırıların ardından derneğe kapatma davası açıldı. İBD'nin davaya ilişkin yazılı açıklaması şöyle:

Sermaye düzeni işçi sınıfının hak mücadelesini engellemek için her türlü saldırıyı hayata geçiriyor. Çıkarılan yeni yasalarla işçi ve emekçiler üzerindeki baskılar her geçen gün arttırılıyor. Toplumun ezilen kesimlerinin örgütleri dağıtılmaya çalışılıyor.

Derneğimize 14 Eylül 2014 tarihinde polis destekli faşist güçler tarafından saldırı gerçekleştirilmiştir. Saldırıyla Sefaköy ve çevresinde devrimci faaliyeti engellemeye çalışmışlardı. Saldırıları bizzat polisle işbirliği içinde olan Küçükçekmece AKP Gençlik Kolları yöneticileri, Küçükçekmece Ülkü Ocağı yöneticileri ve çeşitli dinci grupların temsilcileri organize etmiştir. Derneğin çevresinde gerici provokasyon yaratarak linç girişimi örgütlemeye çalışmışlardı. Silah, döner bıçakları ve çeşitli aletlerle gerçekleştirilen saldırıya polis de bizzat katılmıştır. Gerici güçler geri püskürtüldüğünde ise devletin kolluk güçleri cam, pencere kırarak, biber gazı sıkarak, derneği koruyanlara işkence yaparak 44 kişiyi gözaltına almıştır. Bütün bu saldırılar sermaye düzeninin hukuku da alt üst edilerek yapılmıştır. Sahte deliller yaratılarak saldırıya kılıf bulunmaya çalışılmıştır. Savcılık ve mahkemelerde saldırının bir parçası olmuşlardır. Derneğimizin eski yerine kapama cezası vererek faaliyetini engellemeye çalışmışlardır. Fakat sermaye devletinin tüm saldırılarına rağmen derneğimizin faaliyeti kesintisiz biçimde sürdürülmüştür. Kısa zaman içinde dernek farklı bir adreste aktif hale getirilmiştir.

Devrimci faaliyetin güçlenmesinden korkuya kapılan sermaye devleti ve kurumları bu sefer de derneğimize karşı kapama davası açmışlardır.

Kapama davasına, polisin 16 Eylül 2014 tarihinde derneğe gerçekleştirdiği saldırıda elde edildiği iddia edilen “deliller” gerekçe gösterilmiştir.

Derneğimize yapılan saldırıda içeride polis

tarafından arama yapılmıştır. Aramada ÇHD'li avukatlar da yer almıştır. Arama bitiminde polis tarafından ‘hiçbir suç unsuru’ bulunamamıştır. Daha sonra nereden getirildiği belli olmayan iki bıçak polisler tarafından getirilerek dosyaya eklenmeye çalışılmıştır. Polis sahte delillerini yaratarak keyfi saldırısına bir dayanak bulmaya, derneğin faaliyetini engellemeye çalışmıştır. Bu provokatif saldırı ÇHD'li avukat dostlarımız tarafından boşa düşürülmüştür.

Fakat aradan aylar geçtikten sonra sahte delillerle derneğimize kapama davası açılmıştır. Sahte deliller ve derneğimizin bağlı bulunduğu platformun (BDSP) flamaları, baret, megafon ve ses cihazı kapama davasına gerekçe olarak tutanaklara geçmiştir. Demokratik kurumlarda bulunması gereken araç-gereçler sermaye düzeninin mahkemeleri tarafından suç unsuru olarak görülmüştür. Böylesine dayanaktan yoksun bir iddianame düzenin savcısı tarafından hazırlanmış, mahkemesi tarafından da kabul edilmiştir. Baştan aşağı bilgi hatasıyla ve mesnetsiz ifadelerle dolu bu fezleke polisin hazırladığı biçimiyle hiçbir ön araştırma yapılmadan savcılık ve mahkeme tarafından kabul edilmiştir. Bu durum sermaye düzeninin ve bütün kurumlarının tepeden tırnağa kendi yasalarına dahi uygun davranmadığını göstermektedir. Düzenin kurumlarının göstermelik olduğunun kanıtı niteliğindedir.

Devrimci faaliyeti engelleyemediler, engelleyemeyecekler.

Derneğimize yönelik saldırılar bugün de devam etmektedir. Fakat devrimci faaliyetimizi engelleyemeyeceklerini bir kere daha göstereceğiz. Sermaye devletinin meşru olmayan kurumlarının saldırıları bizim için hükümsüzdür. Alçakça yöntemlerle ve sahte kanıtlar yaratmaya çalışarak gerçekleştirdikleri saldırılarını boşa düşüreceğiz.

Sermaye düzeninin ve kurumlarının saldırılarına karşı mücadelemizi sürdüreceğiz.

Yaşasın işçilerin birliği mücadelemiz!

İşçilerin Birliği Derneği

24 Mart 2015

Türk Metal çetesi şikayetçi ol(a)madı!

İstanbul Kale Kilit fabrikasında bildiri dağıtımını yaptıkları sırada Türk Metal çetesinin saldırısına uğrayan ve patron uşaklarına gerekli yanıt veren Metal İşçileri Birliği (MİB) üyeleri hakkında açılan dava 24 Mart'ta görüldü. Duruşma ile ilgili olarak açıklama yapan MİB şunları ifade etti:

olmuşlar.

Bu şikayet üzerine 3 devrimci işçiye dava açıldı. Bugün (24 Mart) açılan davanın ilk mahkemesi görüldü.

Duruşmada neler oldu?

Türk Metalciler sermaye uşakları gayri meşru gösterme tutumlarına karşın arkadaşlarımız faaliyetimizi savundu.

Arkadaşlarımızın tutumları karşısında şaşkınlaşan çete üyeleri birbirleriyle çelişen ifadeler verdiler. Mahkeme hakimi de burnu kırılan ve yaralananlara kimlerin vurduğunu tespit etmek için arkadaşlarımıza sorular sordu. Sorulara yanıt olarak, faaliyetimizi engellemeye yönelik yapılan saldırılar karşısında sergilenen savunmanın meşruluğuna vurgu yapıldı.

Bu savunmadan sonra Türk Metalciler arkadaşlarımızdan şikayetçi olmadıklarını ifade ettiler.

Kararlılığımızı sınımayın!

Devrimci faaliyetin işçilere ulaşmasını engellemek için her türlü kirli yol ve yöntemle başvurmaktan çekinmeyen Türk Metalciler şunu bilsin ki hiçbir yol ve yöntemle faaliyetimizi engelleyemeyecekler.

Kale Kilit işçilerini ve diğer metal işçilerini Metal İşçileri Birliği saflarına çağırmaya devam edeceğiz.

Metal İşçileri Birliği
24 Mart 2015

Bosch'ta greve doğru

Bosch'ta 6 bin işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi sürecinde arabulucu aşaması, MESS ile Türk Metal arasında yapılan görüşmeyle birlikte sona erdi. Taraflar arasında anlaşma sağlanamazken "arabulucu" için belirlenen yasal süre de sona erdi.

Bu aşamadan sonra bakanlıkla yazışmaların yapılmasının ardından grev kararının alınması gerekiyor.

Kızıl Bayrak / Bursa

EKU'da yetki davası

EKU Fren Kampana'da işçilerin iki yıldır beklediği yetki davası 19 Mart'ta görüldü. 2 yıldır Kocaeli, Gebze, Kartal, Çağlayan adliyelerinde dolanan dosya hiçbir mahkeme tarafından alınmamış ve dava başlayamamıştı. En son Çağlayan Adliyesi'nde dava açılmıştı.

Çağlayan Adliyesi'nde görülen duruşmanın sonucunda bilirkişi raporu istendi ve bir sonraki duruşma Nisan ayına ertelendi.

İzmir'de MİB faaliyeti

MİB Ege Meclisi "Metal işçileri birliğe, meclise, örgütlenmeye" şiarlı bildirimleri Aliğa ve Menemen servis duraklarında demir çelik işçilerine ulaştırdı.

İşçilere fabrikadaki sorunlara karşı "MİB'li ol güçlü ol" çağrısı yapılarak söz, yetki, karar hakkının işçilerde olacağı vurgulandı. Yine MİB'in "MİB Ege Meclisi toplanıyor" afişleri Menemen, Aliğa ve Çiğli'de servis geçiş duraklarına asıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

"Yaşasın Metal İşçileri Birliği!"

Metal işçileri üzerlerindeki ölü toprağını grevle tam atmaya başlamışken patronlar ve tutumlarıyla onların yanında yer alan sendikal anlayışın sonucu olarak büyük bir kararlılıkla başlayan mücadeleleri boğulmuştu. Bakanlar ülke dışında olmalarına rağmen metal işçilerinin mücadele seslerini duyan patronlar, bakanların imzası ile grevi 2 ay ertelemişti.

Gelinen aşamada bu süreç tamamlanmak üzere ve Birleşik Metal-İş cephesine tam anlamıyla bir sessizlik hakim. Aslında bu bir sessizlik değildir, tam olarak safını belirlemektir. Sahip oldukları yasalca-icazetçi anlayıştan dolayı mücadelede bedel ödemekten kaçan, sınıf sendikacılığından uzak bu zihniyet, gelinek yerde Birleşik Metal-İş artık Türk Metal çetesinin sadece bir adım gerisindedir. Artık kendi yollarını seçmişlerdir. Onlar için metal işçilerinin onurlu hak alma mücadelesi bir anlam ifade etmiyor. Onlar için önemli olan koltuklarıdır. Tam da bu yüzden ertelenen grevle, biten süreçle ilgili tek bir kelime etmemekteler. Grevi orta yerde bırakarak, kavgadan kaçarak grevci metal işçilerine ihanet etmişlerdir.

Artık sorumluluk asil olarak öncü-devrimci metal işçilerinin omuzlarındadır. Metal İşçileri Birliği'nin devrimci sınıf programıyla mücadeleyi büyütme başka bir yol yoktur. Bugün metal işçilerinin mücadelesi yalnız değildir. Buradan öncü metal işçilerine çağırım: Metal İşçileri Birliği saflarında birliğimizi güçlendirelim. MİB'li olalım güçlü olalım.

Çorlu'dan Türk Metal üyesi bir işçi

Kürt sorununda köklü ve kalıcı çözümün yegane yolu...

Birleşik

Abartılı anlamlar yüklenerek Dolmabahçe'de açıklanan 10 maddelik sözde "mutabakat metni" kimi tartışmalara ve bunun tetiklediği gerilimlere rağmen bir iyimserlik havası da yaratmış, belli beklentilere yol açmıştı. Nedir ki, Erdoğan kendisine özgü kibirli, küstah ve provokatif açıklamaları ile bu "iyimser hava"dan eser bırakmadı. Yaşamakta olan iç gerilimleri iyiden iyiye tırmandırdı, neredeyse tepe noktasına vardırdı. Öyle ki, A. Öcalan'ın bundan da büyük bir merakla beklenen, taraflara dönük soğukkanlı, dengeli ve yatıştırıcı çağrılar içeren Newroz mesajı bile bu iç gerilimleri azaltmadı.

Dolmabahçe'de yapılan sözde ortak açıklama vesilesiyle başlayan tartışmalar, karşılıklı suçlamalar ve bundan kaynaklı gerilim, yeni gerilimleri tetikleyerek devam ediyor.

Görüntü ve gerçek

Kürt hareketi, 28 Şubat'ta Dolmabahçe'de İmralı Heyeti sözcüsü S. Süreyya Önder tarafından okunan açıklamanın, hükümet ve Kürt tarafının İmralı'da yapılan en son görüşme sırasında üzerinde mutabakata varılan ortak açıklama olduğunu ileri sürdü. Bu açıklama ile birlikte "çözüm süreci"nde yeni bir aşamaya (müzakere aşamasına) geçildiği belirtildi. Hükümetle ortak çalışma çerçevesinde bir "İzleme Heyeti"nin oluşturulacağı dile getirildi.

Tüm bunları, özel ve güçlü bir vurgu ile, alt başlıklarla açılmaya muhtaç olduğu belirtilen mutabakat metninin, aslında bir demokrasi programı olduğu, demokratikleşmenin hedeflendiği ve bunu sadece Kürtler ve Kürdistan için değil, Türkiye halkları ve dahası tüm Ortadoğu halkları için istendiği şeklindeki açıklamalar tamamladı.

Dikkate değer olan, Kürt hareketi tarafından ortak olduğu belirtilen 10 maddelik anlaşma metninin, üstelik de bizzat S. Süreyya Önder tarafından sunulduğundan, açıklamanın 28 Şubat gibi AKP için özel anlamı olan bir günde yapılmasına dek, her şeyin özenle seçilmiş resmi havada bir mizansen çerçevesinde sahnelenmesiydi. Bunun kendisi, sorunun bu kez hükümet cephesinde de ciddiyet ve samimiyetle ele alındığı, gelişmelerin nihayet bir çözüme doğru seyrettiği izlenimi veriyordu.

Daha önce İmralı'da bulunan PKK'li tutsakların alelacele başka cezaevlerine nakledilip, A. Öcalan'a sekreteryaya görevi görmek üzere, bizzat A. Öcalan'ın onayladığı PKK'li başka tutsakların İmralı'ya getirilmesi adımı, bu izlenimi daha da güçlendirdi. Ne var ki, bu, görüntüydü ve kimilerinin "bahar havası" olarak nitelediği bu durum uzun sürmedi.

Sürmedi, zira tüm bileşenleri ile Kürt hareketi belli bir ısrarla Dolmabahçe'de açıklanan metnin ortak mutabakat metni, varılan aşamanın da müzakere

aşaması olduğunu ileri sürdü. Hükümetten bu çerçevede bir an önce adım atmasını beklediklerini ve bunu, hükümetin çözüm konusunda samimi olup olmadığını ölçütü sayacaklarını belirtti. Buna karşı hükümet, PKK'nin bir an önce silahlara veda etmesini, en geç Newroz'da bu yönlü bir çağrının yapılmasını, bunun çözümün ilk şartı olduğunu ve kendileri için PKK'nin samimiyetinin göstergesinin de bu olduğunu açıkladı. Kürt hareketinin ortak anlaşma metni olduğunu iddia ettiği 10 maddelik metne de sahip çıkmadı. Hatta söz konusu metnin ortak metin olmadığı izlenimi yarattı. Bununla da kalınmadı, hükümetin çözüm konusunda sorumlu bakanı, Başbakan Yardımcısı Yalçın Akdoğan, üst perdeden, "Çözüm sürecini nihayete erdirmekte kararlıyız. Bu mesele seçim hesaplarına kurban edilecek bir mesele değildir" şeklinde bir açıklama yaparak Kürt hareketini suçladı, bir tür rest çekti.

İpler yine gerildi. Gerçekten müzakere aşamasına gelinmiş midir? Gelinmişse müzakere edilen nedir? Dolmabahçe'de açıklanan metinde bir yenilik yok. Her şey bir yana, Kürt hareketinin abartılı anlamlar yüklediği, Türkiye'nin kimi yeni dönem liberallerinin bir "demokratik devrim programı" olarak nitelediği söz konusu metinde bir kez olsun Kürt sözcüğü dahi geçmemektedir. O halde çözümünden söz edilen nedir? Dinci-gerici AKP iktidarı her zamanki gibi bu kez de sorunun adını vermiyor ve sorulara dosdoğru yanıt vermekten özenle kaçınıyor.

Şüphesiz bunun nedenleri var. Şöyle ki: Kendilerinin de bir varlık-yokluk sorunu olarak gördükleri bir seçim sürecinden geçiliyor. Gerilimi arttırıcı, çatışmasızlık durumunu riske sokacak açıklamalardan kaçınmak gerekiyor. Bu çok yıpratıcı olur ve seçimden istedikleri sonucu almalarını zora sokar. Tam da bu nedenledir ki, çözüm süreci devam ediyor görüntüsü verilmelidir. Hükümet de bir kez daha bunu yapıyor. Çözüm süreci devam ediyor yalanı eşliğinde Kürt sorunu bir kez daha AKP iktidarının kirli hesaplarına kurban ediliyor.

Yalana dayalı inkar ve imha politikası devam ediyor

Yalana dayalı inkar, asimilasyon ve imha politikası sömürgeci Türk sermaye devletinin kuruluşundan itibaren acımasızca uyguladığı temel politikasıdır. Bu politika dinci-gerici AKP iktidarının da temel politikasıdır.

Dikkate değer olan, gerek emperyalizmin bölgedeki çıkarları ve bölgeyi bu çıkarlar temelinde yeniden şekillendirme ihtiyacı çerçevesinde gündeme getirilen "Kürt açılımı" manevrası, gerekse Kürt hareketinin dayatması sonucu gündeme sokulan "çözüm süreci" aldatmacası bu iktidar döneminde gündeme gelmiştir. En çok bu iktidar döneminde Kürt sorunu yakıcı

bir mahiyet kazandı. Haliyle, Kürt hareketi çözüm adına en çok bu gerici iktidarla muhatap olmuştur. Fakat, öte yandan, bu politika en acımasız ve en kapsamlı biçimde dinci-gerici AKP iktidarı döneminde uygulanmıştır. Dinci-gerici AKP iktidarı gelmiş geçmiş iktidarlarda içinde en ikiye bölünmüş, en riyakar, en sinsiyi, en kallesiz ve en acımasız iktidardır. Yalana dayalı inkar ve imha politikası hala bu iktidarın olmazsa olmaz politikasıdır.

Gelmiş geçmiş en ırkçı ve en şoven cumhurbaşkanı olarak Erdoğan, önce Dolmabahçe'de yapılan açıklamayı ve ardından da İzleme Heyeti'ni uygun bulmadığını açıkladı. Çözüme başkalarını dahil etmeyi ve başka mecralara aktarmayı doğru bulmadığını, İzleme Heyeti adınının Öcalan'ı taraf olarak meşrulaştıracağını, bundan kaçınmak ve görüşmeleri yine devletin istihbarat örgütlerince yürütmek gerektiğini dile getirdi. Dikkate değer olan, şecaat arz ederken sirkatini söylemesi oldu: "Türkiye'de artık Kürt sorunu yoktur. Kürt kardeşimin sorunları vardır."

"Türkiye'de Kürt ulusu diye bir ulus yoktur. Dolayısıyla Türkiye'de kökü derinlerde tarihsel ve toplumsal bir sorun olarak, Kürt ulusal sorunu diye bir sorun da bulunmamaktadır. Tüm bunların sonucu olarak, ulusların ve dillerin tam hak eşitliği diye bir sorundan da söz edilemez. Elbette ki Türkiye'de Kürt kardeşlerimiz, hem de bin yıldır vardır. Ancak TC kimliği ile yaşamalarına izin verilen bu kardeşlerimizin, diğer Türk vatandaşlarımız gibi bireysel haklarının olduğu da doğrudur. Bundan ötesi kabul edilemez." T. Erdoğan'ın söylediklerinin özü-özeti budur.

Ona göre Türkiye'de PKK'de ifadesini bulan bir "terör" sorunu vardır. Demek istiyor ki, "sizin Kürt sorunu dediğiniz bir terör sorunudur. Çözüm isteniyorsa eğer, önce silah bırakılmalıdır." Hiç kuşkusuz bunun şaşılacak hiçbir yanı bulunmamaktadır. O, ırkçılıkta Hitler'den geri kalmamaktadır ve bunlar onun rastgele söylediği düşünceler değildir. Bu düşünceler Türk sermaye devletinin başı olarak, onun devleti adına da dile getirmiş bulunduğu gerçek düşüncelerdir. Yeri gelmişken belirtmek gerekir ki, sanılanın tersine, Erdoğan ile AKP arasında bu konuda öze ilişkin bir farklılık bulunmamaktadır. Farklılık sadece görüntüdedir.

Gelinen yerde "çözüm süreci" olarak kodlanan şeyin Kürt halkına dönük bir oyalamaca, aldatmaca olduğu iyiden iyiye açığa çıkmıştır. Temel hedefinin de Kürt özgürlük hareketinin silahlı kanadının tasfiye edilmesi olduğu anlaşılmalıdır. O kadar ki, artık Kürt hareketinin kendisi de bunu kabul ve itiraf etmektedir. Kandil'deki liderliğinin de HDP'nin de "çözüm süreci"ne inancı kalmamıştır. AKP'nin sorunu çözmeye niyetli olmadığını da çok iyi bilmektedirler.

"Barış süreci" olarak nitelenebilecek bir durumdan da söz edilemez. Ortada sadece PKK'nin tek yanlı

devrim!

olarak ilan ettiği bir “çatışmasızlık” durumu var. Kürt hareketi herkese ve her şeye rağmen mevcut çatışmasızlık durumuna son vermemekte, tam tersine ısrarla onun devamından yana bir tutum sergilemektedir.

Örneğin HDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş hala şunları söylemektedir: “Cumhurbaşkanı ve hükümet barış istemiyor diye biz savaş çığırtkanlığı yapacak değiliz. Savaş çıksın diye de oturup bekleyecek değiliz. Tam tersine şu anda tam da barış sürecine, Sayın Öcalan’ın başlattığı bu çözüm arayışına daha güçlü sahip çıkmamızın zamanıdır.” “Ne yaparlarsa yapsınlar, çözüm ve barış masasını ilk deviren taraf biz olmayacağız” diyen de yine Kürt taraftır. Erdoğan da dahil, dinci-gerici iktidarın her şeye rağmen çatışmasızlık ortamının devamından yana olduğu da ayrı bir gerçektir.

Çatışmasızlık durumu, kazandırdıkları ve kaybettirdikleri

AKP’yi en çok ve en kısa süre içinde sıkıştırarak güç Kürt hareketi olabilirdi. Önceki tüm hükümetler Kürt sorununun ağırlığına fazla dayanamamış, Kürt halkının mücadelesi kısa sürede onları yıpratmış, deyim yerindeyse saf dışı etmişti. AKP bundan gerekli dersleri çıkardı ve onların tersine Kürt hareketi ile çatışmasız bir süreç başlattı. Yıllardır “açılım” ve “çözüm” manevralarıyla Kürt halkını ve Kürt hareketini oyalıyor, dayanaksız beklentiler içine sokuyor. “Kürt sorunu benim sorunumdur”, “Bu sorunu biz çözeceğiz” diyerek, kendisini ciddi olarak sıkıntıya sokacak olan örgütlü Kürt hareketini yatıştırdı. Bu sayede pek çok alanda kendi rejimini kurdu. Tam 12 yıldır iktidardadır. Türkiye bugün İslamcılar gibi çağdışı güçlerin toprağı haline gelmiştir. AKP gericiliğinin bu konumunu diğer şeylerin yanı sıra örgütlü Kürt hareketinin sık sık ilan ettiği çatışmasızlık ortamına borçlu olduğu, her zaman

bu durumdan yararlandığı tartışmasızdır. Ancak, artık yolun sonuna gelindiği, dinci-gerici iktidarın zaman içinde yıprandığı, içerde ve dışarda yalnızlaştığı, seçimlerde kendisini destekleyen pasif kitleyi saymazsak, toplumsal desteklerinin bir kısmını yitirdiği ve nihayet gerçek bir sıkışmayı yaşadığı da tartışmasız bir gerçektir. AKP iktidarı, denilebilir ki tarihinin en zayıf dönemini yaşamaktadır. Çatışmasızlığa mahkumiyeti bundandır.

Şüphesiz ki PKK de bu durumdan yararlandı. O da belli kazanımlar elde etti. Kürt sorunu bugün Türkiye’nin ve artık giderek de bölgenin en yakıcı sorunu haline gelmiştir. Gün be gün bir ağırlığa dönüşmekte, öne çıkmakta ve çözümünü dayatmaktadır. Kürt hareketi, esas olarak da PKK etkin bir konum kazanmış olup, olayların seyrinde rol oynamaya başlamıştır. Şengal ve ardından da Kobanê’deki destansı direnişle itibarı daha da artmıştır. Dahası, gelinen yerde uluslararası arenada IŞİD denen cinayet çetesini durduran direnişçi bir güç olarak algılanmakta ve meşruiyet kazanmaktadır. Haliyle manevra alanı da genişlemiştir. Gerçek şu ki, Kürt hareketi sürece çoğalan kazanımlarla girmektedir. Bu durumunun da, AKP gericiliğinin en zayıf dönemini yaşadığının da farkındadır ve bundan yararlanmak istemektedir. Bunun içinse, bir kez daha çatışmasızlık ortamına ihtiyaç duymaktadır. Elde ettiği kazanımları, yıllardır kendi güçlerine dayanarak sürdürdüğü mücadelenin yanı sıra, çatışmasızlık ortamına da borçludur. Buna, Kobanê sınırının silah, yiyecek vb. mühimmata ve Peşmerge geçişine açılması ve en son on milyona ulaşan bir kitlelilikle gerçekleştirdiği Newroz kutlamaları da dahildir.

Kürt hareketinin “çözüm süreci”ne inancı kalmamıştır. Buna karşı çatışmasızlık durumunu koruyarak, çoğalan avantajlarına yaslanarak ve bugünkü etkin konumunu kullanarak AKP gericiliğini sıkıştırmaya çalışmaktadır. Onu ve onun başında bulunduğu Türk sermaye devletini bir arada çözüme

zorlamaktadır.

Kürt hareketinin mevcut çatışmasızlık durumundan yararlanmasının, bu sayede kimi kazanımlar elde etmesinin bir mantığı vardır. Söz konusu bu çatışmasızlık durumu eşliğinde, AKP gericiliği ile birlikte yaşadıkları “açılım” ve “çözüm süreci” adı ile kodlanan süreçlerin, kendisine ve bu süreçlerde muhatabı olan AKP gericiliğine belli yararlar sağladığı da bilinmektedir. Fakat bu aynı süreçte tüm bunlar ne pahasına olmuştur? Türkiye’deki devrimci süreçler ve yine Türkiye’nin ilerici ve devrimci güçleri üzerinde nasıl bir rol oynamış ve onlara dönük olarak ne tür sonuçlar üretmiştir? Sorun budur, sorular bunlardır ve şiddetle izaha muhtaçtır.

Toplumsal-siyasal sorunlar bir bütündür

“Ulusal sorun siyasal bir sorundur, doğallıkla Kürt sorunu da. Ama her siyasal sorunun derin tarihsel-toplumsal kökleri, bir sosyo-ekonomik mantığı, bir toplumsal-sınıfsal temeli var. Öte yandan, toplumsal sorunlar bir bütündür ve çözümleri birbirine sıkı sıkıya bağlıdır.”

Bu basit gerçekleri henüz devrimi gündeminden çıkarmamışken PKK de biliyordu. Ulusal sorunun toplumsal-siyasal bir sorun olduğunu, genel toplumsal sorunlara bağlı, onun bir parçası olduğunu, çözümünü de ancak ve ancak bu bütünlük içinde bulacağını düşünüyordu. Ne var ki, PKK uzun süredir devrimi kategorik olarak gündeminden çıkarmıştır. Bir zamanlar sahip olduğu devrimci stratejisini bir yana bırakmıştır. Sorunun sosyo-ekonomik mantığı, sınıfsal temelleri artık onun için bir anlam ve değer ifade etmemektedir. Toplumsal sorunlar eksensiz bir çözümünden tümüyle vazgeçmiştir. Her şeyden önce ulusal sorun; PKK’nin bugünkü ilkesi budur. Her şey bu sorunun çıkarları içindir artık. Parça-bütün ilişkisi eski haliyle PKK için bir anlam taşımamaktadır. Ne derlerse desinler, ulusal dargörüşlülük ve ulusal bencillik, onun gelinen yerdeki politikası olmuştur. Günümüzdeki tüm pratiğine bu politika yön vermektedir. Bu politikanın ürünü ve ifadesi mücadele ile gerçek bir özgürlük ve eşitlik elde edilemez. Bizzat Kürt halkının özgürlük mücadelesinin yakın dönem deneyimi kanıtlamıştır ki, ulusal dargörüşlülüğün ve bencilliğin ifadesi bu politika Kürt özgürlük mücadelesinin çıkarlarına zarar dahi vermektedir. Bu politikanın ürünü olan strateji ile ne bağımsız ve ne de özerk bir Kürdistan umulabilir.

Bir kez daha, Kürt sorunu keyfi olarak bağlı bulunduğu toplumsal sorunlar bütününden kopartılamaz. O kendi kendisine yeten bir sorun değildir. Kürt sorunu kökü derinlerde tarihsel ve toplumsal bir sorundur. Kürt sorununda köklü, kalıcı ve gerçek bir çözümün yegane yolu da, birleşik bir devrimdir.

Öcalan'ın Newroz mesajı ve içerdikleri

Öcalan'ın Newroz mesajının neleri içereceği az-çok biliniyordu. Nihayet özel bir merakla beklenen mesaj Newroz kutlamalarına yetiştirildi. Başta Diyarbakır'daki görkemli Newroz kutlaması olmak üzere, Türkiye, Kürdistan ve Avrupa'daki tüm kutlamalarda okundu. Alandakiler tarafından coşkuyla, yoğun alkışlarla ve "Bijî serok Apo!" sloganı ile karşılandı.

Belirmek gerekir ki, Öcalan'ın bu yılki Newroz mesajı, öze ilişkin olmayan kimi biçimsel yenilikler dışında gerçekte bir yeniliğe sahip değildi. Bu öze ilişkin olmayan yeniliklerden arındırıldığında, 2013 yılının Newroz mesajının özlü bir tekrarıdır denebilir.

Mesajın ilk elden göze çarpan özelliği, Öcalan'ın geçmişte kullandığı, ama, uzun süredir tedavülden kaldırdığı marksist terminalojiyi kullanmış olmasıdır. Öcalan'ın mesajda yer verdiği emperyalizm, kapitalizm vb. kavramlara yüklediği anlamlar bilinmektedir. Marksist ve devrimci içerikleri ile bu kavramlar, Öcalan'ın genel teorisinde ancak yüzde on oranında bir yer bulabilir. Dolayısıyla, Öcalan'ın bu yönlü çabasının, Türkiye'nin devrimci ve sol güçlerine dönük bir manipülasyondan başka bir anlamı yoktur.

Öcalan, söz konusu mesajında, son dönemlerde sıkça dile getirdiği ve kendilerinin de bir parçası olduklarını söylediği, Türkiye'nin 40 yıllık isyan geleneğinden de söz etmektedir. Bu mücadelenin boşa gitmediğini belirtiyor, ardından da sözü dönüp dolaştırıp bu geleneğin günümüzde artık aynen sürdürülemez bir aşamaya gelindiğine bağlıyor. Dahası da, gelinen yerde, dönemin ruhuna uymadığını ileri sürüyor. Zamanın ruhuna uygun olanın, demokratik barış ve çözüm çizgisi olduğunu öne sürüyor ve Dolmabahçe'de okunan 10 maddelik deklarasyonun da bunun en somut örneği olduğunu altını çiziyor.

Söz konusu olan Kürt sorunu gibi köklü, tarihsel ve toplumsal bir sorundur. Muhatap ise birakalım demokratik bir "barış" ve "çözüm"e yer vermeyi, Kürt sözcüğüne dahi yer vermeyen, başında "Türkiye'de Kürt sorunu yoktur" diyen, daha yakın günlerde "PKK ile IŞİD arasında bir fark yoktur" buyuran Erdoğan'ın bulunduğu, yalana dayalı propagandalar

eşliğinde Kürtleri inkar temelinde kurulan sömürgeci Türk sermaye devletidir. Şüphesiz ki, Öcalan da bunları biliyor. Ama buna rağmen, bu genlerine kadar gericilik yüklü devletten ve gelmiş geçmiş en ırkçı hükümet olan AKP gericiliğinden "demokratik barış" ve "çözüm" umabiliyor. Bu devletin kendi temelleri üzerinde demokratikleşebileceğine ya da demokratikleştirilebileceğine inanıyor. Buna bizim de inanmamızı bekliyor. Kürt halkının özgürlük mücadelesinin kendi öz deneyimi bile tek başına zamanın ruhuna uygun olanın 40 yıllık isyan geleneğimiz olduğunu göstermektedir. Olayların akış yönü de, bunalımlara, emperyalist ve gerici savaşlar ile öncü sarsıntılar halinde gelmekte olan devrimleri işaretlemektedir. Her şey bir yana, Rojava, Şengal ve Kobanê'ye bakmak yeterlidir.

Öcalan, "Eşme ruhu"na değinmeyi de ihmal etmiyor. Bu vesileyle Mezopotamya'nın kutsal topraklar olduğunu dile getiriyor. Bu ruhun, halklarımız arasında yeni tarihin sembolü olduğunu belirtip, bu ruhu selamlıyor. Ve nihayet, yine bu vesileyle geçmiş tarihe, Malazgirt'ten, Kurtuluş Savaşı'na uzanan tarihe ve hiçbir karşılığı olmayan bin yıllık Türk ve Kürt

kardeşliğine gönderme yapıyor. Bu ruhun ve bu ruhun egemen olacağı sözde 'demokratik Türkiye'nin yeniden revizyonu, restorasyonu ve inşası çağrısı yapıyor. Ne var ki, bu çağrı zamanın ruhuna uygun değildir.

Başta Türkiye'nin emekçi halkları ile Kürt halkı olmak üzere, Ortadoğu'nun tüm kardeş halkları arasındaki tarihi, kültürel ve duygusal bağlardan söz etmek, tarihi ileriye doğru yorumlamak, ilerici değerleri öne çıkarmak ve halklar arasındaki kardeşliği geliştirmek gereklidir, meşrudur. Türkiye ve bölge halklarını birbirilerine düşman eden, Ortadoğu'yu kan deryasına çeviren emperyalizmi ve bölgedeki işbirlikçilerinin ortak iktidarını yeni bir Ekim Devrimi ile yıkmak ve bir ucu Balkanlar'da, bir ucu Ön Asya'da olan, özgür ve eşit sosyalist cumhuriyetler birliğini kurmak; aynı anlama gelmek üzere Türkiye, Kürdistan ve tüm Ortadoğu'yu kardeş halkların "ortak evi" haline getirmek, Kürt, Türk, Arap, Fars ve diğer tüm halkların ortak davasıdır. Nereden bakılırsa bakılsın zaman bu davadan yana akmaktadır.

Öcalan'ın bu yılki Newroz mesajı içerdikleri ile dönemin ruhuna uygun bir niteliğe sahip değildir.

Hasekê katliamı lanetlendi

Rojava'nın Cizîrê Kantonu'nun Hasekê kentinde Newroz kutlamasına yönelik çete saldırısında onlarca kişinin katledilmesi Kürt illerinde 24 Mart'ta düzenlenen eylemlerle protesto edildi.

Yüksekova

Hakkari'nin Yüksekova ilçesinde Demokratik Toplum Meclisi öncülüğünde yapılan yürüyüşle Haseke katliamı kınandı. Otel Oslo önünde bir araya gelen kitle HDP ilçe binasına kadar yürüyüş gerçekleştirip basın açıklaması yaptı.

Siirt

DBP ve HDP Kurtalan ilçe örgütleri, Sanat Sokağı'nda Hasekê'de yaşamını yitirenler için saygı duruşunda bulundu. Açıklama yapan DBP Kurtalan İlçe Eşbaşkanı Zekeriya Toymaz, Newroz kutlamalarına yönelik yapılan saldırıları kınayarak, "Rojava halklarına ve Ortadoğu halklarının Newroz bayramına yönelik bu barbar ve insanlık düşmanı saldırıyı lanetliyoruz" dedi.

Elbistan

Maraş'ın Elbistan ilçesinde HDP İlçe Örgütü, Demircik Garajı'nda Hasekê'ye yönelik saldırıya dair açıklama yaparak, saldırıyı kınadı. Açıklamada konuşan HDP İlçe Eşbaşkanı Kifayet Ceylan, Newroz'un halkların kültüründe birliğin, barışın,

mutluluğun ve sömürenlere karşı çıkışın sembolü olduğunu belirtti.

Lice

DBP ile HDP Lice ilçe örgütleri, DBP ilçe binasının önünde basın açıklaması yaptı. Eylemde konuşan DBP Lice İlçe Eşbaşkanı Gülistan İncekara, Hasekê'de yaşanan saldırının, özelde Kürt halkına genelde ise Newroz coşkusunu yaşayan halklara olduğunu belirtti.

Şırnak

DBP ve HDP Şırnak İl Örgütleri DBP il binası önünde basın açıklaması yaparak katliamı kınadı. Açıklamaya, Şırnak Belediye eş başkanları, MEYA-DER, TUHAD-FED, Barış Anneleri Meclisi ve çok sayıda kişi katıldı.

"Kadın devrimi tartışmaları üzerine..."

C. İnci

Geçtiğimiz Aralık ayında Emekçi Kadın Komisyonları tarafından düzenlenen çalıştayda pek çok konu hakkında Marksizm'in ışığında tartışmalar yürütülmüştü. Bunlardan biri de "Kadın devrimi" üzerine idi. Özellikle son dönemlerde Rojava deneyimi ile birlikte daha sık kullanılmaya başlayan "kadın devrimi" üzerine tartışmalara devam etmek gerekiyor.

Önden belirtmek gerekir ki "kadın devrimi" tanımlaması gündelik yaşam içinde farklı kesimlerce farklı anlamlar yüklenerek karşımıza çıkabiliyor. Örneğin bu kavramı, Kemalist kadınlar "cumhuriyetin kazanımlarına" vurgu amaçlı kullanırken, sermaye cephesi de içini boşaltmak amacıyla "iş dünyasında 'kadın devrimi': 'Feminist CEO'lar dönemi başlıyor" türünden söylemler kullanabilmektedir. Bunların ne amaca hizmet ettiği ortadadır.

"Kadın devrimi" ilk olarak '60-70'li yıllarda görülen 2. dalga feministlerin kullandığı bir kavram. Devrimci atmosferin güçlü olduğu bu zaman diliminde toplumsal cinsiyet rolleri daha radikal bir eleştiriye tabi tutulmakta, bu rolleri ortadan kaldırmak için "kadın devrimi" formüle edilmektedir. Burada patriarkaya/ ataerkiye karşı mücadele temel eksene oturtulmakta, kadınların tüm erkekler tarafından sömürüldükleri ayrı bir toplumsal grup olduğu ifade edilmektedir. Dönemin radikal feministlerince kürtaj hakkından cinsel metalaşmaya, ev içi rollerden biri dizi alana kadar farkındalık yaratan çalışmalar da yapılmıştır. Ancak sınıflar üstü bir kadın sorunu tanımlaması ile mücadelenin eksenini doğru oturtamamaları en büyük çıkmazları olmuştur.

Bugün de kadın cinsi merkezli "devrim" söylemi farklı kesimlerce savunulmaktadır. Temelde ortaklaşılan ise üretim ilişkilerini değiştirecek toplumsal bir devrimin kadının ezilmişliği sorununda "başarılı" olmadığı/olamayacağı ön kabulüdür. Patriarka ayrı, kurulu düzen ayrı dinamiklerle "sömürmektedir." Bu nedenle de toplumsal devrimle, cinsel devrimin mücadelesi ayrı olarak tanımlanmalıdır vb... Son dönemde bu feminist etkiye, "Marksist-Leninist" olma iddiası taşıyanların da dahil olduklarını görmekteyiz. (*)

Burada değinilmesi gereken önemli nokta ise, "kadın devrimi"ni savunanların marksist-leninist mücadele tarihini bir kenara bırakıp, görmezden gelmeleridir. Toplumsal bir devrimin kadın sorununa 'yetersiz' kalması ön kabulüyle geçmiş tarihe yönelik bir bulanıklık yaratılmaktadır. Burjuva devrimlerin kadın sorununa ilgisizliği zaten komünistlerce de vurgulanmaktadır. Ancak sosyalizmi hedefleyen bir toplumsal devrim ise söz konusu edilen Ekim Devrimi deneyimleri ve kazanımlarının göz ardı edilerek tartışılmasını pek de iyi niyetli bir tutum olarak değerlendiremeyiz.

Bunun gerisinde bu mücadelelerin geçmişte kaldığı/eskidığı vaazının tekrarlanması, toplumsal bir devrim mücadelesinden ve sosyalizmden vazgeçiş vardır. Radikal ya da "sosyalist" etiketli feminist anlayışların hepsi güncel tartışmalarını bu eksenden

yürütmektedirler.

Oysa 1917'de Ekim Devrimi ile gerçekleştirilenler yeterince açıktır. Devrimle birlikte ilk elden ev içi işleri ve çocuk bakımını kadının özel sorumluluğundan kurtaracak toplumsal kurumlaşmalar için adımlar atılmıştır. Ki bunlar ancak toplumsal bir devrimle gerçekleştirilebilecek olan önlemlerdir. Kürtaj hakkından boşanma hakkına, miras kavramının kaldırılmasından eğitime kadar kadınlar için bir dizi hakkın devrimin ilk yıllarında elde edildiğini görmekteyiz. Çünkü Bolşevikler için kadının özgürlüğü ve eşitliği temel ideolojik ve politik bir ilke olarak yaklaşılmalı, öncelikli bir konuydu. Bu sayededir ki 1917 Rusya'sında kadınlar kürtaj hakkını elde edebiliyorken, Avrupa ülkelerinde kadınlar ancak '60-70'li yılları beklemek zorunda kalmıştır.

Kadının ezilmişliği sorununu özel mülkiyetin ortaya çıktığı tarihsel koşullarla birlikte ele almayan bu feminist anlayış, diyalektik materyalist yöntemden uzak bir şekilde konuya yaklaşmaktadır. Ataerkilliğin, maddi üretim tarzı üzerinden şekillen üstyapısal bir olgu olduğu gerçeği görülememektedir. Ataerkil kültürle sonuç alıcı bir mücadele için temel ön koşulun, bu gerici kültürün yaşam bulduğu maddi altyapının, yani kurulu düzenin toplumsal bir devrimle yıkılması olduğu da bundan dolayı kavranamamaktadır. Ki her zaman vurguladığımız gibi, toplumsal bir devrim kadının ezilmişliği sorununun çözümü için uygun başlangıç zeminini yaratacaktır. Kuşkusuz ki kökleri derinde olan bu "bin yıllık" soruna karşı uzun erimli bir ideolojik mücadele süreci gerekecektir. Bu mücadeleler sonucundadır ki sosyalizmde kadın ve erkek yeni toplumun yeni insanı olarak eşitlenecektir.

Tüm bunlardan kaynaklı kadın sorunu ile özel mülkiyet ilişkisi doğru kurulmadığı ve kadının kurtuluşu için toplumsal bir devrimin gerekliliği kavranamadığından, "kadın devrimi" söyleminin, her ne kadar kulağa hoş gelse de, bilimsel bir karşılığı yoktur. Ancak son dönemlerde Rojava deneyimi sonrası "kadın devrimi" söyleminin sıkça kullanıldığını görmekteyiz.

Rojava deneyimi

Öncelikle belirtmek gerekir ki Rojava'da, her toplumsal mücadele örneklerinde görüldüğü gibi, kadınların mücadelede aktif olarak yer aldığı hem yürütülen mücadelenin kazanımının daha kolay olduğunu, hem de bu mücadele sayesinde kadınların özneleşip, özgürleştiğini görmekteyiz. Mücadelenin değiştirici, dönüştürücü gücü Rojava deneyiminde de bir kez daha doğrulanmıştır.

Rojava deneyimi ise Öcalan'ın 2000'lerin başından beri dillendirdiği "yeni sistem" projesi 'demokratik konfederalizm'in yaşam bulmuş halidir. Rojava bir "demokratik özerklik projesi"dir. PYD Eş Sözcüsü Asya Abdullah'ın ifadesiyle "din, dil, kültür, sanat ve sınıf farkları parti projelerimiz kapsamında göz önünde bulundurulur, hassasiyet gösterilmektedir. Bugün

bütün dinler, kültürler, diller ve sınıflar kantonlarımız içinde yer almaktadırlar. Bütün dinlerin, dillerin, kültürlerin demokratik bir sistem içinde kendilerini ifade edebilmeleri ve ilerleyebilmeleri temel iddiamızdır." Zaten Rojava anayasasında şu hüküm bulunmaktadır: "Mülkiyet ve özel mülkiyet hakkı güvence altına alınır."

Öcalan'ın önderlik ettiği bu projenin özeti "iktidar-devlet dışı tüm toplumsal kesimlerin, kadın özgürlüğüne, ahlaki ve politik topluma, ekolojik dengeye dayalı, komünal yaşamı her yerde inşa edilmesi"dir. Kadının, özgün ve özerk örgütlenmesini güçlü tutarak, tüm toplumsal örgütlenmelerde yerini alması, özne olması, bizzat kendisini yönetmesi hedefleniyor. Ki bu anlamda Rojava'da bu yönlü adımlar atılıyor. Her kurumda eş başkanlık sistemi, cins kotası uygulaması, öz savunma birliklerinin oluşturulması, çok eşliliğin yasaklanması, boşanma hakkı, mirasta erkekle pay eşitliği hakkı, 18 yaşından küçüklerin evlenmesinin yasaklanması gibi... Siyasal programları çerçevesinde kendi "yeni" toplumlarını inşa ediyorlar. Bu projeyi üretim ilişkileri, sınıflar mücadelesi gerçeği ışığında eleştirmek kuşkusuz başka bir değerlendirmenin konusudur.

Rojava'da kadınların demokratik, hukuksal kazanımlarını sahiplenmek ve desteklemek anlamlıdır. Ortadoğu coğrafyasında kuşkusuz ki bunlar oldukça önemli kazanımlardır. Ancak "Rojava devrimi kadın devrimidir" olarak kodlayıp, kadının kurtuluşunu toplumsal bir devrimden ayrı kopuk ele alan "Kadın devrimi"ni ileri sürmek ise feminizmin dar sınırlarından kurtulamamak demektir. Bu konuda eğer bir kafa karşılığı yaşıyorsa bunun gerisinde sınıflar mücadelesinden, marksist ekonomi politikten bihaber olmak vardır. Yok, eğer bilinçli bir tercihse bunun adı Marksizm'den ve bilimsel sosyalizmden vazgeçmektir.

(*) "SKM, soyut ve afaki 'kadın devrimi' tanımından çıkıştır. Örgütün, politikanın ve devrimin olmadığı bir kadın devrimi tanımından, kadının cins bilinci ve eylemiyle bütün bunların merkezine yürüdüğü bir kadın devrimi tanımına geçiştir. Solup, gerçeklik zeminini yitiren kadın devrimi kavramının bugün sosyalist kadınların söylemi ve eyleminde yeşeriyor oluşu, tam da o kavramın hareketten koparılamaz olduğunu gösterir. Nasıl Spinoza'nın, Hegel'in soyut diyalektiği Marks'ın, Engels'in yönteminde hayat bulduysa, maddeci, radikal feministlerin, politik lezbiyenlerin kadın devrimi söylemi de sosyalist kadın hareketi tarafından içerilip aşılarak başka bir hayat bulacaktır." (Sosyalist Kadın Meclisleri Kuruluş Deklarasyonu)

Bu teorik "yenilenme" ve söylemler kuşkusuz ki Marksizm-Leninizm'den giderek uzaklaşan bir siyasal programın kadın sorunu alanına yansımalarıdır. Bundan dolayı kadının gerçek kurtuluşu ve özgürlüğü için Marksizm'in değil de feministlerin tarihine sahip çıkılması ise şaşırtıcı değildir.

8 Mart ışığında kadın sorunu ve eylemleri üzerine

Kapitalizm kendinden önceki toplumlarda da var olan kadın sorununu devralarak, kapitalist üretimin koşullarına uyarlayarak değişik biçimler altında sürdürdü. Kapitalist üretim sürecinde üretici güçlerin gelişmesinde sağlanan gelişme emeğin, bu emeği kendi kişiliğinde somutlayan emekçi insanın ve yine sermayenin büyümesine kaynaklık eden doğanın sömürülmesi alanlarında varsayılanın aksine, bir iyileştirmeyle sonuçlanmadı.

Kendinden önceki toplumlarda var olan cinsler arasındaki ayrımcılığı, kendi koşullarında özüne dokunmadan, kapitalist koşullara uyarlayarak sürdüren burjuvazi, bu ayrımcılıktan sınıfsal olarak büyük yararlar elde etmiştir. Eğer bir ayrımcılık varsa her zaman ve her koşul altında bu ayrımcılıktan en çok güçsüz olanlar zararlı çıkmışlardır/çıkarlar. Üretici güçlerin yeterince gelişkin olmadığı yerleşik yaşam koşullarında toplumlar varlıklarını sürdürmek için gerekli besinleri doğadan elde etme çabasında, mevcut üretici güçlerini kullanmak için bedensel güce çok daha fazla ihtiyaç duyardı. Kadın cinsi, üretici güçlerin sınırlı gelişmişliğinin geçim araçlarının da sınırlılığını koşullaması ve güçlülerin geçim araçlarına daha fazla el koyma macerası sürecinde erkekler karşısında yenilgiye uğradılar. Yendikleri kadınla birlikte, erkeklerin güçsüz olanları da yenilgiye uğradılar. Sınıfsal ayrımların gelişmesine paralel olarak erkek cinsi de kendisini pazarlarda satılan köle olarak buldu. Yenilenlerle yenilenler daha güçlüler karşısında, efendilerin köle pazarlarında göreceli olarak eşitlendiler.

Burjuvazi, köle pazarındaki nispi eşitlenmeyi de kendi koşullarına uyarlayarak sürdürdü. Azami kâr aşkıyla yanıp tutuşan burjuvazi, zenginliğin kaynağı olan emek gücünü rekabet silahıyla ucuzlatmak için kadın ve çocukların emeğini modern köle pazarı olan iş pazarına çağırırdı. Farklı ücret sistemiyle var olan bölünmeyi daha da derinleştirdi. Kapitalist, işçileri işçilere, kadını kocasına karşı işgücü pazarında rakip olarak çıkardı. Kendi kârını düşünen burjuvazi aynı işi daha ucuza yapacak olanları tercih ederek, işçiler arasındaki rekabet ve bölünmeyi kışkırtıp çeşitlendirerek derinleştirdi.

Kapitalist ekonomi-politiğin derinleştirdiği, emekçilerin kendi aralarındaki rekabet ve bölünmeler, sınıf bilinci, programı ve örgütlenmesine sahip olmayan işçi sınıfının birlikte hareket etmesini kötürümleştirdi. Egemen sınıfın egemen ideolojisinin tutsağı olan, kuşaktan kuşağa egemen ideolojiyi aktararak gelen emekçiler, kendileri için sınıf olamamanın bedelini çok pahalıya ödediler. Ailelerinin bir parçası olan, yaşamı birlikte tarlada ve fabrikada kurduğu sevdiği kadını kendisine rakip olarak gördü. Üretime katılarak, burjuvaziye karşı değilse bile kendisi gibi modern köle olan erkeğe karşı ekonomik bağımsızlığını elde eden sınıf bilincinden yoksun kadın ise, yüzyılların verdiği kin ve nefretle, sınıfsal kimliğinden arındırılmış erkeği, salt "erkek" olduğu için kendisine rakip olarak gördü. Burjuvazi, kökleri sınıflı toplumlar tarihinin derinliklerinde saklı olan bu kini, nefreti ve önyargıları sınırsızca kışkırtarak cinsleri karşı

8 Martlar'ı "Erkek devlet şiddetine karşı dayanışmadayız. Dayanışmamız isyanımız büyüyor" temel şiarı altında düzenleyen kadın komiteleri, erkeği sınıfsal kimliğinden soyutlayarak; kadın cinsinin, özel olarak da emekçi kadının ezilmesinin sorumlusunun sermaye devleti olduğu gerçeğini gizleyerek kadınları ebedi köleliğe mahkum ediyor.

karşıya getirdi. Onları, üretim araçlarına sahip olma tekeline elinde tutan burjuvazi toplumsal bir devrimle tasfiye ederek, üretim araçlarının özel mülkiyetine son vererek kolektif yaşamı, sosyalizmi örgütleyerek gerçek özgürlüğe giden yolda birleşmelerini engelledi. Kadınların özgürlüğünü gerçek ekonomik özgürlükten, burjuvazinin ücretli modern kölesi olmaktan azade gerçek özgürlükten yalıtık olarak pazarladı. Burjuva feminizmi, burjuvazinin bu kirli ve aşağılık çıkarları uğruna, burjuva bataklıkta yaratılmış gerici bir ideoloji olarak propaganda edildi. Kültür, iletişim, eğitim vb. araçlar bu hareketin büyütülmesi için devreye sokuldu. Sosyalizmi inşa etmek isteyen ülkelerin tasfiyesiyle zincirlerinden boşanan burjuva gerici zehri kumakta bütün bariyerleri parçaladı. 'Elveda proletarya' çığırkanlığını, 'tarihin sonu'nun ilanı, sınıfsal kavgaların yerini 'toplumsal uyum' ve 'barış' safsataları aldı. Cinsler ve alt kimlikler arası mücadeleler kışkırtılarak sınıflar arsında asırlardır sürüp gelen, bir sonuca bağlanmayan sınıf savaşları tasfiye edilmeye çalışıldı. Ne var ki yaşamın diyalektiği burjuva liberal bölünüklerden daha güçlü çıktı. Yazdıklarının üzerinden çok zaman geçmeden burjuva medeniyetin çözdüğü, kapitalizm geliştikçe toplumsal sorunları daha çok çözeceği yalanları yerle bir oldu. Kapitalizmin en gelişkin olduğu kapitalist-empyralist merkezlerde de kadın sorunu olanca ağırlığıyla varlığını sürdürdü. Üretici güçlerdeki kapitalist gelişme bu sorunların yanına çevre sorununu da ekleyerek, burjuva gelişmenin sorunların kaynağı olduğu gerçeğini üzeri kapatılmayacak yalınlıkta açığa çıkardı.

Burjuvazinin ekonomik üstünlüğüne dokunmayan, üretim araçlarını toplumun kolektif mülkiyeti yaparak

ihtiyaçların karşılanmasını ve doğayla uyumlu üretimi örgütlemeyi amaçlamayan her hareketin önü açıldı, desteklendi. Burjuvazi çevreci oldu, kadın hakları savunucusu oldu, sömürgeci baskı altında inletilen sömürge ulusların hamisi kesildi, ateizmin ve laisizmin bilimsel kurucusu olan burjuvazi yeniden dinin kucağına sığınarak yüzüzsüzce inanç özgürlüğünün bayraktarlığını yaptı ve din savaşlarını kışkırttı. Kapitalist-empyralist merkezlerden uzak bağımlı-çevre ülkelerde süren ve on milyonlarca insanın savaş meydanlarında katledilmesiyle sonuçlanan savaşları savaşlardan bile saymayan burjuvazi ve onun kapı kulları, burjuva mülkiyet altında kazanılan "barış", "özgürlük" ve "kardeşliğin" nihai sınırlarını gösterdi. Bunlar yüksek perdeden propaganda edilirken gerçek özgürlük ve kardeşliğin temellerini sağlayacak olan ekonomik eşitlik kavramlarından ise vebadan kaçır gibi kaçarak, devrimci işçi hareketlerine ve komünist partilerine karşı azgın bir savaş sürdürdüler.

Kapitalizmin en rafine geliştiği Avrupa'da kapitalist gelişme insanı meta tüketiminin nesnesine dönüştürdü. İnsan soyunun geleceğini yaşamın temeli olan doğayla birlikte yok oluş sürecine soktu. Her yıl yaşanan 'canlı türlerindeki azalma' kapitalist gelişmenin ne pahasına sağlandığını gösteriyor. Kapitalist-empyralist ülkelerdeki nüfus artışının tersine dönmesi de kapitalizmin insanlık toplumlarına karşı savaşının varlığı yeri gösteriyor.

Diğer yandan Uluslararası Çalışma Örgütü'nün 2012'de hazırladığı Kadınların Küresel Çalışma Trendleri raporuna göre, kadınların iş gücüne katılımı gelişmiş ülkeler ve Avrupa'da yüzde 52 oranlarında kaldığını gösteriyor. Avrupa'da kadınların, aynı işi

yaptıkları erkeklere göre ortalama yüzde 16.4 daha az ücret alırken, Avrupa'daki kadınların yüzde 33'ünün de şiddet mağduru olduğu gerçeğini istatistikler doğruluyor. Ev işleri, aile ve çocuk bakımı hala kadının asli görevi olarak görülüyor. Çocuk doğurduktan sonra birçok kadın işi bırakmak zorunda kalıyor ya da daha az çalışmak zorunda kalarak, burjuva anlamda da olsa kazandığı ekonomik bağımsızlığını yitiriyor. Oysa, üretici güçlerin ve toplumsal zenginliklerin üretilmesinde sağlanan gelişme, kadının hala yapmak zorunda kaldığı angarya işlerin toplum tarafından üstlenilerek çözülmesini sağlamanın olanaklarını fazlasıyla veriyor.

Birleşmiş Milletler'in 2008'de kabul ettiği Ulusal Hesaplar Sistemine göre, fuhuş, uyuşturucu üretimi ve kaçakçılık gibi faaliyetler de GSYH hesaplamasına dahil edilmeye başlandı. Kapitalist sistemin kadına, kadının bedenine ve kadının kurtuluşuna bakışının en iyi özeti bu kararda vardır.

Kapitalist sistem içerisinde kalarak, ezilen cins olan kadın sorununu çözebileceklerini savlayan liberal, kapitalist sistemin tasfiye edilerek sosyalizmin kurulmasını amaç edinmeyen "solcu" avanaklarımıza BM'nin GSYH hesaplama sistemine 'fuhuş ve uyuşturucu ticaretini' ekleyen AB'de daha çok kurs yaparak uzmanlaşmalarını salık vermekten başka bir şey gelmiyor elimizden. Kapitalizmin bataklığı dipsiz bir çukurdur; oraya düşen ağzına kadar bu pisliğe gömülür.

Kapitalist üretim ilişkilerine dokunmadan ülkemizde ve bölgemizde bol bol "kadın devrimleri" yapanların da buradan kendi paylarına -çıkarmak isterlerse- çıkarabilecekleri devrimci sonuçlar vardır. Kapitalist üretim ilişkilerine dokunmadan, kapitalist mülkiyet ilişkilerini koruyarak en demokratik burjuva ülkelerde bile kadınların kurtuluşu, Vasif Öngören'in "Asiye Nasıl Kurtulur"da betimlediği sınırlarını aşamıyor. BM'nin aldığı kararlar, kadının, sermaye toplumunda sermaye olarak resmedilmesinin en veciz anlatımıdır.

8 Martlar'ı "Erkek devlet şiddetine karşı dayanışmadayız. Dayanışmamız isyanımız büyüyor" temel şiarı altında düzenleyen kadın komiteleri, erkeği sınıfsal kimliğinden soyutlayarak; kadın cinsinin, özel olarak da emekçi kadının ezilmesinin sorumlusunun sermaye devleti olduğu gerçeğini gizleyerek kadınları ebedi köleliğe mahkum ediyor. Kadına yönelik erkek şiddetine karşı çıkmak elbette temel önemdedir. Ancak bu şiddeti, her an ve her gün fabrikalarda, bürolarda ve sokakta üretenin sermaye devleti olduğu yalın gerçeği görmezden gelinip saklandığı oranda bu hareket sonuç olarak kadınları erkek egemen sermaye devletinin şiddetine karşı savunmasız bırakarak, onu ebedi olarak köle olarak bırakır.

8 Martlar'ı 'emekçi kadın günü' karakteriyle mücadele alanlarında, grev çadırları ve eylemlerde kutlamasını bilen emekçi kadınlar, bu kavgayı emekçi erkek sınıf kardeşleriyle birlikte kapitalizme ve onun sermaye devletine karşı mücadeleyi büyütmenin, devrimi örgütlemenin olanağına dönüştürecekler. İşçilerin sendikal haklarını bile tanımayan Bakırköy Belediyesi başkanı gibi riyakarların billboardlara astırdıkları "Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulamaz!" şiarlı afişlerle yaptıkları istismarlarını ve kadın dostu görünme ayımsızlıklarını da ancak böylece açığa çıkartarak, onların emek ve kadın düşmanı suratlarını, kadın-erkek ayrımı yapmadan işçileri düşük ücretlere mahkum ederek estirdikleri ekonomik ve sosyal terör ve şiddetlerini teşhir edebiliriz.

"Sizi adalet ve vicdanınızla baş başa bırakıyorum!"

Fatma Balaban... 16 Haziran'da eşi tarafından bıçaklanarak öldürüldü. Cinayetin ardından, katil karakola giderek teslim oldu. Yargılama sürecinde katil, verdiği ifade tartışma sırasında bıçağın "kazaen" eşinin karnına saplandığını söyledi. Mahkeme ise cinayetin "haksız tahrik" altında gerçekleştiğini söyleyerek müebbetten açılan davayı 10 yıla kadar indirdi.

Ç.Y... 12 yaşındayken tehditlerle defalarca tecavüze uğramış bir kız çocuğu... Hastaneye kaldırıldığında hamile olduğu öğrenilince anlatıyor yaşadıklarını. Tecavüzcülere dava açılıyor. Tecavüz eden ilk kişi olan Kenan Tali mahkemede tecavüzü inkar ediyor ama DNA testi aksini ispatlıyor. Yargı süreci sonunda ise mahkeme gerçek yüzünü bir kez daha göstererek tecavüzcülere "mahkemedeki tutum ve davranışlarından dolayı iyi hal indirimi" uyguluyor.

Z.C... Belki de birçoğumuz yazdığı mektupla tanıdık onu. 15 yaşında, 8 kişinin tecavüzüne uğrayan gencecik bir kadın o. Şikâyet etmek için karakola gittiğinde polis "sen izin vermeseydin böyle olmazdı" dediği, hâkimin "neden karşı koymadın" diye azarladığı, mahkemenin de "ilişkide rızası var" kararı verdiği; yani tecavüzcüleri aklayan devletin bütün kurumları tarafından suçlanan bir genç kadın...

Zehra Aydın, Gülistan Ç., Semire Balık, Ayşe Işık, Susen Terzi, Eylem Mecit, Leyla Avcı, Yeliz E., Fatma Coşkun... (11 Mart'tan bu yana katledilen kadınlar)

Bunlar belki de sadece basında görebildiklerimiz. Ama göremediğimiz, bilmediğimiz, belki de anlatamadığımız o kadar çok cinayet, tecavüz, şiddet var ki... Yılları bulan N.Ç. davası ise halen hafızalarımızda.

Yukarıda Fatma'nın, Ç.Y.'nin, Z.C.'nin yaşadıklarını okuyunca "nasıl olmasın" diye soruyor insan. Kadınları

katledenlere, tecavüzcülere ya iyi hal indiriminden az ceza verildiği, ya da beraat ettirildiği, katliam ya da tecavüzlerde kadının suçlu görüldüğü bir yerde, orada katliam da tecavüz de şiddet de yeniden yeniden üretilir.

Evet, sadece yargıyla, polisle değil, aynı zamanda yaşamın her alanında kadına yönelik, her türlü cinsel saldırının, katliamların, şiddetin sermaye düzeni tarafından yeniden üretilindiğini görüyoruz. Düzenin bugünkü temsilcisi olan AKP'nin kadına yönelik düşmanca ve gerici politikalarının bunda fazlasıyla etkisi olduğunu da görüyoruz.

Kadına "annelik kariyeri" dayatmasında bulunan, çalışmaya teşvik adı altında kölelik dayatan, kahkaha atmasını da hamileyken sokağa çıkmasını da iffetsizlik sayan bu erkek egemen anlayış, bir "tahrik unsuru" olarak gördüğü için yine gerici kuşanarak kadınların eve kapatılmasının politikalarını üretiyor. Bu gerici zihniyet gözünde çalışan, açık giyinen, sokağa çıkan kadınlar her şeyi hak etmiş oluyor. İşte bu erkek egemen sermaye düzeninin, yargısıyla, polisiyle, istihdam paketiyle, söylemleriyle, kadına köleliği dayatırken, tacizcileri, tecavüzcüleri, kadın katillerini korumasının altında da bu yatıyor.

İşte tam da bu sömürü düzeni yargısıyla, polisiyle bu kadar teşhir olmuşken, ondan adalet beklemek hiç de gerçekçi değildir. Z.C.'nin mektubundaki son sözler de bunu yeniden vurgulamaya yetiyor: "Canlı cenaze gibiydim. Tek düşündüğüm bir an önce ölmektir. İntihar edecektim, beceremedim. Bu son ifademdir. Bana inanmayan dalga geçer gibi davranan aşağılayan mahkemenize gelmeyeceğim. Sizi adalet ve vicdanınızla baş başa bırakıyorum."

Anti-kapitalist öfke patlaması ve dersleri

18 Mart 2015 tarihinde, Almanya'nın finans merkezi Frankfurt, çoğunluğunu Almanya'nın çeşitli kentlerinden gelenlerin oluşturduğu toplam 20 bin civarında anti-kapitalistin, sabahın ilk saatlerinden gecenin geç saatlerine kadar süren, her anı polisle kıyasıya çatışmalarla geçen protestolarına sahne oldu.

Gün boyu süren protestoların hedefi, 25 ülkenin devlet ve hükümet başkanının da açılışına katılacağı, 1.3 milyar avro harcanarak inşa edilen 185 metre yüksekliğindeki Avrupa Merkez Bankası (AMB) idi.

AMB'nin açılışının protesto edileceği günler öncesinden biliniyordu. Polis, yakın kentlerden de takviye alarak, kent içinde ve dışında gelecek olan protestocuları nasıl karşılayacağına dair planlar yapmış, AMB ve çevresindeki cadde ve sokaklarda keşifler gerçekleştirmiş, kentin giriş-çıkışlarındaki kontrol noktalarını belirlemişti. AMB'nin etrafında hendekler kazılmış ve bina çitlerle çevrilmişti. Bu da yeterli görülmemiş olacak ki, eylemin yapılacağı gün AMB'nin bulunduğu alan ve çevresindeki tüm okullar kapatıldı. Çevre esnafı da, "işyerinizi kapatın" denilerek usulünce(!) uyarılmışlardı. Yine her zamanki gibi, protestoculara saldırımları için binlerce polis Frankfurt'a yığıldı. TOMA'lar, tazyikli su, göz yaşartıcı ve boğucu gazlar, plastik mermiler ve kemik kıran cinsinden coplar; her şey tamamı. Artık, protestocular gelebilirdi. Ve geldiler de...

Aldıkları tüm bu önlemler sökmedi. Beklemedikleri bir kalabalıkla, hiç tahmin edemedikleri düzeyde bir öfke birikimi, alışlagelenlerden farklı biçimlerde, baştan sona Alman'ı, Yunan'ı, İtalyan'ı, Fransız'ı, Türkiyelisi ile sırt sırta çatışan, enternasyonal dayanışmadan, eylem içinde sağlanan sınıf kardeşliğinden örnekler sunulan, coşkun ve militanlığın hakim olduğu bir eylemciler ordusu ve anti-kapitalist öfke ile karşılaştılar. Şaşkındılar, bu kadarına hazır değillerdi ve ilk aşamada paniklediler. Dolayısıyla, arka planında sosyal nedenler bulunan bu öfke patlamasını engelleyemediler.

Sonra toparlandılar. Her zamanki acımasızlıkla protestoculara saldırdılar. TOMA'lar, tazyikli su, boğucu ve göz yaşartıcı gazlar, coplar, kalaslar, bariyerler ve bunları kullanmaktan başka marifeti bulunmayan Gestapo ruhlu polisler, havada dolaşır yer bildiren helikopterler; bunların hepsini kullandılar. Gün boyu terör estirdiler, gözaltılara başvurdular. Yakaladıkları protestocuları öldüresiye dövdüler, onlarcasını yaraladılar. Fakat boşuna!

AMB'ye dönük protesto eylemi esas itibarıyla başarı ile gerçekleştirildi. Bu korku da onlara yetti.

Tümüyle haklı ve meşru bir eylemdi

Tepki büyüktü ve dosdoğru her geçen gün daha da katmerli hale gelen kapitalist sömürüye, soyguna ve yağmaya dönüktü. Hedeflenen, kapitalizmin simge ve sembolleriydi. Kapitalist tekeller, bu tekellerin temsilcileri ve onların günlük işlerini yürüten kapitalist hükümetler ve politikacıları. Tepkileri, Troyka denen kan emici üçlüye, onun en kan emicisi

olan AMB'ye, kendisine banka olmanın ötesinde bir misyon yükleyen, bu misyonla hareket eden, bir politik güç gibi ülkelerin iç işlerine karışan, ülkelere borç para veren, verdiği borç paranın nereye ve nasıl kullanılacağına karar veren ve bunu denetleyen, borçlandırdığı ülkelerin işçi ve emekçilerini onlara dayattığı iktisadi ve sosyal yıkım paketleri ile canından bezdiren, ekonomilerini çökerten, sömürge muamelesi ile halkların onurunu ayaklar altına alan bir kuruma dönüktü. ABM özel bir kurumdu ve tepkinin büyük olmasında bunun büyük rolü vardı.

Protestocular kulübelerde oturanlardı. Toplumun yoksullarıydı. Alman'ı, İtalyan'ı, İspanyol'u, Fransız'ı ve yoksul ülkelere gelenleri ile işçiler, emekçiler ve kriz koşullarında konumu sarsılan küçük-burjuva ve orta sınıf mensuplarıydı. Protestonun gerisinde sosyal nedenler vardı. Tepkinin gerisinde de belli belirsiz bir sınıfsal/sosyal tepki vardı. İleri sürülen talepler tümüyle haklı ve meşru taleplerdi. Hali hazırdaki şekilsizliğine, belli bir programdan ve devrimci bir önderlikten yoksunluğuna karşın, eylem, saraylarda oturan sistemin efendilerinin yüreğine korku salmıştı. Tersinden ise, belli-belirsiz kapitalizme tepki duyan toplumun emekçi ve yoksullarının sempatisini kazandı. En önemlisi de, kapitalizme karşı bir mücadele çağrısı işlevi gördü.

Temel hak ve özgürlükler tehlikede

Protestocular binlerceydi. Sabahki, polisin neden olduğu o ilk karşılaşmanın, yer yer yaşanan göğüs göğüse çatışmaların ardından yürüyüşe geçtiler, başka bir alanda büyük bir miting gerçekleştirdiler. Elleri kapitalizm karşıtı sloganların yazılı olduğu rengarenk pankart ve dövizler vardı. Kapitalizm karşıtı öfke yüklü sloganlar haykırdılar. Kapitalizmi eleştiren, teşhir eden konuşmalar yaptılar. Alanda her kesimden insan vardı, ancak, eylemin ruhunu devrime kazanılmaya açık yeni kuşak gençlik ile ilerici ve devrimci güçler

oluşturuyordu. Burjuvazinin hedefinde bu güçler vardı. Asıl korkusu da bu güçlerin militanlığını yaptığı, devrime evrilmeye potansiyeli yüklü anti-kapitalist tepki ve bunun ifadesi eylemdi. Bunun büyümeden önlenmesi gerekiyordu.

Burjuvazi, onun en kirli silahlarından biri olan medya ve kirlilikte başa güreşen politikacılar el ele vererek harekete geçmekte gecikmediler. Protestoculara karşı her türlü kirlilik ve kara propagandanın eşliğinde bir Haçlı Seferi başlattılar. Neredeyse hiçbir televizyon kanalı binlerce göstericinin yaptığı yürüyüş ve mitingi göstermedi. Her zamanki gibi, bilinçli olarak, polisle çatışmaları, kurulan barikatları, yanan arabaları ve kimi "aşırılıkları" öne çıkardı, döne döne onları gösterdi. Sahibinin sesi gazeteciler ve yorumcular ile emekçi düşmanı politikacılar bu aşırılıklar ve eylemciler hakkında derin(!) analizler yaptılar. Tümüyle haklı ve meşru talepler için en doğal hakları olan gösteri haklarını kullanan eylemcileri "şiddet yanlısı" güçler olarak suçladılar. Onları, şiddeti tırmandırmak ve yeni bir düzeye çıkarmakla itham ettiler.

Bir kez daha dikkate değer olan, işçi, emekçi, ilerici ve devrimci güçlere ilk merminin yine sosyal-demokratlar tarafından sıkılmış olmasıdır. Sosyal-demokrat parti şefleri polis şefleri ile aynı ruhu taşıyorlardı ve benzer değerlendirmeler yaptılar. Kimi aşırılıklar üzerinden demagojiye başvurup, Frankfurt'un gün boyu şiddet eylemlerine sahne olduğunu ve eylemcilerin AMB'yi protesto adı altında şiddete yeni bir boyut kazandırdıklarını ileri sürdüler. Bu hainler bununla da kalmadılar, devleti ve polisi acil önlemler almaya çağırdılar.

Burjuvazi fırsatı kaçırmı? Kaçırmadı elbette. Hedefte ilerici ve devrimci güçler var. Hedefte temel hak ve özgürlükler var. Ve o şimdi, toplantı ve gösteri hakları gibi temel hak ve özgürlüklere saldırıya hazırlanıyor. Şimdiden bu konuda kamuoyunu hazırlamaya başladı bile.

Gerçek şu ki, Alman tekelci devleti, Frankfurt'ta sergilenen kimi "aşırılıkları" ve "yeni bir boyutlar kazanmış şiddeti" bahane ederek, önümüzdeki dönemde kendi aşırılıklarına ve şiddetine yasal bir dayanak yaratmak ve meşrulaştırmak da dahil, polise yeni yetkiler verecek ve polis devleti uygulamalarını daha da koyulaştıracaktır. Alman devleti tam bir polis devletine dönüşecektir.

Enternasyonal dayanışma eğilimi her geçen gün daha da güçleniyor

"Son yılların toplumsal mücadeleleri bir yandan adeta zincirleme olarak ülkeden ülkeye yayılma eğilimi gösterirken, öte yandan farklı bölge ya da ülkelerdeki bu mücadeleler arasındaki politik ve duygusal etkileşim dikkat çekmektedir. Tunus'ta başlayan bir halk isyanı bir anda tüm Arap dünyasına şu ya da bu düzeyde yayılabilmektedir. Mısır'daki geniş çaplı kitle hareketinin moral etkisi ABD'nin eyaletleri ya da İspanya'daki kitle mücadeleleri üzerinden yankılanabilmektedir. New York'ta ortaya çıkan 'Wall Street'i İşgal Et!' eylemleri bir dizi başka ülkeye yayılabilmektedir. Henüz büyük ölçüde kendiliğinden ortaya çıkan bu enternasyonalist etkileşim, yakınlaşma ve dayanışma eğilimlerinden geleceğin devrim mücadeleleri için çıkarılması gereken sonuçlar üzerinde önemle durulmalıdır. Emekçiler aynı cephede bulduklarını, ulusal ve uluslararası düzeyde ortak düşmana karşı savaştıklarını, henüz dar sınırlar içinde de olsa eylemli biçimde ortaya koyabiliyorlar. Bu olgu, bu mücadelelerin devrimci bir önderliğe, dolayısıyla programa ve yöne kavuştukları bir durumda, devrimci enternasyonalizme kazandıracakları muazzam güç konusunda şimdiden bir fikir vermektedir." (TKİP IV. Kongre Bildirisi, Ekim 2012)

Frankfurt'taki AMB'yi protesto eylemi ve bu eylem sırasında İtalya, İspanya, Yunanistan ve Fransa'dan gelen işçilerle, Alman ve diğer uluslardan işçi, emekçi, ilerici ve devrimci güçlerin bilinçli ve örgütlü bir ifade kazandırılmayı bekleyen doğal enternasyonalizm, yukarıda dile getirilenleri bir kez daha doğrulamıştır.

Eylem sırasında, taşıyanlarca farklı anlamlar yüklenmiş olsa da, neredeyse tüm pankart ve dövizlerin üzerinde kapitalizm karşıtı sloganlar yazılıydı. Başka bir dünya, kapitalizme alternatif bir dünya özlemi ve arayışı vardı. Daha da ötesinde, dağıtılan bildirilerde ve taşınan dövizlerde devrim sözcüğü belli bir yer tutuyordu. Kimileri bunu "Tek seçenek devrim!" diye açıkça dile de getirmişlerdi. Bunun kendisi, insanlık tarihinin yeniden adım adım devrimlere doğru seyrettiğini, olayların akış yönünün devrimlere doğru olduğunu, bunun dolaysız bir sonucu olarak, devrim sözcüğünün yavaş yavaş emekçi katmanların diline düştüğünü göstermektedir. Frankfurt'taki eylemde doğrulanan bir diğer gerçek de buydu.

Kapitalizmin en doğru, en tutarlı ve en tam eleştirisini yapan sınıf devrimcileri olarak, tüm bu gelişmeleri ciddiyetle değerlendirmeli, bunlardan en iyi biçimde sonuçlar çıkarmalı ve bunu geleceğe hazırlığın bir gereği olarak görmeliyiz.

Almanya'da polis devleti güçlendiriliyor

Polis devleti uygulamalarının sıkılaştırıldığı Avrupa ülkeleri arasında başı çeken Alman sermaye devleti, "İslamcı terör tehdidi"ni fırsata çevirerek "terörle mücadele" adı altında polis teşkilatlarına daha fazla personel, malzeme ve teçhizat sağlıyor.

Bu kapsamda, Federal Polis bünyesinde yeni bir terörle mücadele birimi kurmak için hazırlıklar sürüyor. Yeni birimin, Federal Polis teşkilatına bağlı terörle mücadele ve özel operasyon birimi GSG9'a destek vermesi öngörülürken zırhlı araç ve kurşun geçirmez yelek sayısının arttırılacağı ifade ediliyor. İç istihbarata bakan Anayasayı Koruma Dairesi (BfV), Federal Polis ve Federal Emniyet Teşkilâtı'na (BKA) toplam 750 yeni personel alınacak. Federal Polis'e alınacak personelle

"yeni terörle mücadele biriminin" kurulması öngörülüyor.

Federal Meclis İçişleri Komisyonu üyesi Clemens Binninger, bu yılın başında düzenlenen Paris saldırılarını mazaret yaparak mesajlar verdi.

Hristiyan Demokrat Birlik Partisi'nin (CDU) içişleri uzmanı Armin Schuster, "terörle mücadele uzmanlık eğitimi alacak yeni birimlerin Federal Polis'in diğer sorumluluk alanlarında da görevlendirilmesini" istedi.

Sözkonusu hazırlıklar, Federal İçişleri Bakanı Thomas de Maizière tarafından "güvenlik kurumlarına daha fazla personel, malzeme ve teçhizat sağlanacağı" açıklamalarının ardından başlatıldı.

Dresden'de PEGIDA'ya protesto

PEGIDA çeteleri, Almanya'nın Dresden kentinde 20. gösterilerini gerçekleştirdi. 23 Mart'ta kentteki çeşitli meydanlarda yürüyüş yapan çeteler "Biz halkız" ve "Almanya'yı sevmeyen Almanya'yı terk etsin" sloganları ile nefret yaydı.

PEGIDA'nın kurucusu Lutz Bachmann, Altmarkt Meydanı'nda yaptığı konuşmada, Dresden Belediye Başkanlığı için adaylarının belirlendiğini ve Hollandalı

faşist Geert Wilders'in de kendilerine desteğe geleceğini belirtti.

PEGIDA çetelerini protesto eden yüzlerce kişi ise Post Meydanı'nda biraraya gelerek "hoşgörü ve dünyaya açık bir Dresden kenti" için eylem yaptı.

Dresden'in yanı sıra Leipzig, Chemnitz ve Erfurt kentlerinde de çeteler sokağa çıktı. Ancak bahsi geçen kentlerde de sokaklar çetelere terk edilmedi.

Dünyada sınıf ve kitle eylemleri

Londra'da ırkçılığa karşı yürüyüş

İngiltere'nin başkenti Londra'da binlerce kişi 22 Mart'ta 'İrkçılığa ve ayrımcılığa karşı hayır' yürüyüşüne katıldı. Trafalgar Meydanı'nda bir araya gelen binlerce kişi göçmenlerin maruz kaldığı ayrımcılığa dikkat çekti.

Aralarında öğrenciler, sendikalar, göçmenler, öğretmen sendikaları üyelerinin yanı sıra emeklilerin de bulunduğu binlerce kişi Londra'daki BBC Genel Merkezi önünde toplandı. Göstericiler "İslamofobi'ye hayır, ırkçılığa ve faşizme karşı durun", "Hepimiz göçmeniz" yazılı pankartlar taşıdı.

İrkçilik karşıtı eylem meydana son buldu. Yürüyüşe katılanlar 'İrkçılığa ve faşizme hep beraber hayır diyelim' çağrısında bulundu.

Almanya grevlerle sarsıldı

Almanya'nın çeşitli bölgelerindeki grevler arka arkaya geldi. Kres emekçileri ve öğretmenlerin başını çektiği emekçiler Hamburg, Schleswig Holstein, Mecklenburg Vorpommern, Bremen ve Aşağı Saksonya eyaletlerinde daha fazla ücret için greve çıktılar.

Pilot sendikası Cockpit, Alman havayolu şirketi Lufthansa'da erken emeklilik koşullarına ilişkin iş bırakma eylemlerini sürdürdü. Grev, erken emekliliğe ilişkin başlayan görüşmelerde ilerleme sağlanamamasına tepki amacıyla gerçekleşti.

Sendika kamu emekçilerinin maaş ve ücretlerine yüzde 5,5 oranında zam talep ediyor ya da maaş tutarının en az 175 Euro yükseltilmesini istiyor. Sendika meslek eğitimi öğrencilerine ödenen aylık ücretlerin de 100 Euro artırılmasını talep ediyor. Ayrıca öğrencilerin mesleki eğitim gördükleri işletmelerde işe alınmalarını şart koşuyor.

Lufthansa'da grev

Alman havayolu şirketi Lufthansa'da toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması nedeniyle pilot sendikası Cockpit Birliği (VC) yeniden greve gitti.

Grev kapsamında, 19 Mart günü planlanan 1400 uçuştan 750'si iptal edilirken, 20 Mart'ta da 80'den fazla uçuş iptal edildi.

Yaklaşık 5 bin 400 pilotu temsil eden sendika, Ağustos ayı başından beri birçok kez iş bırakma eylemi düzenledi. Anlaşmazlık yaşanan konuların başında, Lufthansa yönetiminin erken emeklilik şartlarında

yapmayı planladığı değişiklik geliyor.

Bosch işçileri Hindistan'da 'grev' dedi

Hindistan'ın Yeni Delhi kentindeki Jaipur bölgesinde kurulu Bosch fabrikasında İşçi Birliği Sendikası tıkanan sözleşme süreci nedeniyle 20 Mart günü bir günlük grev kararı aldı.

Jaipur'da ücret görüşmeleri, 20 aydan beri devam ediyordu. Hükümet Çalışma Komiseri ve Ortak Çalışma Komisyonu, şirket yönetimi ve İşçi Birliği üyeleri arasındaki son toplantıda bir anlaşmaya varılmadı. Bunun üzerine İşçi Birliği bir günlük uyarı grevi kararı aldı.

İspanya'da onur yürüyüşü

İspanya'nın başkenti Madrid'de 21 Mart günü bir kez daha onur yürüyüşü düzenlendi. Binlerce işçi ve emekçi hükümetin kemer sıkma politikalarına karşı sokağa çıkarak ekmek, iş, konut ve onurları için yürüdü. Göstericiler ülkenin çeşitli kentlerinden Madrid'e geldiler. Geçtiğimiz yıl da da 'onur yürüyüşü' düzenlenmişti.

İrlanda'da on binlerin protestosu

21 Mart günü Dublin'de 80 bin civarında işçi ve emekçi İrlanda'da yeni uygulamaya konulan su ücretlerini protesto ederek gösteri düzenledi. Göstericiler su parasını ödemeyeceklerini haykırdı. Gösteriye çok sayıda yerel halk inisiyatifi ve sendikalar çağrı yaptı.

Hindistan'da postanelerde grev

Hindistan'da Uttarakhand eyaleti Kumaon bölgesindeki postanelerde çalışanların grevi ikinci haftasını doldurdu. Grev nedeniyle günlük bölgede binlerce köye mektup ve para transferi yapılamıyor. İşçiler diğer bölgelerde olduğu gibi kendilerinin de kamu sektöründe sözleşmeli işçi olmasını ve sosyal haklardan yararlanmayı talep ediyorlar.

Meksika'da çiftliklerde grev

Meksika'nın güneyinde bulunan çiftliklerde çalışan yüzlerce işçi Baja California eyaletinden Amerika'ya giden ana yolu bloke ederek ulaşıma kapattı. İşçiler günlük ücretlerinin 8 dolardan 20 dolara

yükseltilmesinin yanı sıra daha iyi çalışma koşulları talep ediyorlar. Blokaj eylemi ile çilek, salatalık ve domates gibi ürünlerin ABD pazarına gitmesini engelleyen işçilerden 200'ü polis tarafından gözaltına alındı.

Atina'da F Tiplerine karşı eylem

Yunanistan'ın başkenti Atina'da F tipi cezaevlerinin kapatılmasını isteyen anarşistler, sol görüşlü 'Red' adlı radyoyu 24 Mart günü işgal etti. İşgal eyleminin ardından yayın akışını kesen eylemciler, eylemi F tipi cezaevlerinin iptal edilmesi için düzenlediklerine dikkat çekti.

Öte yandan Syriza'nın bir bürosu ve Vironas semtinde bir bankaya ait ATM de ateşe verildi.

Cezaevlerinde açlık grevindeki tutsaklarla dayanışma ve F tipi hücrelerin kapatılmasını isteyen anarşistler geçtiğimiz hafta da eylem yapmıştı. Atina Üniversitesi Hukuk Fakültesi ve Syriza Genel Merkezi de tutsaklarla dayanışmak için işgal edilmişti.

Arjantin'de darbe lanetlendi

Arjantin'de on binlerce kişi 24 Mart 1976'daki ABD destekli askeri faşist darbenin yıldönümünde sokağa çıktı ve "Bir daha asla!" dedi. 30 bin kişinin katledildiği darbenin 39. yıldönümünde başkent Buenos Aires'teki eylemin ana şiarı "Kazanımları koruma ve daha fazla demokrasi için mücadele" oldu.

Plaza de Mayo annelerinin de katıldığı eylemde birçok sol örgüt yer aldı. Eylemde YPG bayrakları da dikkat çekti.

Arjantinli emekçiler, 2006 yılından beri 'Hafıza, gerçek ve adalet günü' olarak andıkları 24 Mart'ta eylemler düzenliyor.

Kanada'da öğrenciler ayakta

Kanada'da öğrenciler dersleri boykot etti. Binlerce öğrenci 21 Mart'ta da hükümetin kemer sıkma politikalarını protesto ederek gösteri düzenledi.

Montreal 2012 yılının ilkbaharında da öğrencilerin haftalarca süren militan protesto gösterilerine sahne olmuştu. Öğrenciler kendilerine saldıran polisle sokaklarda militanca çatışmıştı.

Ferhunde için sokaklara çıktılar

Afganistan'da 27 yaşındaki Ferhunde Muhammed adındaki kadının 'Kuran yaktı' denilerek linç edilerek katledilmesine yönelik tepkiler devam ediyor.

Başkent Kabil'de 23 Mart'ta, Ferhunde'nin katledildiği Şahe Doşemsire Camii önünde toplanan öfkeli kitle katillerin en ağır şekilde cezalandırılmasını istedi. Kadınların katılımının dikkat çektiği eylemde yüzlerine Ferhunde'nin maskelerini takan kitle "Hepimiz Ferhunde'yiz" sloganını haykırdı.

Öfkeli bir kadın şunları söyledi: "Biz hükümetten ve polisten bu kadının öldürülmesi konusunda bir cevap bekliyoruz. Biz, öldürülen kadının haklarını savunmak ve adalet talep etmek için buradayız" derken bir başka kadın eylemci ise "Afganistan'da kadın hakları bir slogandan ibaret, bu ülkede kadınların hiç bir hakkı yok ve bu ülke, kadınlar için en tehlikeli ülke."

Eylemciler, genç kadının öldürüldüğü yere fidan dikerek kadın cinayetlerinin durdurulmasını istedi.

Bakanlık: Ferhunde suçsuz!

Öte yandan geçtiğimiz günlerde polislin izlediği cinayete 'talihsiz bir olay' diyen İçişleri Bakanlığı tepkiler üzerine 11 kişinin gözaltına alındığını ve olay yerindeki polislerden 13'ünün görevden alındığını duyurdu.

Yemen'e saldırdılar

Husilerin Aden'e ilerlemesi üzerine Yemen sınırına askeri yığınak yapan gerici Suudi rejiminin yanı sıra birçok ülke 25 Mart Yemen'e saldırı başlattı. Yerel saatle akşam 18.00 (TSİ 01.00) sıralarında ülkenin başkenti Sana havadan bombalandı. Askeri saldırıyı da Washington üzerinden duyurmayı seçen Suudi rejim, ABD Büyükelçisi Adel al-Jubeir aracılığıyla, Beyaz Saray'daki efendilerine bazı Körfez ülkelerinin de aralarında bulunduğu 10 ülkenin Yemen'de operasyona başladığını açıkladı. Adel al-Jubeir, basın toplantısında "Yemen'in kaybedilmesi bizim için bir seçenek değil" derken operasyonun amacının mevcut hükümeti korumak olduğunu açıkladı.

"Bu sadece bir bölge ile sınırlı kalmayacak bir operasyon" diyerek Yemenlilere gözdağı vermeyi sürdüren elçi, operasyonun Birleşmiş Milletler ve

Bakanlık, Ferhunde'nin 'suçsuz' olduğunun ispatlandığını açıkladı. Ferhunde'nin babası Muhammed Nadir de ilahiyat fakültesinde okuyan kızının muska yazan bir Afgan'a, "yaptığının doğru olmadığını" söylemesi üzerine, muska yazan şahıs tarafından kızına iftira atıldığını söyledi.

Genç kadının öldürülmeden önce ortaya çıkan görüntülerinde gerici grup "Sen Amerikan ajanısın. Sen Kur'an yakmışsın. Çık dışarı!" şeklinde bağırarak görülüyor. Ferhunde ise kalabalığa Kuran'ı yakmadığını söylüyor.

Cenazede büyük öfke

Ferhunde'nin cenazesini gelenekleri yerle bir ederek taşıyan kadınlar 24 Mart günü de Yüksek Mahkeme önünde eylem yaparak tepkilerini sokağa taşıdı. Yaklaşık 2 bin kişinin katıldığı eylem, Kabil polis sözcüsü Haşmet Stanikzai'nin Facebook'ta cinayeti övmesinin ardından patlak verdi.

Sokağa çıkan kadınlar yüzlerini kırmızıya boyayarak Ferhunde'nin fotoğraflarını taşıdı. Eylemciler katillerin en ağır şekilde cezalandırılmasını ve Kabil Emniyet Müdürü'nün görevden alınmasını talep etti.

Eylemde "Hepimiz Ferhunde'yiz!", "Seyirci kalan polislin yargılanmasını istiyoruz!" sloganları atıldı.

Arap Ligi Tüzüğü'ne uygun yapıldığını öne sürdü ve "Öncelikle hava operasyonları başlatıldı, ancak diğer askeri operasyonlara başvurulması da mümkün" dedi.

ABD'nin ise operasyonda yer almadığı kaydedildi. Öte yandan Mısır da operasyona havadan, karadan ve denizden destek verdiğini açıkladı.

ABD'den Husilere: Kabul edilemez

ABD Dışişleri Bakanlığı, saldırı öncesinde Abdurabbu Mansur Hadi'nin konutundan ayrıldığını duyurdu. ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Jen Psaki, 'silahlı gruplar' olarak nitelediği Husilerin Yemen'de iktidarı ele geçirmesinin 'kabul edilemez' olduğunu söyledi.

Hadi'nin nerede olduğuna dair sorulan sorulara cevap veren Psaki, şu anda bulunduğu yere dair bilgi veremeyeceğini ifade ederek, "Kendisiyle son günlerde temas halindeydik" dedi.

Mısır'da katil polise Adli Tıp koruması

Sosyalist Halk İttifakı Partisi'nden Şeyma El Sabbah, 30 yıllık Hüsnü Mübarek yönetimini deviren halk ayaklanmasının dördüncü yıldönümündeki gösterilerde katledilmişti. Katil polisi ve devleti korumak üzere hazırlanan raporda skandal ifadeler yer aldı.

Ölümünü kadere bağladı!

23 Mart'ta açıklanan otopsi raporunda Sabbah'ın 'zayıf olduğu için öldüğü' ifadesi yer aldı. Adli Tıp sözcüsü Hişam Abdül-Hamid, 'Sabbah'ın vücudunda yağ tabakasının çok az olması nedeniyle silahtan çıkan saçmaların kolayca kalbine ve akciğerlerine ulaştığını' öne sürdü.

Abdül-Hamid "Ölmemesi gerekiyordu. Bu çok nadir görülen bir vaka. Sekiz metre öteden ateşlenen saçmaların birini öldürmesi imkansız ama bu onun kaderiymiş" dedi. Ayrıca "Sabbah'ın yanındaki bir başka protestocu da boynundan vurulmasına rağmen 'yağ tabakası' sayesinde kurtuldu" diye ekledi.

Tepkiler nedeniyle görevden aldı

33 yaşındaki Sabah'ın eşinin kollarının arasında can verisi kare kare fotoğraflanmış ve uluslararası medyada büyük yankı bulmuştu. Cumhurbaşkanı Abdülfettah el Sisi, büyüyen tepkiyi dindirebilmek için polis şeflerini görevden alarak soruşturma başlatmıştı.

24 Ocak'ta Sabbah'ın katledildiği eyleme saldıran polislerden biri hakkında geçen hafta 'ölüme sebebiyet veren dayak' nedeniyle soruşturma açılmış, savcılık tarafından yürütülen soruşturma sonucunda Sabbah'ın 'yaraları nedeniyle öldüğüne' karar verilmişti. Sosyalist Halk İttifakı Partisi ise polislerin 'kasten adam öldürme' suçundan yargılanmasını talep etmişti.

Ayrıca, dava hakkında basına getirilen yayın yasağı da tepki çekti.

Atina'da binler ırkçılığa karşı yürüdü

Yunanistan'ın başkenti Atina'da bir araya gelen binlerce kişi 21 Mart Uluslararası İrkçilikle Mücadele Günü'nde anti-faşist eylem düzenledi.

Omonia Meydanı'nda bir araya gelen binlerce kişi Yunanistan parlamentosunun bulunduğu Syntagma Meydanı'na yürüdü. Eylemde "Kahrolsun faşizm!", "Altın Şafak büroları kapatılsın!", "Bir daha faşizm asla!" sloganları haykırıldı.

Güney Afrika'da ırkçı Apartheid rejiminin 1960'da Sharpeville'de ırkçılığa karşı sokağa çıkan 69 kişiyi katlettiği 21 Mart günü Uluslararası İrkçilikle Mücadele Günü ilan edilmişti.

Emperyalistler silahlandırıyor, çeteler katlediyor!

M. Ak

İŞİD çeteleri, Ortadoğu'yu kana bulamaya devam ediyor. Katliamlarının sadece Suriye ve Irak'la sınırlı kalmayacağını göstermek ve 'dünyayı şoke etmek' için Fransa'da *Charlie Hebdo* dergisinde katliam yapan çeteler; geçtiğimiz günlerde Tunus ve Yemen'deki bazı noktalarla Rojava'da ki Newroz kutlamalarına saldırdı. Saldırıların birinde müzeyi ziyaret eden insanlar, bir diğerinde Cuma namazı kılanlar, bir başkasında ise Newroz'u kutlayan kitle hedef alındı ve 200 civarında kişi katledildi.

ABD-AB emperyalistleri bu saldırıların ardından her zaman olduğu gibi kınama açıklamaları yaptı. Avrupa Birliği liderleri Tunus'ta ölenler için bir dakikalık saygı duruşunda bulundu ve Tunus'a 'destek' sözü verdi. Afrika'yı arka bahçesine çevirme hayalleri içinde olan Fransa'nın Cumhurbaşkanı François Hollande, Tunus'u överken İçişleri Bakanı Bernard Cazeneuve "Tunus'la güvenlik işbirliğimizi güçlendirmek istiyoruz" ifadelerini kullandı.

Benzer çizgilere sahip olan 'Boko Haram', 'El Şebab' gibi çeteler de birçok Afrika ülkesinde katliamlara imza atıyorlar. Hatırlanacağı gibi, özellikle Fransa geçtiğimiz yıllarda Mali ve Orta Afrika'ya operasyonlar düzenleyerek bu ülkelerde kendi nüfuzunu sağlama almaya çalışmıştı. Ancak eski sömürgelerinde 'temizlik' yaparken aynı tarihlerde Suriye'nin içişlerine karışmış ve daha sonra -'Charlie Hebdo ile kendisini de vuracak olan- çeteleri silahlandırmıştı.

Cihatçıları onlar besledi

Sadece Fransa değil, birkaç yıl önce ABD, İngiltere, Türkiye, Körfez'in Ortaçağ rejimleri ve İsrail aynı cephede birleşerek "Esad'ı nasıl yıkabiliriz" in telaşına düştüler. Suriye'deki Esad rejimini devirebilmek için dünyanın her yerinden bu ülkeye cihatçı koridoru oluşturuldu ve zamanla da bu çeteler Suriye'nin yanı sıra Irak'ta palazlanarak kendilerini besleyen ülkeleri hedef tahtasına çaktılar. Vahşet görüntüleri ortaya çıkıp, hiçbir kural ya da ahlak tanımayan çeteler, ne zamanki Batı'nın çıkarlarını hedef almaya başladı, o zaman "terörist" oldular.

Sovyetler Birliği'nin Afganistan'a müdahalesi karşısında Bin Ladin ve Taliban gibi çeteler bizzat ABD tarafından eğitildi. "Komünizmle savaş" adı altında silahlandırılan ve parlatılan çeteler, SSCB Afganistan'dan çekildiğinde ise artık uluslararası bir terör şebekesine dönüştü. İslam'ın en gerici yorumunu ve vahşeti kendisine temel alan bu çeteler, zaman içerisinde Batılı emperyalistlere saldırarak, onlara da istediği fırsatları verdiler.

Halklar arasına düşmanlık tohumları

ABD 11 Eylül'ü bahane ederek Afganistan'a saldırdı ve bu ülkeyi hala NATO eliyle işgal altında tutmaya devam ediyor. 11 Eylül'ün de etkisiyle, dünyada hiç kimsenin inanmadığı "Saddam'da kimyasal silahlar

var" yalanı ile Irak yerle bir edildi. Halklar arasında kırılan ilişkiler, ABD saldırısı ile daha da gerildi. O dönem ülkede ABD'ye karşı oluşan tepkiyi ve otorite boşluğunu değerlendiren el-Kaide çeteleri, şimdiki kadar on binlerce insanın ölümüne sebep olacak saldırılara başladı ve hala da saldırmaya devam ediyor. Irak halkları bugün de diğer gerici çetelerin hedefinde. ABD kendi yarattığı bataklıktan kaçarken, yaratılan terör ve savaş ortamının bedelini ise Iraklılar ödüyor.

Kıscası kapitalizmin 'gayri meşru çocuğu' olan cihatçılar, "terör" bahanesi ile emperyalistlere istedikleri yere istedikleri gibi saldırabilme fırsatını verdi. Emperyalistler bunu bazen zorunda olduklarında bazen de savaş ihtiyaç duyduklarında kullanıyorlar. Ya da bazen vurup bazen sırtlarını sıvazlıyorlar. Bunlar arasında en dikkat çekici olanlardan biri de İsrail ile el-Kaide ilişkileri. Avrupa metropollerinin varoşlarına dahi bayraklarını dikebilen cihatçı çetelerin şimdiki kadar İsrail'i hedefleyen hiçbir eylemi olmadı. İsrail ise Charlie Hebdo'da olduğu gibi "terör" demagojisini Ortadoğu ve Filistin'deki saldırılarına bahane etti. Diğer yandan da İsrail medyasında açık açık yazıldığı gibi, el-Nusra çetelerine lojistik destek verdi.

Libya'ya ikinci saldırı hazırlıkları

Libya'da Kaddafi'ye saldırarak cihatçıların önünü açan Avrupa ülkeleri yüzlerini tekrar bu ülkeye döndü. Ancak bu kez hedeflerinde daha önce önlerini açtıkları cihatçılar olacak. İç savaşa sürükledikleri ülkenin Akdeniz üzerinden kendilerini tehdit ettiği ve on binlerce göçmenin Avrupa'ya akın etmesine neden oldukları için yeni bir savaş, yeni bir yıkım ve yeni bir göç dalgası yaratacaklar.

Tüm bunların baş sorumlusu ABD ise tarihsel

düşmanlarından İran ile birlikte Irak'ta bu çetelere karşı savaş vermeye başladı. Resmi olarak 'İran tehlikesi' ifadesi kullanılmak zorunda olursa da, iki ülke Irak'ta önemli bir sahayı kontrol eden İŞİD çetelerine karşı Irak ordusuna destek veriyor. Öte yandan Suriye'de de Esad olmasa da rejiminin kalmasına hemfikir olmuş bir ABD var artık.

Yani Ortadoğu'da mızrak çuvala sığmıyor. Emperyalist kapitalizm dünyanın her yerinde çatışmalara neden oluyor, dolaylı ya da doğrudan savaşı, etnik-mezhepsel düşmanlıkları körüklüyor. Emperyalizm kendi yarattığı canavarları dizginleyemediği gibi yok da edemiyor. Bataklık var oldukça bataklıktan yayılanlar da var olmaya devam edecek. Bataklığı kurutacak tek güç ise asıl bedeli ödeyen emekçi halkların mücadelesi.

Özgecan için eylem yapan liselilere ceza

Kartal Hacı Hatice Bayraktar Anadolu Lisesi'nde Özgecan Aslan'ın katledilmesinin ardından eylem yapan öğrencileri bir ay boyunca sorguya çekerek dayatmalarda bulunan okul yönetimi öğrencilere kınama cezası verdi.

Özgecan Aslan'ın vahşice katledilmesi karşısında birçok liseli eylemlerle tepkisini gösterirken Kartal Hacı Hatice Bayraktar Anadolu Lisesi öğrencileri de okul içerisinde yaptıkları eylemle tepkilerini dile getirmişti.

16 Şubat Pazartesi günü gerçekleştirilen eylemde yaklaşık 15 öğrenci "Susma, sustukça sıra sana gelecek!" sloganı atarken, 2 öğrenci de "Özgecan'ın çiğliği sokaklarda!" yazılı pankartı açtı. Okuldaki diğer öğrenciler de yapılan eylemi ilgiyle izlerken okul müdürü pankartı kadın öğrencilerin elinden zorla almaya çalışmıştı.

Öğrenciler pankartı vermek istemeyince okul müdürü "Ver şunu yoksa öldürürüm seni" diyerek tehditler savurdu. Okul müdürünün pankartı zorla alması ve oturma eylemi yapan kadın öğrencileri kaldırmaya çalışması karşısında eylemi izleyen diğer öğrenciler de müdürü yuhalayarak tepki gösterdi.

Bu sırada kadın öğrencilerden biri okul müdürünün bu tutumunu ve Özgecan'ın ölümüne sebep olan sistemi konuşmalarla teşhir etti.

Sorguya çektiler, baskı yaptılar

Eylemden sonraki gün öğrenciler dersten çıkarılarak Disiplin Kurulu'na götürüldü. Oturma eylemi yapan öğrenciler ayrı ayrı sorgulamaya tabi tutuldu ve öğrencilere pankart açanların kim olduğunu söylemeleri dayatıldı.

"İzinsiz eylem yapmak" ile suçlanan öğrencilerin iki defa sözlü ve yazılı ifadesini aldılar. İlk ifade aldıkları sırada "Neden fotoğraf çektin?", "Fotoğrafları DLB'ye mi göndereceksin?", "Oraya mı üyesiniz?" sorularıyla öğrenciyi baskı altına almaya çalıştılar.

Sorular karşısında haklılıklarını anlatan öğrenciler okul yönetiminin aldığı tutumun "tecavüzcüleri korumakla" eşdeğer olduğunu ifade ettiler. Tekli ifadelerin alındığı sırada, Disiplin Kurulu üyelerinden

biri 12. sınıflardan birkaç kişiyi çağırıp "Bunların karşısında duracaksınız" diye emir verdi. Öğrenciler ifadelerini imzalamamakta diretince "Sizi kesin biri yönlendiriyor" diyerek aslında kendileri yönlendirmeye çalıştılar. Disiplin Kurulu her öğrencinin yazılı ve sözlü ifadesinde "Yaptığım yanlış" diye bir ibare eklemeye çalıştı. Buna karşılık öğrenciler de, "Yaptığımız meşru bir eylemedi. Dünyanın her yerinde insanlar Özgecan'ın katledilmesi karşısında ayağa kalktı ve

eylemler yaptı. Bizler de haklı bir eylem yaptık" dedi.

"Sizi kesin yönlendiren birileri var"

Öğrencilerin eylemin meşruluğunu savunması karşısında okul idaresi daha da pervasızlaşarak "Sizi kesin yönlendiren birileri var. Okuldan atılırsınız" tehditleri savurdu.

Öğrencilerin tok tutumu karşısında öğrencilere yeni bir kağıt vermek zorunda kalan okul yönetimi "Düzgünce yaz, iyi düşün" demekten de geri durmadı. Öğrenciler ise "Söylediklerimizin dışında bir şey eklemeyeceksiniz" diyerek tekrar yazdılar.

Bir öğrencinin babası okula gelerek okul müdürü ile görüştü. Öğrencinin babası "çocuklarımızın yanında yaz ya siz hangi taraftasınız?" diyerek okul müdürüyle soruşturmayı geri çekmesi için konuştu.

Bir süre sonra öğrenciler teker teker Rehberlik Servisi'nden çağırıldı ve bir daha ifadeleri alındı. Sürekli olarak gündeme getirilen "Pankartı nereden getirdiniz" sorularına öğrenciler yine yanıt vermedi.

Tek sorun pankartmış

Son olarak 20 Mart'ta bir kez daha Disiplin Kurulu'na çağırılan öğrencilere 32 gün boyunca eyleme karşı olduklarını söylememiş gibi davranan kurul üyeleri "Oturma eyleminde sorun yoktu ya, pankart açınca işler koptu" dediler ve diğer öğrencileri pankart açanlara karşı kışkırtmaya çalıştı.

Sonuç olarak, Disiplin Kurulu, öğrencilere Milli Eğitim Bakanlığı Ortaöğretim Yönetmeliği'nin 164. maddesinin 2. fıkrasının Ç. bendindeki "İzinsiz gösteri, toplantı yapma" ifadesine yaslanılarak, "Okuldan uzaklaştırma" cezasının bir alt cezası olan "Kınama" cezası verildi.

Liselilerin Sesi / Kartal

Mahirler'in bayrağı Batıkent'te!

Batıkent DLB, 23 Mart'taki meclis toplantısında Kızıldere ve 1 Mayıs gündemlerine dair planlamalar yaparken, yazılımlarla da liselileri Kızıldere ruhunu yaşatmaya çağırıldı.

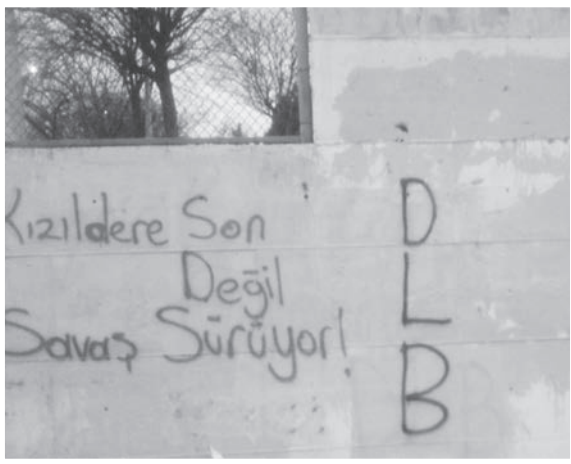
Okulların çıkış saatinde liselilerin yoğunlukla kullandığı Batıkent Metro'da buluşan DLB'liler *Liselilerin Sesi* dağıtımını yaptı.

Dergi dağıtımının ardından her hafta düzenli olarak yapılan yerel meclis toplantısına geçildi. Toplantıda 30 Mart Kızıldere Katliamı ve 1 Mayıs'ı tartışan DLB'liler Batıkent'te yürütecekleri faaliyetleri

planladı.

Aynı zamanda faşist saldırıların yoğun olarak yaşandığı Batıkent Anadolu Lisesi duvarlarına, girişlerine ve liselilerin kullandığı güzergahlara "Kızıldere ruhuyla devrime sosyalizme!", "Kızıldere'nin militan ruhuyla 1 Mayıs'ta alanlara!" ve "Mahir Çayan yaşıyor DLB savaşıyor!" şiarlı yazılımlar yapılarak liseliler Mahir Çayan'ı sahiplenmeye ve ondan devralınan bayrakla da 1 Mayıs'ta alanlara çıkmaya çağırıldı.

Liselilerin Sesi / Ankara

DGB Ankara Meclisi toplandı

Devrimci Gençlik Birliği Ankara Meclisi 21 Mart'taki toplantıyla önümüzdeki dönem planlamalarını yaptı. Bahar sürecinin ruhuna uygun bir pratik faaliyet örgütleme kararlılığı meclis toplantısında ortaya konuldu.

29 Mart Pazar günü, Kızıldere'de şehit düşen Mahirler'in mezarı başına gitme kararı alan DGB'liler anmayı güçlendirmek için Yüksel Caddesi'nde stand açma ve etkinlik yapma kararı aldılar. Ayrıca 30 Mart günü de Beytepe Yerleşkesi'nde DGB Kızıldere şehitlerini anacak. Edebiyat Fakültesi önünde toplanacak olan DGB'liler kütüphane önüne bir yürüyüş gerçekleştirecekler.

1 Mayıs öncesinde şenlik yapma kararı alan DGB'liler 18 Nisan günü bir gençlik şenliği gerçekleştirecekler. Şenliğin örgütlenmesi için somut kararlar alan DGB'liler her üniversiteden bir şenlik komitesi belirleyerek şenliğe hazırlanacaklar.

Meclis toplantısı, faşist saldırılara karşı nasıl bir mücadele yöntemi izlenmesi gerektiği üzerine tartışmalarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / Ankara

DGB'den ulusal sorun söyleşisi

İstanbul DGB 20 Mart'ta Kadıköy'deki bürosunda yaptığı söyleşi ile ulusal sorun üzerine tartışmalar yürüttü.

Söyleşide tarihsel gelişimi içinde ulusal sorun, marksist yaklaşım ve Kürt sorunu özelinde mücadele tarihi, güncel gelişmeler üzerine konuşuldu. Newroz vesilesiyle Kürt halkının özgürlük mücadelesine sahip çıkılmasının önemi ve bugün için Kürt hareketinin içinde bulunduğu açmazlar, burjuva ideolojik konumu, ulusal kurtuluşun sınıfsal kurtuluş ile birleştirilmesi gerekliliği ortaya kondu.

Ayrıca DGB'liler yazılamalarla Newroz ateşini büyütme çağrısı yaptılar. "Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür/Mazlum Doğan", "Kürt halkına imha dayatılmaz", "Biji Newroz, Biji Sosyalizm!" yazılamaları ile Kadıköy sokaklarına Newroz ateşini taşıdılar.

Ekim Gençliği, Bahariye Caddesi'nde gerçekleştirdiği dergi satışı ile *Ekim Gençliği*'nin Mart sayısını gençliğe ulaştırdı. Ajitasyon konuşmalarıyla İç Güvenlik Paketi'ne, baskılara, katliamlara karşı mücadele çağrısı yapıldı. Özellikle Berkin Elvan'ın katledilmesi ve Kızıldere üzerine konuşmalar ilgiyle karşılandı. Birçok gençle sohbet edildi.

Kızıl Bayrak / Kadıköy

Mart ayı şehitleri Ankara'da anıldı

Ankara'da Devrimci Gençlik Birliği (DGB) ve Devrimci Liseliler Birliği'nin (DLB) 21 Mart'ta Kurşun Kalem Kültür Merkezi'nde gerçekleştirdikleri etkinlikle Mart ayı şehitleri anıldı.

DLB adına konuşmayla başlayan anma etkinliğinde, Mart ayının baharın başlangıcı ve katliamlarla dolu bir ay olduğu vurgulandı. DLB'li, baharın kırlangıçlarının bu ayı, mücadeleye daha güçlü hazırlanılacak bir aya çevirmesi gerektiği vurgulandı.

Mart ayında katledilenler anısına saygı duruşuyla devam eden etkinlikte Halepçe Katliamı'nı anlatan bir sinevizyon izlendi. Sinevizyonun ardından DLB'lilerin hazırladığı şiir dinletisi sunuldu.

Etkinlikte söz alan bir DGB'li Mart ayında katledilenleri anarak konuşmasına başladı. Mart ayının bir katliamlar ayı olduğu gibi direniş ayı da olduğunu

vurgulayan DGB'li devrimci değerlerin temsilcisi olan DGB ve DLB'nin buna uygun bir şekilde mücadeleyi büyütmesi gerektiğinin altını çizdi. Mart ayının güncel çağrısının mücadeleyi yükseltmek olduğunun vurgulanmasının ardından serbest kürsü bölümüne geçildi.

Beyazıt Katliamı üzerinden faşizme karşı nasıl bir mücadele yürütülmesi gerektiğinin de konuşulduğu anmada günümüzde faşist saldırganlığın yaygınlaşması üzerinden kitle çalışmasına ağırlık verilmesi ve kesintisiz bir şekilde faaliyeti örgütlemenin önemi üzerinde duruldu. Ayrıca Haseke'de gerçekleşen katliam da kınandı.

Etkinlik son olarak Mart ayı şehitlerinin yolunda devrim mücadelesini büyütme çağrısı ile sona erdi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Kartal DGB faaliyetleri

Kartal DGB, 29 Mart'ta yapılacak "Güneydoğuda bir çocuk olmak" belgesel gösterimi ve aynı günde gerçekleştirilecek Kızıldere anmasının hazırlıklarını başlattı.

Belgesel gösterimine çağrı için hazırlanan afiş ve ozalit çalışmalarıyla birlikte DGB'nin ortak afişlerini de asan DGB'liler Bankalar Caddesi'nde bildiri dağıtımını yaptı ve çağrılarını sürdürdü.

Kızıldere için yapılacak anma yürüyüşü için iş bölümü yapıldı.

Kızıl Bayrak / Kartal

İÜ'de YÖK'ün rektörlük sıralamasına tepki!

İstanbul Üniversitesi Demokratik Üniversite Girişimi hem okul içinde hem de meydana eylem yaparak, Raşit Tükel'e YÖK'ün Cumhurbaşkanlığı'na sunduğu listede ikinci sırada yer verilmesine tepki gösterdi.

25 Mart'ta üniversite merkez kampüste buluşan öğretim üyeleri, araştırma görevlileri, öğrenciler ve destekçiler buradaki eylemin ardından yürüyüşle Beyazıt Meydanı'ndaki İÜ ana kapı önüne çıktılar. "Rektörümüz Raşit Tükel!" ve "#Rektör Raşit Tükel! Oylarımıza ve demokrasiye sahip çıkıyoruz!" pankartlarının açıldığı eylemde Tükel'e destek için toplanan imzaların yer aldığı metrelerce uzunluktaki föy de alana getirildi.

Bakırköy Belediyesi'nde hakları için greve çıkan Belediye-İş üyesi işçiler de eylemdeydi. Aralarında Devrimci Gençlik Birliği'nin de bulunduğu gençlik örgütleride eyleme destek verdi.

Eylemde ilk olarak öğretim üyeleri adına Prof. Dr. Hatice Kurtuluş konuştu. İstanbul Üniversitesi'nde öğretim üyelerinin iradesine saygı duyulmasını, saygının da ötesinde gereğinin yerine getirilmesini istediklerini belirten Kurtuluş, Demokratik Üniversite Girişimi'nin sadece rektörlük seçimi amacıyla oluşmadığına dikkat çekti.

Araştırma görevlileri adına konuşan Levent Dölek ise oy hakları olmamasına dikkat çekti. Eyleme katılanlara vurgu yapan Dölek, "Bu bileşen tahakkümü kabul etmez" dedi.

Tükel'e destek veren üniversite öğrencileri adına ise Tahsin Kaltakçı konuştu. Bu açıklamanın son uyarı olduğunu söyleyen Kaltakçı, başka bir rektörün atanmasını gayri meşru bulduklarını ve

tanımayacaklarını vurguladı.

Eylemde son olarak İÜ Demokratik Üniversite Girişimi'nin açıklamasını yapmak üzere "meşru rektörümüz" denerek Raşit Tükel'e söz verildi. Tükel açıklamada şunları söyledi: "İstanbul Üniversitesi'nin tüm bileşenleri, öğretim üyelerinin iradeleri yok sayılarak belirlenen bir yönetimi meşru kabul etmeyecek, anti demokratik uygulamalara karşı mücadelesini sürdürecektir."

Öğrencilerden Tükel'e destek

Prof. Dr. Raşit Tükel'e destek için üniversite öğrencileri 23 Mart'ta eylemdeydi.

Okul içindeki forumun ardından sloganlarla yürüyüşe geçen öğrenciler Beyazıt ana kapıdan dışarı çıkarak basın açıklaması gerçekleştirdiler.

"Öğrenciler rektörüne sahip çıkıyor! Benim rektörüm Raşit Tükel" pankartının açıldığı eylemde basın açıklamasını öğrencilerden Duygu Kireç yaptı.

"İstanbul Üniversitesi rektörlük seçim süreci AKP'nin üniversiteler üzerinde kurmaya çalıştığı baskılı bir daha gözler önüne serdi" diyen Kireç, Tükel'in "Üniversiteyi birlikte yöneteceğiz" sözünü hatırlatarak bu nedenle Tükel'i desteklediklerini ifade etti.

YÖK'ün Tükel'i ikinci sırada gösterdiğini hatırlatan Kireç, Erdoğan'ın Tükel dışında birini atamasını kabul etmeyeceklerini ifade ederek dayanışma çağrısıyla açıklamayı sonlandırdı.

Eyleme Devrimci Gençlik Birliği (DGB) de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ankara'da faşist saldırılar

Ankara'da üniversitelerde gerçekleştirilen kitlesel Newroz kutlamalarının ardından faşistler planlı bir şekilde saldırıya geçti. Kitlesel kutlamaları hazmedemeyen Ülkü Ocakları'nın Newroz'un kutlandığı alanlara Türk bayrağı dikmek için karar aldığı belirtilirken faşistler 23 Mart sabahı ellerinde Türk bayraklarıyla saldırıya geçti.

Cebeci

Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde faşist grup ilerici ve devrimci öğrencileri hedef aldı.

Fakülte önüne gelen bir grup ülkücü faşist öğrencileri silah göstererek tehdit etti. Bir öğrenciyi darp eden faşistler okul çevresinde bekleyişlerine devam etti. İlerici ve devrimci öğrenciler de tekrar faşist saldırı yaşanması ihtimaline karşı okul içinde bekleyişe geçtiler.

Faşist saldırının ardından kampüse gelen polisler ise, faşistleri okul çevresinden uzaklaştıran öğrencilere plastik mermilerle saldırdı.

Hacettepe

Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde de Ülkü Ocakları'ndan gelen faşistler "teröre tepki" adı altında yürüyüş gerçekleştirerek devrimci ve ilerici öğrencilere saldırdı.

Sayıları yüzlerle ifade edilen faşistlerin ellerinde Türk bayraklarıyla gerçekleştirdiği saldırının ardından ilerici öğrenciler Yıldız Anfi'ye çekildiler. Faşistlerin saldırısına karşı polisler ise göstermelik müdahalede bulundu.

Faşistlerin okul içinde komünist ve Kürt avı sürerken öğrenciler derslerden çıkarılarak okul boşaltıldı. İlerici ve devrimci öğrencilerin Edebiyat Fakültesi'ndeki bekleyişi sürerken faşistlerin tacizleri devam etti. Kampüste silah çekerek ilerici ve devrimci öğrencileri tehdit eden faşistlere Hacettepe ve Cebeci'de özel güvenlikler ve polis ise müdahalede bulunmadı. Yanı sıra okul içerisinde birçok öğrenci dövülerek faşistlerin saldırısına maruz kaldı.

Öğrencilerin yanına gelen rektör, öğrencilerin kampüsün dışına çıkartılmaları için otobüs tutulduğunu söyledi. Öğrenciler otobüslerle kampüs dışına çıkarıldı. Öğrencilerin çıkarılış sırasında çevik kuvvet polisleri tehditler savurdu ve otobüslerde görüntü almaya çalıştı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Urfa'da kadın öğrenciler isyanda

Urfa'da kadın öğrenciler, Kredi ve Yurtlar Kurumu'na ait yurtlardaki sıkıntılara dikkat çekmek için eylemlerini sürdürüyor. Yenişehir Kız Yurdu'ndaki eylemin ardından 24 Mart akşamında da Karaköprü'de yeni açılan KYK Kız Öğrenci Yurdu'nda eylem yapıldı.

Ulaşım ve yemek sıkıntısının yanı sıra yurt ücretlerinin pahalılığından şikayetçi olduklarını söyleyen kadın öğrenciler, yurt binası önünde oturma eylemi yaptı.

Öğrenciler, Harran Üniversitesi Osmanbey

Kampüsü'nden kalkan belediye otobüslerinin kendilerini yurt önüne kadar getirmek yerine yarı yolda bıraktığına dikkat çekti. Karanlıkta yürümek zorunda kaldıklarını kaydeden kadın öğrenciler, tacize maruz kaldıklarını ve yeni bir Özgecan vakasının yaşanmaması için derhal çözüm bulunmasını istedi.

Yurtta sürekli su ve elektrik kesintileri yaşandığını belirten öğrenciler yurt ücretinin de KYK'nın yurt ücretinden 50 lira fazla olduğu, yemeklerin de fahiş fiyatlara satıldığı bilgisini verdiler.

Öğrenciler yurt yetkililerinin sorunların çözüleceğine ilişkin verdiği sözlerin ardından "Taleplerimiz bir haftaya kadar yerine getirilmezse tekrar eylem yaparız" dedi ve eylemlerine son verdi.

Bu düzen ebedi değildir!

Kurulu düzenin efendilerinin yoksul ve emekçi kitleleri sürekli baskı altında tuttuğu, bunun yeterli gelmediği durumda da etnik, dinsel ve mezhepsel çelişkileri istismar edip, onları birbirine kırdırttığı bilinen bir gerçektir. Günümüzde bu durumun en çok yaşandığı coğrafya Türkiye ve Ortadoğu'dur. Sistemin efendileri gerici-faşist iktidarlarını ancak bu sayede ayakta tutmaktadırlar.

Toplumu düşünmeyen, sorgulamayan, hangi sınıfa mensup olduğunu önemsemeyen bilinçsiz ve pasif bir kitle haline getirmek, eğitimsiz bırakmak, gerici ve şoven propagandalarla sersemletmek, düzenin efendilerinin en önemli icraatıdır. Örneğin, Türkiye, toplumu resmi tarihin ürünü bilgi ve propagandalarla sersemletme ve şartlandırmada en başta gelen ülkelerden biridir. O kadar ki, büyük bir acımasızlıkla, bu işe daha 6 yaşında olan çocukları zehirlemekle başlamaktadır. 23 Nisanlar, 30 Ağustoslar ve 29 Ekimler, okulun ilk günlerinden itibaren çocukların en çok duyduğu günler olmaktadır. Egemenler, bu tarihleri kutsal birer tarih olarak sunmakta, tek yanlı, kuru ve resmi bir içerikle bunu çocukların körpe beynine kazımaktadır. Tek hedefleri ise, kendilerine körü körüne bağlı bir nesil yetiştirmek ve bu sayede varlığını ebedileştirmektir. Keza, milliyetçi ve şoven duygular aşılacak, onları kardeş halklara düşman etmek, savaşlarda onlarla karşı karşıya getirmek

başlıca icraatıdır.

Geçmişte yaşanan, büyük acılara ve yıkımlara yol açan savaşlardan söz edilir sürekli. Düzen yanlısı basın ve medya gece-gündüz bunlar üzerine hikayeler dile getirir. Ne var ki, bu savaşların nedenlerine, kimin çıkarları için sürdürüldüğüne ya da faturasını kimin ödediği konusuna hiç ama hiç değinmez. Haklı-haksız savaş ayrımı yapmaz. Rojava, Şengal, Kobanê'den hiç söz etmez. Filistin halkının ve İsrail tanklarının altında can veren kadın ve çocuklardan hiç söz etmez.

Ama bu bir yere kadardır. Her şeyin bir sonu olduğu gibi, zulmün de sonu gelir. Baskı, sömürü ebedi değildir. Bu düzen ebedi değildir. Tarih içinde nice saraylar, saltanatlar, köleciler ve feodal imparatorluklar yıkıldı. İnsanlık acılardan, yıkımlardan başka, güneşli ve güzel günlere de tanık oldu. Çağın ilk çeyreğinde özgürlüğün ve eşitliğin olduğuna, emekçi halkların bir orman gibi kardeşçe yaşadığına sömürüden, baskıdan ve savaşlardan arındırılmış bir dünya ve yaşamın mümkün olduğuna da tanık oldu. Bu yine mümkündür ve eninde sonunda yine gerçekleşecektir. Zulmün kaleleri tek tek yıkılacaktır. Er ya da geç kapitalizm de yıkılacak ve ait olduğu hurdalığa atılacaktır.

Böyle bir dünya için yılmadan, yorulmadan mücadele görevi ve sorumluluğu ise herkesten önce sınıf bilinçli işçilere ve sınıf devrimcilerine aittir.

E. Aras / Matbaa işçisi

Gazi'de operasyon ve saldırı

İstanbul Gazi Mahallesi'nde 24 Mart sabahı gerçekleştirilen operasyon ve gözaltılara karşı sokağa çıkan Halk Cephesi üyelerine polis saldırı. Akşam saatlerinde de devam eden eylemlere polisin saldırısı sırasında 14 yaşındaki Deniz Genç kafasına isabet eden gaz fişegiyle yaralandı. Karayolları'ndaki Taksim İlk Yardım Hastanesi'ne kaldırılan Genç, ameliyata alındı. Genç'in hayati tehlikesinin olmadığı belirtildi.

Bu sırada hastaneye gidenler de polis saldırısıyla karşılaştı ve bir kişinin eli kırıldı. Saldırıyla birlikte Genç'in yakınlarının da aralarında olduğu 5 kişi gözaltına alındı.

Bu bahar bizim olacak!

Büyük yıkımları getirecek şiddetli bir fırtınanın ilk kıpırdanışlarını duymaya başladık. Uzun süren bir sessizlik ve durgunluk aşamasını geride bırakıyoruz. Zaman keskin kavgaları besliyor rahminde. Bir nevi fırtına öncesi sessizlik de diyebileceğimiz sürecin sonuna yaklaşıyoruz. Birçok fabrika, atölye ve sanayi havzasında hak arama eylemlilikleri, fiili grevler, işgaller yaşanıyor. Bunlara her geçen gün bir yenisi ekleniyor, her geçen gün daha sert ve daha kitlesel olmaya devam ediyor. Bu mücadele pratikleri her ne kadar yerel olsalar da, işçi sınıfının tarihsel ve toplumsal serüveni içerisinde birbirlerini etkileyerek ve her biri ötekine yol göstererek ilerlemeye devam ediyor. Deneyimlerden öğrenildiği kadar, deneyimler aşılarak, daha da ileriye çıkılmaya çalışılıyor.

Patronlar ve devletleri ne kadar karalamaya ve yok saymaya çalışsalar da, işbirlikçi, ihanetçi ve uzlaşmacı sendikal cenderenin mücadeleyi boğma ve umudu yıkma çabasıyla karşı karşıya kalsa da; bu çok sürmeyecektir. İşçi sınıfı, sendikal korkaklığı aşma eğilimi ve deneyimleriyle karşımızda duruyor. İşçi sınıfının mücadele pratikleri kendini dayatıyor. Yer yer görmez gözlere kendini gösteriyor. Öyle ki en ufak hak arama eylemi karşısında en büyük baskı ve şiddeti uygulamaya sokuyorlar. Greif işgali geçtiğimiz yıla damgasını vuran militan bir eylemdi. Sonrasında yaşanan eylemliliklere yol gösterdi bu yönüyle. Ardındaki eylemlilikler her ne kadar politik öncü yönünden zayıf olsalar da, en az aynı militanlıkta devam etti. Yatağan işçileri tarihimize önemli bir not düştüler. Bu büyük ve yiğit direniş sendikal ihanetin etkisiyle boğuldu. Metal grevi bir başka örnek olarak karşımızda. Uzlaşmacı Birleşik Metal-İş bürokratlarına rağmen Ejot-Tezmac ve Paksan işçileri ilk tepkilerinde üretmemeyi seçtiler.

Bir bahar sürecine girmiş bulunuyoruz. Yeni kavgaların eşliğindeyiz. Koşulsuz zafere dövüülen günler, önümüzde ve elimizde olan günlerdir. Hakkı verilen her kavga devrime bir adım daha yaklaşmak, yitirilen her olanak zaferden feragat etmek olacaktır.

Büyük inancın şanlı kavgasının görkemli zaferi bizi bekliyor. Bir nefes daha, bir adım daha, bir haykırış daha, bir yumruk daha; zafer bizim olacak. Bu bahar bizim olacak.

Öfkemizi inancımıza katıp, fikrimizin aydınlığında yürüyeceğiz yarına. Yarın bizim olacak. Zafer bizim olacak...

Esenyurt'tan bir metal işçisi

Hasan Sınırtaş serbest

Erzincan'da katıldığı eylemler bahane edilerek 27 Ocak'ta evi ve işyeri basılıp gözaltına alınan, ardından da tutuklanan Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) Erzincan Şube Yöneticisi Hasan Sınırtaş 24 Mart'ta çıkarıldığı ilk duruşmasında tahliye edildi.

Erzincan Adliyesi önünde eylem yaparak Sınırtaş'a destek olan PSAKD üyeleri kararı sevinçle karşıladı.

Ayvalıtaş davasında ÖGB-polis saldırısı

Haziran Direnişi sırasında 1 Mayıs Mahallesi'nde katledilen Mehmet Ayvalıtaş'ın ölümüyle ilgili davanın 24 Mart'ta görülen duruşması öncesinde özel güvenlikler aileye saldırdı. "Duruşma başlamadı" diyerek aileyi duruşma salonuna almak istemeyen güvenlikler ile aile arasında çıkan tartışma sırasında saldıran özel güvenlikler Baba Ali Ayvalıtaş'ı darp ettiler.

Duruşmanın görüldüğü koridoru ve adliye girişini ablukaya alan çevik kuvvet de duruşma için adliyeye girmeye çalışanlara saldırdı. Tazyikli su ve biber gazıyla saldıran polis kitleyi adliye bahçesinin dışına sürdü.

Duruşmada Av. Ömer Kavili mahkeme başkanı için reddi hakim talebinde bulundu ancak talebi reddedildi. Mahkemede konuşan Ali Ayvalıtaş ise yaşanan saldırılara tepki göstererek "Hem oğlumu aldınız, hem eşimi aldınız. Şimdi de beni dövüyorsunuz" dedi. Baba Ali Ayvalıtaş'ın ameliyatlı olduğu, darp edildiği için sağlık durumunun iyi olmadığı belirtilerek duruşmanın ertelenmesi talebi kabul edilmedi.

Hümmet Demirbaş'ın dinlenmesinin ardından diğer tanıklar polisler ve özel güvenlikler tarafından dışarı çıkarıldı. Ardından yapılan yoklamada tanıklar 'gelmedi' olarak gösterildi. Av. Sevgi Evren sanıklar hakkında tutuklama talep etti. Mahkeme, sanıkların tutuklanması talebini reddederek duruşmayı 24 Haziran'a erteledi.

Diğer yandan, Ayvalıtaş'ın ölümüyle ilgili görüntüleri saklayan 3 polis hakkında açılan dava da görüldü. Mehmet Ayvalıtaş'ın ölümüne ilişkin görülen davada olay anına ilişkin MOBESE görüntüleri talep edilmiş ancak polisler 'görüntüler yok' diyerek delilleri gizlemişti. 5 Şubat 2014'te görülen duruşmanın ardından görüntüler dosyaya eklenmiş bu nedenle 3 polis hakkında "görevi kötüye kullanma" suçundan 6'şar aydan 2'şer yıla kadar hapis cezası istemiyle dava açılmıştı.

MLKP'li Sağır şehit düştü

MLKP'li Sinan Sağır (Suphi Garzan) Rojava'nın Cizirê kantonuna bağlı Serêkaniyê'nin Alya cephesinde IŞİD çeteleriyle girilen çatışmada şehit düştü.

MLKP Rojava tarafından yapılan açıklamada Sinan Sağır'ın 25 Eylül'den itibaren Rojava'da olduğu ve IŞİD çeteleriyle girilen çatışmada yaralandığı için tedavi amacıyla Cizirê bölgesine geçtiği belirtildi.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Sağır için Kartal Kurfalı Mahallesi'nde bulunan taziye çadırına ziyaret gerçekleştirdi. Ziyarete, Sinan Sağır ve 3 YPG/YPJ savaşçısının cenazelerinin IŞİD çeteleri tarafından kaçırıldığı ve yapılan operasyonlara rağmen cenazelere hala ulaşılamadığı, çalışmalarına devam edildiği bilgisi verildi.

Zindan gerçeği düzen gerçeğidir

TBMM İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu'nun Hatay, Ağrı, Maltepe ve Iğdır'daki cezaevlerinde yaptığı incelemelerine dayandığı raporu ülkedeki zindan gerçekliğini ortaya koydu.

Elbette resmi bir araştırmada bu gerçeklik epeyce budanarak, gerçeğin kötü görüntüsü örtülmeye çalışılır. Ama bu kez gerçekliğin ne kadar kötü olduğu gizlenemiyor. Çünkü hemen her gün Türkiye hapishanelerinde hak ihlalleri, keyfi uygulamalar yaşanıyor.

Rapordan yansıyanlara bakıldığında zindanlardaki tutuklu ve hükümlü sayısının kapasiteyi aşmış olması dikkat çekmektedir. Bu yeni bir durum değil. Yıllardır süregelen bir durum. 19-22 Aralık 2000'de 'Hayata Dönüş' adı altında ülke genelinde 20 hapishanede eş zamanlı olarak yapılan ve 28 devrimci tutsağın yaşamını yitirdiği cezaevi katliamının ardından "Rahşan affı" diye bilinen, şartlı salıverme biçiminde bir "af" çıkmıştı. Devrimci tutsaklardan çok sınırlı sayıda kişi tahliye edilse de bu "af"la adli tutuklu ve hükümlüler neredeyse koşulları tümüyle boşaltacak biçimde tahliye oldular. Ne var ki birkaç yıl geçmeden hapishaneler ve koşullar yine doldu.

Zindanların hızla dolması, teğet geçtiği söylenen kapitalist krizin, Türkiye'de ne denli etkili olduğunu gösteriyor. Zindandaki tutuklu ve hükümlülerin ezici bir çoğunluğu adli suçlardan dolayı içerdedirler. Elbette çalma hastalığından kaynaklı hırsızlık yapanlar ya da hırsızlığı bir tür meslek haline getirenler var. Çoğunluğu, yaşamak için hırsızlık yapmaktan başka alternatifi kalmadığı için hırsızlık yapıp yakalanmış kişiler.

Adli tutuklu ve hükümlülerin bir diğer önemli kısmı ise cinayetten kaynaklı içerde. Boyalı basının 3. sayfalarında yer alan cinayet haberlerini okuduğumuzda "bunu yapan çıldırmış olmalı" diyoruz. Normal koşullarda ceviz kabuğunu doldurmayacak bahanelerle insanlar birbirini öldürüyor. 3. sayfa haberlerinin özeti, toplumun cinnet geçirdiğidir. Cinnet toplumu, ülkenin sosyo-ekonomik tablosundan bağımsız düşünülemez. Yani kapitalizmde emekçiler ya hakları için mücadele eder ya da cinnet geçirirler. Başka üçüncü bir yol yok.

Raporun işaret ettiği bir diğer önemli yan, neredeyse okuldan çok hapishanenin inşaa edildiği bir ülkede, zindanların kapasitesini aşan sayıda

tutuklu ve hükümlü olmasıdır. Kapasiteyi aşan tutuklu ve hükümlülerin yaşam koşulları nasıl? Bu soruya rapordan yanıt verelim:

" Cezaevlerinde en üst kattaki ranzalar neredeyse tavana değişiyor ve buna karşılık hala yerlerde yatanlar var.*

** Banyo ve mutfak alanlarının bir arada olması hijyen sorunları doğuruyor.*

** İnceleme yapılan bir cezaevinde tek odada yedi ranza ve yedi yer yatağının duvar boyunca yerleştirildiği görüldü.*

** 18 kişinin kalması gereken koşullarda 25 kişinin kaldığı görüldü.*

** Sıcak su imkanları son derece kısıtlı. Haftada iki kez 40 dakika sıcak su verilebiliyor.*

** Soyunma ve giyinme odalarının yetersiz olduğu tespit edildi.*

** Kalabalık nedeniyle tutuklular yemeklerini yataklarında yemek zorunda kalabiliyor."*

Bu rakamlar bile, zindanlara konuların çoğunlukla emekçiler (ya da yoksullar diyelim) olduğunu gösteriyor. Sermaye cephesinden şu ya da bu nedenle tutuklanan biri ise içeride rahat ettirilir. Yani her yerde olduğu gibi zengin-yoksul ayrımı zindanlarda da görülür. Hatta daha çok görülür...

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2015/12 * 27 Mart 2015 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mh. Kodaman Sk. No: 111/15 Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad.
Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Kızıl bir meşaledir **KIZILDERE!**

Tarihin öyle sayfaları vardır ki hem taşıdığı anlam nedeniyle kızıl bir ayrıçtır, hem de geleceğe tuttuğu ışık nedeniyle bir meşale. 30 Mart işte böyle bir tarihtir. Tokat'ın Niksar ilçesine bağlı Kızıldere Köyü bir son durak değil, aksine devrimin sarp ve engebeli yollarındaki uzun maratonun bir parçasıdır. Ki Kızıldere'ye çıkan bu maratonun 6 Mayıs şafağında da devrimin "en güzel yüz metresi" koşulmuştur.

Hani şu günlerde revaçta olan seçim sandıklarının cezbedici büyüğü o günlerde de etkilidir. Vietnam, Latin Amerika devrimleri, gençlik hareketinin yükselişi güçlü bir sol rüzgâr estirmiştir. Bu rüzgârı arkasına alan Türkiye İşçi Partisi seçimlerde 15 kişiyi meclise gönderir. Keza CHP de sol söylemleriyle popülerdir. Yükselişte olan işçi hareketi DİSK'i yaratmış ve 15-16 Haziran'da doruğuna ulaşmıştır. Bu düzenin sınırlarını aşamayan TİP ve MDD gibi sol akımların oldukça popüler olduğu bir dönemde devreye zamanın "maceracıları" girmiştir. '71'in devrimci önderleri tarih sahnesine çıkmış, devrimin ancak zor yoluyla gerçekleşebileceğine olan inançlarıyla rotalarını çizmişlerdir.

Elbette kurulu düzen yaklaşan tehlikenin farkına varmakta gecikmemiştir. 12 Mart 1971 faşist darbesiyle Nihat Erim başkanlığında bir teknokrat hükümet kurulur. "Balyoz Harekatı" adı altında bir süre avı başlar. Türkiye'deki bütün sol ve muhalifler üzerinde tam bir devlet terörü estirilir. Ankara, İstanbul ve İzmir gibi birçok ilde sıkıyönetim ilan edilir. Hedefin başında devrimci önderler bulunmaktadır. '71'in devrimci önderleri, gelecek düşlerini bu düzene sığdırmamalarının faturasını hayatlarıyla ödeyeceklerdir.

Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu (THKO) liderlerinden Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan yakalanmıştır. Sıkıyönetim mahkemeleri Denizler'in idamını istemektedir. İdamları engellemek için Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi (THKP-C) ve THKO ortak eylem kararı alır. Bu karar doğrultusunda 1972 Mart'ında Ünye'ye gidilir ve burada bulunan NATO üssünde çalışan iki İngiliz ve bir Kanadalı radyo teknisyeni kaçırılır. Rehinelerin serbest bırakılması için koşul Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının serbest bırakılmasıdır.

ON'ların Niksar ilçesine bağlı Kızıldere Köyü'nde saklandıkları yer muhtarın evidir. İhbar sonucu ev devlet güçleri tarafından kuşatılır. Kuşatılan devrimcilerin cephaneliği; 'bir sten, bir kısa namlulu

tüfek, bir uzun şarjörlü tabanca ve iki sıradan tabancadan' ibarettir. Kuşatanların ellerinde ise ağır silahlar ve helikopter desteği vardır. Yine bazı köylülerin iddiasına göre NATO askerleri de bu kuşatmaya katılmışlardır.

"Teslim ol" çağrılarında kuşatma altındaki devrimcilerin talepleri üç maddeden ibarettir:

1. İnfazlar derhal duracak.
2. Hiçbir yurtsever ve devrimci asılmayacak.
3. En çok 48 saat içerisinde bu konuda Türkiye radyolarından infazların durdurulduğu hakkında yayın yapılacak.

Ancak devleti ilgilendiren rehinelerin durumu değildir. Ya içerdeki devrimcileri teslim alacaklardır ya da imha edeceklerdir. Her halükarda da direniş iradesini kıracaklar, devrim idealini devrimci örgüt fikriyle birlikte ortadan kaldıracaklardır. Ancak küçücük bu köy evinin çatısından Mahir Çayan'ın sesi devletin kendisine bir meydan okumadır; "Sıradan askerleri gönderin, rütbeliler gelsin!", "Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik!"

İlk yayılım ateşinde Mahir başından vurulur. Türkiye devrim tarihine adını yazdıran, sonraki kuşaklara bir gelenek devreden bu destansı direnişte, Mahir'in ardından THKO liderleri Cihan Alptekin ve Ömer Ayna, THKP-C üyeleri Nihat Yılmaz, Sinan Kazım Özudoğru, Saffet Alp, Hüdayi Arıkan (Dev-Genç Merkez Yürütme Kurulu üyesi), Ahmet Atasoy, Ertan Saruhan ve Sabahattin Kurt da katledilirler. Rehinelerin de öldüğü bu katliamdan sadece samanlığa saklanan Ertuğrul Kürkçü kurtulur ve o da yapılan aramalar sonucu askerler tarafından bulunur.

Kızıldere sadece mazide bir hatıra değildir!

Devrimin ve devrimci düşüncenin, devrim davası uğruna savaşmanın ve ölmenin, devrimci dayanışmanın ve siper yoldaşlığının sembolüdür artık Kızıldere.

Mahir'i, Deniz'i, İbo'su, Cevahir'i, Ulaş'ı, Sinan'ı ile bir bütün olarak '71 devrimci kuşağı burjuva reformculuğundan devrimci bir kopuştur. Devrimciliğin bir yaşama biçimi ve savaşma arzusu olduğunu gösteren bu genç devrimcilerin yolunun Nurhaklar'a, Kızıldere'ye, Şarkışla'ya çıkması "maceracılık" değildir. Onları sonu ölümle bitecek bu yola gönüllü ve büyük bir huzurla çıkararak yegane

gerçek, devrim davasının düzen sınırlarına sığmayacak olmasıdır. Devrimci yaşamlarında edindikleri birikim onları proleter sosyalizmine ulaştırmamış olsa da, bıraktıkları miras devrim yolunun tatlı sulardan değil, sarp, dolambaçlı ve engellerle dolu patikalardan geçtiğini göstermeye fazlasıyla yeterlidir. Onlar rüzgârla sürüklenmek yerine fırtınalara karşı göğüs germeyi tercih etmişlerdir.

Onların devrimcilik anlayışında kurulu düzenle hiçbir biçimde uyumun yoktu. Devrimcilik onlar için biçimsel bir davranış değildir. Her şeyden önce bir yaşam biçimidir. Yarınlar da gerçekleşebilecek devrimin güzelliği onların yaşamının doğal bir parçasıdır. Paylaşımları, dava arkadaşları için gösterdikleri fedakârlıklar devrim ve devrimciliğin bir slogandan, bir ünvanından çok daha öte bir şey olduğunu göstermektedir. Yoldaşlık, en doğru tanımını onların hayatlarında bulmuş, bizlere miras kalmıştır.

Devrimcilikleriyle emekçidirler. Yapılacak işlerin en önünde onlar vardır. Ölümle sonuçlanabilecek eylemlerde, emek gerektiren başka işlerde de esirgemedikleri hayatlarının yanında alınterleridir. Giriştikleri ve yaptıkları her işte başarılı olmaları tesadüf değildir. Zira tercihleri rastgele değildir. Düşündükleri gibi yaşamakta ve yaşadıkları gibi de düşünmektedirler. Bilinç ve emeğin üzerine kurdukları devrimci yaşamlarında ölümü bile tereddütsüz karşılamalarının gerisinde, işte bu bilinçli tercih bulunmaktadır.

Devrim onlara yarın olabilecek kadar yakındır ve bu nedenledir ki tüm kötülüklerin sebebi olan bu kurulu düzende mezar taşları dışında tek bir dikili ağaçları yoktur. Bu düzen onlar için kendilerine hayat kuracakları bir dünya değildir. Aksine yıkılması gerekmektedir. Çünkü insanın insan üzerindeki sömürsünü ortadan kaldıracak, birlikte üretilen her şeyin yine birlikte paylaşılacağı, halkların kardeşçe yaşayabileceği sosyalist bir gelecek, ancak kurulu düzen yıkılarak inşa edilebilecektir. Eskiye ait tüm o yoz değer ve kötülüklerse enkazla birlikte tarihin çöplüğüne atılacaktır.

Geriye sadece adlarını ve anılarını yaşatan devrimci yaşamlarını bırakmışlardır. İşte bu miras, bu düzende elde edilen hiçbir servet ve mülkle, hiçbir ayrıcalık ve makamla kıyaslanamaz.

Kızıldere sadece mazide bir hatıra değil, bir savaş çağrısıdır.